

การกระทำสมาธิ กับ การสื่อสารกับครูบาอาจารย์ที่ปราศจากร่างกายตัวตน

พนักเขียนได้รับ e-mail มากมายจากผู้อ่านว่า เคยอ่านหนังสือเล่มโน้น เล่มนี้มาก่อนบ้างไหม เกี่ยวกับคนที่สื่อสารกับบุคลิกภาพผู้ปราศจากร่างกายตัวตนเช่นท่านอาจารย์อนาลัย ก่อนหน้าที่พนักเขียนจะฝันและจดบันทึกข้อมูลเหล่านี้มา ไม่เคยอ่านพบเล่มใด เพราะช่วงนั้นสนใจแต่หนังสือทางด้านจิตวิทยาเป็นส่วนมาก ยังไปไม่ถึงจิตวิญญาณ แต่เมื่อได้ตนเองเล่าความฝันให้เพื่อนสนิทฟัง ก็ได้รับคำแนะนำให้ค้นหาและพบจากหนังสือที่เพื่อนเอามาให้บ้าง จากผู้อ่านแนะนำมาบ้าง พบว่า คนที่สื่อสารกับบุคลิกภาพเช่นท่านอาจารย์อนาลัยมีหลายราย

แต่ละรายก็เรียกชื่อบุคลิกภาพนั้นต่าง ๆ กัน ไม่เคยพบใครเรียกเหมือนกันเลย ซึ่งพนักเขียนก็ไม่แปลกใจเพราะตระหนักดีว่า ชื่อของท่านอาจารย์อนาลัย เกิดจากมุมมองและความเข้าใจส่วนบุคคลในระดับจิตใต้สำนึกโดยตรง ซึ่งมีความเป็นเอกลักษณ์ ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า พนักเขียนสามารถติดต่อสื่อสารได้อยู่เพียงคนเดียว แต่หมายความว่าพวกเราทุกคนสื่อสารได้ทุกคน แต่ว่าแต่ละคนจะได้ชื่อหรือบุคลิกภาพขององค์ความรู้ นั้นๆ แตกต่างกันไปตามหมวดของความรู้ โดยชื่อนั้นๆ จะขึ้นอยู่กับความเชื่อและมุมมองส่วนบุคคล แต่องค์ความรู้อันเป็นของกลางนั้น ทุกคนสามารถรับเอาได้เสมอเหมือนกัน ซึ่งชื่อนั้นๆ ไม่มีความหมายเท่าไรนัก เพราะแม้จะแตกต่างกัน เช่น พนักเขียนสื่อสารกับท่านอาจารย์อนาลัย Esther & Jerry Hicks สื่อกับบุคลิกภาพหลากหลายมิติชื่อ Abraham, Darryl Anka สื่อกับบุคลิกภาพหลากหลายมิติชื่อ Bashar ฯลฯ ส่วนนักจิตวิทยาชาว Switzerland, Carl Gustav Jung (คาร์ล กุสตาฟ ยังท์) เชี่ยวชาญประสบการณ์ความตายหรือใกล้ตาย Near Death Experience (NDE) และเรียกบุคลิกภาพที่เผชิญซึ่งเต็มไปด้วยความรู้ซึ่ง Jung เรียกว่า Higher Self

คนส่วนมากอาศัยสื่อทางจินตภาพอันได้แก่บุคลิกภาพของบุคคลตัวตนตามความเชื่อทางศาสนา เพื่อสัมผัสกับข้อมูลความรู้ หรือ องค์ความรู้อันเป็นสากลโลกหากปราศจากสื่อ-แม้การเข้าถึงองค์ความรู้นั้นๆ จะจะเป็นไปตลอดวันเวลาอยู่แล้ว ก็อาจจะรู้เห็นไม่ได้ เสมือนการรับภาพและเสียงจากสถานีส่งสากลโลกพร้อมกันหมดทุกช่องเป็นอนันต์ แต่เมื่อเลือกสื่อจำเพาะ เช่น พนักเขียนเลือกท่านอาจารย์อนาลัยเป็นสื่อ เสมือนเลือกสถานีจำเพาะที่ออกอากาศแต่สาระจำเพาะเกี่ยวกับธรรมชาติความเป็นจริงของจิตวิญญาณ หมวดเส้นทางใหม่สู่การเป็นอิสระจากความปรารถนา อันเป็นหมวดที่สอนให้เรารู้จักพลังอำนาจตามธรรมชาติของจิตวิญญาณสอนให้เรา รู้จักใช้พลังอำนาจเหล่านี้ได้โดยไม่ต้องตกเป็นทาสของสิ่งลึกลับเหนือมนุษย์ความกลัว ความลึกลับ และ ความเชื่อในทางที่ผิด ที่ทำให้เราต้องเผชิญกับประสบการณ์ชีวิตและสุขภาพร่างกายที่เราไม่พึงปรารถนา

โดยส่วนตัวแล้ว เมื่อความเชื่อของพนักเขียนเปลี่ยนไป บุคลิกภาพของสมเด็จพระโตก็หายไป ในที่สุดพนักเขียนก็เผชิญกับบุคลิกภาพที่ปราศจากร่างกาย ทำให้เข้าใจได้ดีขึ้นว่า ไม่ว่าครูบาอาจารย์จะปรากฏด้วยร่างกายตัวตนใด ท่านก็ไม่ได้เป็นใคร ท่านปราศจากการเป็นบุคคลตัวตนเราเขา ท่านอาจารย์อนาลัยเป็นบุคลิกภาพตัวตนที่พนักเขียนอธิบายไว้ว่า เป็นหมวดความรู้ แม้ว่าจะกล่าวได้อย่างเต็มปากว่า ท่านไม่ได้เป็นใคร แต่พนักเขียนก็ปฏิเสธความเป็นจริงขององค์ความรู้ไม่ได้ว่า นอกจากท่านจะมีข้อมูลความรู้แล้ว ท่านยังมีความรักและความเมตตา มีอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด และมีบุคลิกภาพพนักเขียนมีความศรัทธาและมีความเคารพในองค์ความรู้นี้อย่างสูงสุด ในภาวะที่พนักเขียนเป็นมนุษย์เดินดิน ไม่อาจแสดงความศรัทธาและความเคารพต่อองค์ความรู้ได้โดยปราศจากชื่อหรือจุดอ้างอิง เพราะจะทำให้การสื่อสารระหว่างท่านกับพนักเขียน และระหว่างพนักเขียนไปสู่ผู้อ่านเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

ยกตัวอย่างเช่น หากพนักเขียน ถ่ายทอดสาระที่ได้พบเห็นในความฝันหรือในสมาธิว่า สิ่งที่ปราศจากร่างกายตัวตน ปราศจากชื่อ หมดเป็นองค์ความรู้อันเป็นเส้นทางใหม่สู่การเป็นอิสระจากความปรารถนา ผุดขึ้นในสติสัมปชัญญะของผู้เขียนขึ้นมาโดยปราศจากเสียง ภาพ และสื่อทางกายภาพใดๆ แต่ถ่ายทอดข้อมูลความรู้มาว่า "มนุษย์หรือจิตวิญญาณที่มาก่อกำเนิดเป็นร่างกายเนื้อหนังสร้างโลกแห่งความเป็นจริงด้วยความเชื่อของตนเอง"

สิ่งที่ขาดหายไปจากการถ่ายทอดของพนักเขียนคือ อารมณ์รักและเมตตาในการถ่ายทอด และสถานภาพของท่านผู้ถ่ายทอด ที่มีปรากฏเสมอในขณะที่การรับและถ่ายทอดนี้เกิดขึ้น พนักเขียนเคยอธิบายถึงอารมณ์นี้ว่าเป็นอารมณ์ที่เปรียบได้กับภาวะที่นำพลังไหลมาจากต้นกำเนิดมาสู่ภาชนะอันได้แก่สติสัมปชัญญะของพนักเขียน และการหลังไหลมานี้เต็มไปด้วยอารมณ์รักและเมตตามากมายมหาศาลอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ ทำให้ตระหนักว่า สำผัสสติสัมปชัญญะส่วนที่ตนเองรู้เห็นและความคมใต้นั้น ไม่ได้มีความรู้ในระดับจิตสำนึกอยู่มากพอที่จะถ่ายทอดให้ผู้อ่าน และเมื่อเปิดรับภาวะแห่งอารมณ์นี้ การติดต่อสื่อสารและการหลังไหลของข้อมูลความรู้ก็เป็นไปอย่างท่วมท้น ดังนั้นหากจะตอบคำถามของคุณ

หลาน mindanaric ที่ว่าความเชื่อและความศรัทธาของพี่นักเขียนสร้างตัวตนของท่านอาจารย์อนาลัยขึ้นมา พี่นักเขียนก็ต้องบอกว่า เป็นคำกล่าวที่ ถูกต้องเพียงบางส่วน ซึ่งต้องขยายความ

ในสภาวะอันเป็นมนุษย์เดินดิน นอกจากพี่นักเขียนไม่อาจมีความเชื่อมั่นได้ถึงขนาดนั้นว่า ข้อมูลความรู้มากมายมหาศาลทั้งหมดนี้-เป็นของตนเอง แม้แต่คุณหลาน mindanaric ซึ่งคิดว่าความรู้ทั้งหมดนี้มีอยู่ในจิตวิญญาณของตนเอง คุณหลานก็อดข้องใจไม่ได้ว่าความคิดนี้เป็นความผิดพลาดของคุณหลานเองหรือเปล่า? เราต่างก็ต้องการครูบาอาจารย์ผู้ให้ความรู้เราและต้องการผู้ที่ให้ความมั่นใจแก่เราด้วยกันทั้งสิ้น เพราะจิตวิญญาณของเราห่างเหินพลังอำนาจตามธรรมชาติของเรามากมาย มีฉะนั้นพวกเราคงไม่มารวมตัวกันอยู่ ณ ห้องวิทยุฯนี้

พี่นักเขียนเชื่อว่า **วิถี การที่ตนเองทำเปรียบได้กับการไปเยือนห้องสมุดขององค์ความรู้สากลโลกหรือ Server สากลโลก ซึ่งกว้างใหญ่ไพศาลมีข้อมูลสารพัดหมวดหมู่ มีมากมายหลาย website เมื่อไปถึงแล้วก็ไป mark favorite หรือทำเครื่องหมายของชั้นหนังสือหรือ website ที่โปรดปรานไว้ว่าเป็นหมวดวิชาที่ต้องการรับมาถ่ายทอด ซึ่งเป็นหมวดความรู้ที่เกี่ยวกับ "เส้นทางใหม่สู่การเป็นอิสระจากความปรารถนา" เรียกสั้นๆเป็นรหัส หรือ Call number ได้ว่า "โนวา อนาลัย" เพราะหากไม่ทำเช่นนั้น จะหลงทางกลับไปที่ชั้นหนังสือ หรือ website นี้เรื่อยๆไม่ได้หรือหาหนังสือเล่มนั้นๆไม่พบ เพราะห้องสมุด หรือ Server นี้กว้างใหญ่เหลือเกิน**

แต่ที่น่าคิดและควรต้องคิดอย่างยิ่งคือ call number หรือ book mark หรือ favorite จะทำได้อย่างมากก็เพียงทำให้เราหาข้อมูลพบ แต่ท่านอาจารย์อนาลัยทำได้มากกว่านั้นคือ **ท่านทำให้พี่นักเขียนรักที่จะกลับไปค้นหาข้อมูลความรู้มาถ่ายทอด** หากปราศจากบุคลิกภาพหรืออารมณ์รักและเมตตาของท่าน จะมีนักเรียนคนใดในโลกที่ยืนยันไปห้องสมุดแล้วขยหนังสือมากมายมาอ่านแล้วเขียนออกมาเป็นหนังสือ 10 เล่มนี้-คงไม่มี พี่นักเขียนเองก็ไม่เคยเป็นคนขยันเกินเหตุอย่างนั้นมาก่อน

มีผู้อ่านจำนวนมากเขียน e-mail มาบอกว่า อ่านหนังสือชุดนี้แล้วสัมผัสได้ถึงความรัก-ความเมตตาที่มีอย่างท่วมท้นของท่านอาจารย์อนาลัย หลายคนบอกว่าอ่านแล้วอึ้ง พี่นักเขียนไม่อาจจะรับได้ว่าวาทีศิลปะของตนเองทำให้เกิดอารมณ์และความรู้สึกเหล่านี้ขึ้น เพราะสาระทั้งหมดไม่ใช่บรรยายรักที่จะทำให้เกิดจินตภาพในทิศทางนั้นๆได้เลย

ความหมายของบุคลิกภาพตัวตนอันปราศจากร่างกายตัวตนของท่านอาจารย์อนาลัย เป็นสิ่งที่พวกเราจะต้องตั้งคำถามและศึกษากันต่อไปอีกมาก พี่นักเขียนเชื่อว่า **หากเราตีความหมายท่านอาจารย์อนาลัยว่า เป็นองค์ความรู้ หรือหมวดของความรู้แต่เพียงอย่างเดียว และตัดเอาความเป็นบุคลิกภาพตัวตนพร้อมด้วยอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดของท่านออกไป โดยตีความหมายว่า ท่านเป็นเพียงชื่อ หรือเป็นเพียงจินตนาการของพี่นักเขียนพราดอาจสูญเสียความเป็นจริงบางอย่างไปโดยสิ้นเชิง**

สาระจากหนังสือ **อมตะแห่งจิตวิญญาณ-ภาคต้น** กล่าวถึงภาวะหลังความตายของพวกเรา ซึ่งท่านอาจารย์อนาลัยได้กล่าวไว้ว่า ภาวะของท่านไม่ใช่ภาวะต่อไปที่พวกเราจะเผชิญหลังความตาย ยังมีภาวะอื่นๆอีกมากมายที่เราจะต้องเผชิญและเรียนรู้ต่อยอดขึ้นไปอีกกว่าจะไปถึงภาวะของท่าน และท่านได้กล่าวถึงสภาพแวดล้อมในปัจจุบันของท่าน ซึ่งเปรียบได้กับสภาพแวดล้อมในอนาคตหลังความตายของพวกเรา ท่านกล่าวถึงการติดต่อสื่อสารระหว่างท่านกับพี่นักเขียนว่า **เป็นเสมือนการพบกันครึ่งทาง** ไม่ใช่การพบปะที่ท่านมาสู่มิติของเรา หรือพี่นักเขียนไปเยือนมิติของท่าน เพราะพี่นักเขียนยังไม่มีความสามารถพอที่จะไปถึงมิตินั้นๆได้

สาระเหล่านี้ทำให้พี่นักเขียนคิดว่า บุคลิกภาพ อารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดของท่านมีความเป็นจริงมากกว่าที่จะเรียกได้ว่าเป็นองค์ความรู้หรือตัวความรู้เฉยๆ ซึ่งในที่นี้ พี่นักเขียนอาจตีความหมายคำว่าองค์ความรู้ตื่นเกินไปได้ อย่างไรก็ตาม พี่นักเขียนอยากจะทำให้พวกเราคิดให้ลึกๆ คำถามของคุณหลาน mindanaric เป็นคำถามที่ดีและน่าคิดมาก และเป็นสิ่งที่พี่นักเขียนและพวกเราทั้งหลายน่าจะต้องศึกษากันต่อไปอีก

พี่นักเขียนไม่เคยติดต่อสื่อสารหรือรับถ่ายทอดข้อมูลจากท่านอาจารย์อนาลัยมาก่อนในยามตื่น จนกระทั่งนำบันทึกความฝันมาถอดรหัส ก็เริ่มรู้สึกสัมผัสและติดต่อสื่อสารกับท่านได้ในภวังค์สมาธิ ซึ่งทำให้ตนเองพิมพ์สัมผัสได้ทั้งที่ไม่เคยพิมพ์มาก่อน และแป้นพิมพ์ก็ไม่มีตัวอักษรไทย จากนั้น เมื่อได้มาพบกับพวกเราในห้องวิทยุฯ ก็รู้สึกว่าได้พัฒนาไปสู่อีกภาวะหนึ่งคือ รับถ่ายทอดข้อมูลมาตอบคำถามได้อย่างฉับพลันโดยไม่ได้เข้าภวังค์สักเท่าที่ เคย เรียกได้ว่า การติดต่อสื่อสารที่เคยเป็นไปในระดับจิตใต้สำนึก ผุดขึ้นมาอยู่ในระดับจิตสำนึกนึกคิดเมื่อไรโดยเฉพาอย่างยิ่งแฉับแรกเมื่อตื่นนอน คำตอบจะมาหมด ก่อนจะมาพบคำถามรายวัน และนอกจากนั้นบ่อยครั้งก็รู้ว่าคนที่เขียนมาเป็นใคร เหมือนรักและรู้จักกันมายาวนาน อาจไม่ใช่ชาติภพนี้

พวกเราบางคนถามว่า ทำไมนั่งสมาธิแล้วรู้สึกเหมือนมีครูบาอาจารย์มาแนะนำ และได้ยินคำนิยามทางศาสนา

พนักเขียนขออธิบายว่า เหล่านี้เป็นขั้นตอนที่จิตวิญญาณของเราปรับคลื่นที่จะรับองค์ความรู้อันเป็นของกลางของสากลโลก เราไม่อาจรับได้แบบเปิดปิดปิดเปิด เพราะองค์ความรู้นั้นหากกล่าวเป็นปริมาตรหรือปริมาณ ก็ต้องบอกว่ามากมายล้นหลามเกินกว่าที่สมองของเราจะบรรจุได้ เปรียบได้กับว่าเราไม่อาจ download ข้อมูลความรู้จากทุก website หรือทุกห้องสมุดในโลกมาเก็บไว้ใน HD หรือสดีสดีบีซีของเรามาได้

เมื่อเราเริ่มฝึกปฏิบัติสมาธิ ภาวะจิตที่สงบลงทำให้สดีสดีบีซีของเรารู้เห็นธรรมชาติของจิตวิญญาณซึ่งใฝ่รู้และแสวงหาความรู้อยู่ตลอดเวลาด้วยการเปลี่ยนวิถีการจดจ่อด้วยสดีสดีบีซีไปสู่จุดหมายต่างๆมากมายอย่างที่เราไม่เคยติดตามรู้เห็นมาก่อน การได้ยินค่าแปลกๆ ได้ยินชื่อ หรือรู้เห็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือความรู้ในภาวะตามปกติ เปรียบได้กับการที่เรา browse ไปดู website ต่างๆ แห่งละนิดละหน่อย หรือ เข้าไปตามชั้นหนังสือในห้องสมุดสากลโลก ไปหยิบหนังสือเล่มโน้นบ้าง เล่มนี้บ้าง

บางคนเจาะจงใส่ keyword อย่างคุณหลาน mindanaric ก็ได้คำตอบจำเพาะเจาะจงมาจาก website จำเพาะหรือชั้นหนังสือจำเพาะ บางคนไม่ได้เจาะจง ไม่ได้ใส่ keyword หรือใส่โดยไม่รู้ตัวด้วยความคิดที่ตนเองติดตามไม่ทัน ก็ได้คำหรือสาระบางอย่างที่ browse ผ่านไป เช่นได้คำว่า อสงขัย หรือ มโนมยทธิ หรือได้ชื่อบุคคล รู้เห็นอาชีพของเขามา เป็นต้น

ความรู้สึกในขณะที่ทำสมาธิว่ามีครูบาอาจารย์ปกป้องหรือแนะนำนั้น เป็นไปด้วยความเชื่อส่วนหนึ่ง และตัวรู้ส่วนหนึ่ง ความเชื่อสร้างภาพครูบาอาจารย์ขึ้นมาเป็นบุคคลตัวตนที่เรารู้จัก เพื่อช่วยให้การรับถ่ายทอดและสื่อสารเป็นไปได้ง่ายขึ้นกับตัวเราเอง และตัวรู้คือจิตวิญญาณ ซึ่งรู้ว่ามีได้รับการติดต่อสื่อสารและสนับสนุนจากต้นกำเนิดอยู่เสมอ แต่การสร้างภาพลักษณ์ของครูบาอาจารย์ก็ไม่ใช่ว่าสิ่งใดที่ไร้ความเป็นจริง เพราะท่านอาจารย์อนาลักษณ์ได้กล่าวไว้ว่า ธรรมชาติของจิตวิญญาณสร้างสรรค์สิ่งทั้งหลายขึ้นจากความรู้สึกนึกคิด-ในทุกมิติ

คุณน้องผู้ทำสมาธิแล้วสัมผัสกับครูบาอาจารย์ได้ในวงศ์สมาธิก็ดี ในความฝันก็ดี และคุณหลาน mindanaric ที่รับคำตอบได้อย่างฉับพลันก็ดี หรือพนักเขียนที่รับถ่ายทอดข้อมูลความรู้จากท่านอาจารย์อนาลักษณ์มาก็ดี ล้วนมีขั้นตอนในการติดต่อสื่อสาร รับถ่ายทอดข้อมูลความรู้ในทิศทางจำเพาะอันเป็นเอกลักษณ์ของตนเองทั้งสิ้น

ต่อคำถามที่ว่า การฝึก(สมาธิ)คือต้องทำจิตให้ว่างอย่าไปคิดให้หนัก แต่เมื่อเราต้องการจะฝันเห็นอะไรเราต้องคิดให้หนักใช้ไหมคะ...??

คำถามนี้เป็นคำถามที่พนักเขียนตั้งคำถามตนเองมาหลายปีโดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาวะที่รู้สึกว่าคุณไม่พัฒนา เพราะนั่งเท่าไรก็ไม่รู้เห็นความว่างเปล่าที่คิดว่าจะเห็นสักที และก็คำถามที่มีผู้เขียนเข้ามาถามมากที่สดี

ก่อนอื่นพนักเขียนต้องขออธิบายความหมายของคำว่าทำให้จิตว่างเสียก่อนเพราะเป็นกลไกที่ผู้ฝึกสมาธิที่รู้สึกว่าจะไม่ก้าวหน้ามักบอกว่า ทำไม่ได้ ทำอย่างไรจิตก็ไม่ว่าง และมักสรุปว่าตนเองขาดความสามารถ ขาดสดีสดีบีซีของเรามาได้กับกล่องที่บรรจุความนึกคิดที่ผิดขึ้นมาทุกขณะจิตเหมือนกล่องที่มีข้าวโพดตัวกำลัง pop ออกมา เมื่อเมล็ดหนึ่งๆ หรือหลายเมล็ด pop ขึ้นมา เมล็ดก่อนหน้านั้นที่ได้ pop แล้วบางเมล็ดก็ดับหายวับไป ดังนั้นกล่องนี้ไม่ว่าจะมีขนาดเล็กแค่ไหนมันก็พอใส่ไปเรื่อยๆ

ธรรมชาติของจิตวิญญาณใฝ่รู้และแสวงหาความรู้ตลอดเวลาทั้งยามตื่น ยามหลับ ยามฝัน เรียกได้ว่าตื่นหรือจะหลับจิตก็ไม่เคยว่าง **คำว่าจิตว่าง** สำหรับพนักเขียนแล้ว ขออธิบายเป็นการส่วนตัว-จากประสบการณ์ส่วนตัวว่า เมื่อจะรับถ่ายทอดข้อมูลความรู้จากท่านอาจารย์อนาลักษณ์ **จะต้องทำให้จิตหรือสดีสดีบีซีของเรามีปริมาตรหรือปริมาณมากกว่าปกติ เพราะภาวะตามปกติไม่พอเพียงที่จะบรรจุข้อมูลความรู้ หากสดีสดีบีซีของเรามาได้กับกล่องที่บรรจุความนึกคิดที่ผิดขึ้นมาทุกขณะจิตเหมือนกล่องที่มีข้าวโพดตัวกำลัง pop ออกมา เมื่อเมล็ดหนึ่งๆ หรือหลายเมล็ด pop ขึ้นมา เมล็ดก่อนหน้านั้นที่ได้ pop แล้วบางเมล็ดก็ดับหายวับไป ดังนั้นกล่องนี้ไม่ว่าจะมีขนาดเล็กแค่ไหนมันก็พอใส่ไปเรื่อยๆ**

แต่เมื่อจะรับข้อมูลความรู้ที่มากมายมหาศาลกว่านั้น และต้องการคงสภาวะข้อมูลความรู้ที่ได้ไม่ให้ดับหายวับไป พวกเราอาจตีความหมายว่า พนักเขียนน่าจะต้องปรับสภาพสดีสดีบีซีให้เหมือนกล่องเปล่าที่มีขนาดใหญ่กว่าเดิม จุได้มากกว่าเดิม แต่ความหมายของจิตว่าง สำหรับพนักเขียนแล้ว มันไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย

ในภาวะที่พนักเขียนมีเจตนาที่จะรับถ่ายทอดข้อมูล+ความเชื่อว่าจะกลับไปแหล่งความรู้หมวดโนวาอนาลักษณ์ได้เสมอ+ความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะรับมาถ่ายทอด ทำให้พนักเขียนแะกล่องออก แ่ ออกกางออกหมดทุกทิศทาง เป็นกล่องเปิด ที่สามารถรับได้จากทุกทิศทาง เพราะข้อมูลความรู้จะมากในลักษณะที่ว่า มาจากทุกทิศทางเป็นอนันต์ เหมือนเราอยู่ ณ ศูนย์กลางของใยแมงมุม หรือกลางระบบเครือข่าย จะหันไปทิศไหนมันก็รับได้ ข้อมูลความรู้ที่ได้จึงจะเป็นภาพรวมที่สมบูรณ์ไม่มากนักน้อย ไม่ใช่ได้เพียงชิ้นส่วนที่เล็กพอที่จะหย่อนผ่านปากกล่องเข้าลงไปได้นั้น

ดังนั้นในความหมายที่พนักเขียนเผชิญ **ความว่างของจิต** น่าจะเรียกได้ว่าเป็นความรู้สึกที่ว่า **เป็นอนันต์**

มากกว่า ไม่ใช่เล็กเท่าเดิมแล้วอะไรที่อยู่ในสติสัมปชัญญะหายวับไปหมด มันยังคงมีอยู่ แต่เมื่อสติสัมปชัญญะเปิดกว้างเหมือนกล่องที่คล้อออกมาเป็นแผ่นแบนราบ สิ่งที่เคยอยู่เต็มกล่อง หรือความนึกคิดที่เคยมีอยู่มากมายในสติสัมปชัญญะก็กลายเป็นสิ่งจิบจ้อย เมื่อเปรียบกับความกว้างใหญ่เป็นอนันต์ของสติสัมปชัญญะที่เปิดออก

พี่นักเขียนเคยอธิบายไว้ในขั้นตอนการฝึกฝน เพื่อ ไปได้ถึงภาวะดังกล่าวนี้ว่า อาจเปรียบเทียบได้กับภาวะที่อยู่ระหว่าง ฌาน 4 กับ ฌาน 5 ที่จับได้ว่าพอจะเปรียบได้นั้น เนื่องจากว่า ภาวะดังกล่าวนี้ ประสาทสัมผัสทั้งห้าดับลง แต่สติสัมปชัญญะยังคงมีความคมชัดอยู่และรับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสภายใน มันเป็นภาวะที่หากว่าเราปล่อยไปโดยไม่ใช้สติคุม จะรู้สึกถึงการตั้ง ความแคว้งคว้าง การล่องลอย หรืออยู่ในห้วงแห่งความว่างเปล่าของสภาพแวดล้อม หรืออยู่ในห้วงอวกาศ ปราศจากน้ำหนัก ไรศจากวัตถุธาตุในสภาพแวดล้อม

แต่ถ้าคุมด้วยสติไม่ให้หลุดลอยไปกับความกว้างใหญ่ไพศาลของความว่างเปล่าของสภาพแวดล้อม ตัวรู้จะผุดขึ้นมา เหมือนการปักหลักหรือทอดสมอไว้ ณ ศูนย์กลางของใยแมงมุมหรือระบบเครือข่าย สิ่งที่จัดจ่อหรือสาระของข้อมูลความรู้ที่เราตั้งใจพิจารณาไว้จะหลังไหลเข้ามาเหมือนน้ำที่ไหลรินมาไม่ขาดสาย เต็มไปด้วยอารมณ์เมตตาและอารมณ์รักอย่างหาที่เปรียบไม่ได้

ในภาวะดังกล่าว จะรู้สึกได้ถึงครูบาอาจารย์ หรือตัวตนที่ปราศจากร่างกายเนื้อหนังที่เป็นผู้ให้ และเราคือผู้รับ

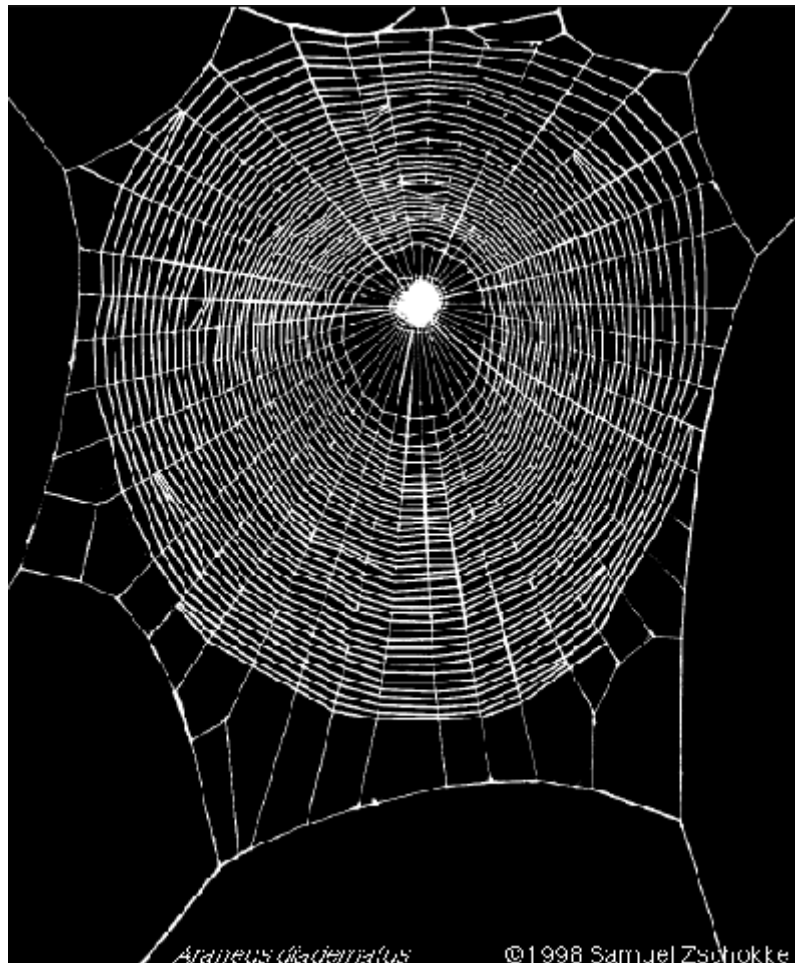
พี่นักเขียนเชื่อและขอขานะคะว่าเป็นความเชื่อส่วนบุคคลว่า หากปราศจากความเชื่อว่าผู้ให้มีตัวตน คือ **หากปราศจากความเชื่อว่าท่านอาจารย์อนาลโยมีจริง-การรับถ่ายทอดจะเกิดขึ้นไม่ได้เหมือนนักเรียนที่มองไม่เห็นครู** ไม่รู้จักครู จะไปคว้าเอาหนังสือต่างๆที่ยังไม่เคยร่ำเรียนมาอ่านเองรู้เองโดยไม่มีครูแนะนำ เชื่อว่าจะไม่ได้รับความรู้มากมายเท่าการมีครูที่รักและเมตตาถ่ายทอดให้เราโดยตรง

อารมณ์รักและเมตตาเป็นพลังขับเคลื่อนให้การถ่ายทอดข้อมูลความรู้ทั้งหลายจากท่านอาจารย์อนาลโย หลังไหลมาสู่ผู้อ่านหนังสือชุดนี้ ไม่ว่าประสบการณ์ในการรับถ่ายทอดข้อมูลความรู้ของเราแต่ละคนจะเป็นอย่างไร พี่นักเขียนเชื่อว่าสาระสำคัญที่สุดอยู่ที่ข้อมูลความรู้จากหนังสือชุดนี้ ซึ่งคงจะเป็นสิ่งที่พิสูจน์ได้ด้วยตนเองทุกคน

พี่นักเขียนปลื้มใจมากๆเลยคะที่ได้รับคำอธิบายและความคิดเห็นจากคุณหลาน mindanaric ซึ่งมีอายุน้อย

ควราวลูกสาวคนเล็ก แต่เจียบคมราวกับคุณยายทวด ยังรักเหมือนเดิมนะคะ...อย่าร้องไห้

ผมว่าสาระตรงนี้มีความสำคัญและชัดเจนสำหรับผู้อ่านหนังสืออย่างมากครับ
ได้อ่านแล้วเห็นโครงสร้างความเป็นจริง ของระบบความรู้สากลที่หลังไหลเข้ามาจากมิติของจิตวิญญาณเป็น
ที่สุด..ซึ่งสามารถเข้าไป DOWNLOAD องค์ความรู้ส่วนที่เราจ้องนั้นๆได้ตามปรารถนาที่สัมพันธ์กับบุคลิกของ
เรา โดยอาศัยช่องทางพิเศษที่เรารับรู้ผ่านประสาทสัมผัสภายในที่คมชัดคำว่าอาจารย์ผู้นำพาเราไปสู่ระบบ
เครือข่ายขององค์ความรู้สากล เราจะเรียกท่านว่าอะไรคงขึ้นอยู่กับบุคลิกที่เรารู้สึกสัมผัสได้ส่วนตัว เหมือน
สะพานที่เชื่อมโยงความรู้นั้นกลับมาให้เราเรียนรู้ส่วนองค์ความรู้สากลที่ว่ามันอาจไม่ต่างกับความหมายของ
คำว่า"พระเจ้า"ก็ได้ ถูกมั้ยครับ? เพราะมนุษย์ก็สร้างคำขึ้นมาเรียกขานให้จดจำได้ง่ายขึ้น (ท่านมีบุคลิกและ
สติสัมปชัญญะสูงส่งขององค์รวมความรู้สากล) ผมว่าเป็นเรื่องอธิบายยากที่สุดยังไงก็คงครอบคลุมไม่หมดแน่ๆ
ไหนจะมีคำว่า"นิพพาน"ที่เป็นแหล่งรวมธรรมญาณอันบริสุทธิ์อีกก็เป็นเรื่องเดียวกันแต่มีความหลายหลายมิติที่
เราอธิบายไม่ได้หมด รู้แต่ว่าเรื่องเดียวกันครับ

เห็นภาพเส้นใยแมงมุมของพี่นักเขียนขึ้นมาเลยครับ เหมือนตัวเราเป็นแมงมุมตัวเล็กๆที่อยู่ท่ามกลางความรู้หรือ
ระบบเครือข่ายอันหลากหลายมิติ เลือกหยิบผลึกความรู้ที่สนใจ ซึ่งอาจเป็นแค่ส่วนเล็กๆส่วนหนึ่งที่เรเข้าถึง แต่
มีคุณค่ามากมายมหาศาลในการพัฒนาขีดความสามารถของจิตวิญญาณของเราต่อไปครับ

ภาวะอันเป็นไปที่อยู่เบื้องหลัง Three dimensional spider web

เมื่อพนักเขียนอธิบายถึงภาวะของการรับถ่ายทอดข้อมูล และกล่าวถึงอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดที่ว่าเสมือนอยู่ ณ ศูนย์กลางของใยแมลงมุม หรือกลางระบบเครือข่าย จะหันไปทิศไหนมันก็รับได้ และข้อมูลความรู้ที่ได้เป็นภาพรวมที่สมบูรณ์ไม่มากก็น้อยนั้น พยายามจะหาภาพที่ใกล้เคียงกับสภาพแวดล้อมในความรู้สึกนั้นๆ มาลงให้ดู แต่ยังหาไม่ได้

เมื่อคุณ Mead เอาภาพใยแมลงมุมที่เป็น 2 มิติมา post พนักเขียนนั่งมองดูภาพนั้นรู้สึกว่ามีหลายๆอย่างขาดหายไป จ้องอยู่พักใหญ่ทำให้หวนระลึกถึงสภาพแวดล้อมดังกล่าวที่น่าจะเรียกว่า Three dimensional spider web หรือใยแมลงมุมสามมิติมากกว่า จึงลอง google search และปรากฏว่าได้ภาพที่สะดุดใจมา 3 ภาพ

ภาพที่ 1 เป็นภาพใยแมลงมุม 3 มิติตามธรรมชาติที่นักวิทยาศาสตร์เริ่มพบเห็นเรื่อยๆ ไม่นานมานี้ ซึ่งพนักเขียนเองก็ไม่เคยเห็นหรือรู้มาก่อนว่ามันมีอยู่ในธรรมชาติ ในภาพมีแมลงมุมอยู่ตรงกลางใยของมัน ซึ่งทำให้พนักเขียนระลึกถึงอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดในขณะที่ตนเองอยู่ในภาวะดังกล่าวว่า รู้สึกเสมือนถูกห่อหุ้มอยู่ ณ ศูนย์กลางของใยแมลงมุมอันเป็นระบบเครือข่ายของความรู้ และผนวกด้วยความรู้สึกที่ได้รับการปกป้องคุ้มครองอย่างเอื้ออาทรที่สุด ปราศจากความกลัว มีแต่ความรักและเมตตาอย่างล้นหลามที่ห่อหุ้มเราอยู่ นึกคิดปรารถนาอยากได้ความรู้หมดใจ ความรู้นั้นก็หลังไหลพรั่งพรูเข้ามาหาเรา ภาวะนี้เรียกว่า **นอกจากไม่หนาวไม่ร้อนแล้ว อบอุ่นและสุขสบายอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ คือสุขกายเหมือนไม่มีกาย สุขใจเหมือนว่าเราคือศูนย์กลางของจักรวาล อิมกายก็เหมือนพอดีที่สุด อิมใจก็เหมือนอิมอย่างล้นหลาม**

ภาพที่ 2 เป็นภาพใยแมลงมุม 3 มิติตามธรรมชาติอีกเหมือนกัน แต่ใกล้เคียงสภาพแวดล้อมในความฝันขึ้นมาอีกนิดตรงที่ว่า นอกเหนือไปจากใยแมลงมุมแล้ว **สภาพแวดล้อมที่กว้างไกลออกไปกว่านั้นมีมิติแต่ก็เรืองรองเป็นอนันต์ เหมือนห้วงอวกาศที่มีมิติแต่ก็สว่างไสวด้วยดาวล้านดวง**

ภาพที่ 3 เป็นภาพใยแมลงมุมที่มีหยดน้ำค้างจับตามธรรมชาติอีกเหมือนกัน มันแสดงถึงความเรืองรอง สว่างไสว ชุ่มชื้น ที่ใกล้เคียงการรู้เห็นที่ว่า **ความรู้นั้นหลังไหลเข้ามาสู่ตัวเราเหมือนน้ำที่หลังไหลเข้ามาหาตัวเราตามเส้นใยแห่งระบบเครือข่ายนี้ แรกๆมันไหลเข้ามาแบบ control ไม่ได้ แต่ภายหลังที่ control ได้แล้วสามารถเลือกเก็บ-เลือกหยิบเอาได้ที่ละเม็ดก็ว่าได้**

ภาพที่ 4 เป็นภาพใยแมลงมุม 3 มิติที่นักวิทยาศาสตร์พยายามวาดจากการคำนวณ ซึ่งไม่ได้เหมือนหรือใกล้เคียงสภาพแวดล้อมที่พนักเขียนเผชิญ แต่ลักษณะที่เป็นวงหอยซึ่งมันออกไปนั้นไม่อาจจะเห็นได้ในภาพอื่นๆ และพนักเขียนรู้สึกว่ามันเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงออกถึง **ความเป็นอนันต์ที่ปรากฏอยู่ในภาวะนั้น** ได้ดีทีเดียว

ทั้งนี้พนักเขียนขออธิบายว่า การไปสู่ภาวะที่รับการถ่ายทอดข้อมูลในความฝัน ไม่ใช่ว่าจะเป็นภาวะที่ว่าแค่นึกคิดเอาก็พุ่งไปสู่ภาวะนี้ได้และรับรู้ได้ทันทีนะคะ มาดูเอาเมื่อเมื่อไม่นานก่อนที่จะลงมือจดบันทึกความฝันว่าตนเองได้หัดปรับสติสัมปชัญญะไปสู่ภาวะนี้มายาวนานโดยไม่รู้ว่าหัดหรือถูกหัด เพราะตั้งแต่จำความได้-จวบจนอายุประมาณสิบขวบ ชอบตื่นมาแล้วบอกกับคุณแม่ว่าเวลานอนมักฝันว่าตัวเองอยู่ตรงกลางของก้อนสาลี เป็นไปอย่างนั้นแรมปี เป็นเด็กที่นอนแล้วไม่ยอมตื่น โตขึ้นมาเป็นเด็กค่อนข้างอารมณ์ดี ทุกข์ร้อนไม่เป็นโรคก็ไม่ค่อยเป็น ในขณะที่อยู่กลางก้อนสาลีรู้สึกตัวเล็กกว่าหมัด พอใกล้จะตื่นจะรู้สึกเหมือนว่าตัวโตเท่าเมฆใหญ่ยักษ์อยู่ในท้องฟ้ากว้าง แล้วจึงตื่น เป็นอย่างนี้แทบจะทุกวัน ไม่เคยเข้าใจประสบการณ์เหล่านั้นมาก่อน และยังโตก็ยังห่างเหินจนเหมือนไม่เคยเผชิญกับประสบการณ์ดังกล่าวอีกเลยแรมปี จนกระทั่งกลับมาเรียนสมาธิและหัดฝึกฝัน จึงได้กลับไปสัมผัสกับภาวะนี้อีกบ่อยๆ

ประสบการณ์แรกๆที่เผชิญกับภาวะที่เสมือนอยู่ศูนย์กลางของใยแมลงมุมสามมิตินี้ จะรู้สึกว่าคุณรู้หรือหรือน้ำที่ไหลเข้ามามากมายเกินไป มีแต่ล้น เก็บไว้ไม่หวัดไหว ตื่นมาเหนียว เหมือนได้ยีน ได้ฟัง ได้รับมากมาย เพราะขาดความรู้และทักษะที่จะรับข้อมูล ตื่นมาหลังประสบการณ์นี้ที่ไรบอกได้อย่างเดียวว่า หัวโตเหมือนช้าง (แต่ตัวตันเท่าเดิม) หากแลเห็นรูปกายของบุคคลิกภาพที่แปลงรูปจนจับไม่ทัน และได้ยีนบุคคลิกภาพของรูปกายนั้นๆพูด แต่ก็เร็วมาก ตัวเองเหมือนเด็กนักเรียนที่อยากจดงาน แต่จดไม่ทัน ฟังไม่ทัน จำไม่หมด

เมื่อเข้าสู่ภาวะดังกล่าวได้บ่อยขึ้น มีสติที่จะจับได้ว่ารูปกายของบุคคลิกภาพที่พบเห็นแปลงสภาวะไปตามอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลิกภาพนั้นๆ หากเราจะรับเอาส่วนใดต้องสติสัมปชัญญะจดจ่อกับรูปกายนั้นๆให้ได้ การแปลงรูปอย่างเรียกว่าจับพลันไม่มีหยุดก็จะชะลอลงจนเสมือนหยุด ตามความรู้สึกคือ...

จับรูปภายใต้เหมือนหยุดเวลาได้ รูปถ่ายแรกสุดที่จับได้คือสมเด็จโตฯ แต่จากนั้นก็ปรากฏเป็นบุคคลภาพที่ พี่นักเขียนรู้จักบ้างไม่รู้จักบ้างในชาติภพนี้ แต่ในความฝัน-นอกจากจะรู้จักเป็นอย่างดีแล้วยังเป็นบุคคลที่เรารัก เคารพเป็นอย่างยิ่งอีกด้วย ซึ่งล้วนเป็นครู เป็นอาจารย์ใหญ่ เป็น Professor เป็นศิลปิน เมื่อรู้เห็นรูปภายใต้ชัดเจนเมื่อใด speed ของการถ่ายทอดจะช้าลงตามไปด้วยจนจับได้ จดจำได้ทัน เข้าใจได้ แม้จะไม่ใช่ ภาษาพูด แต่รับมาเหมือนรับ concept ใหญ่ๆที่รับแล้วเข้าใจได้ทันที กล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า รับมุมมอง- อารมณ์-ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการของบุคคลภาพนั้นๆมา รูปถ่ายนั้นๆจะไร้อะไรก็รู้ด้วยเห็นด้วย แต่ใน ขณะเดียวกันเราก็อาจมีอารมณ์-ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการของตนเอง มีความจำต่างหากอีกชุดหนึ่งด้วยที่เป็นของตนเอง

เห็นรูปถ่ายพร้อมกับจดจ่อกับการสื่อสารได้บ่อยขึ้น รูปถ่ายนั้นก็ไม่ใช่สำคัญอีกต่อไป คือจะปรากฏหรือไม่ก็ ไม่ใช่ปัจจัยควบคุมการรับข้อมูลอีกต่อไป เพราะสิ่งที่สำคัญและจับได้คืออารมณ์ เมื่อตื่นจากความฝัน จด บันทึกลงแล้วจะเป็นภาพเสียส่วนมาก บวกกับอุปมาอุปไมย ภาพที่ sketch ไว้ค่อนข้างดูยาก และคิดว่าจะนำมา วาดใหม่บางภาพให้พวกเราดู ที่ต้องวาดใหม่เพราะเหตุว่า หลายๆภาพมักเป็นภาพ sketch 2 มิติ แต่ภาพ จริงอย่างน้อยควรจะเป็น 3 มิติ และซับซ้อนกว่าที่บันทึกไว้มาก หลาย concept ใหญ่ๆที่บันทึกไว้ยังไม่ได้อุดความ แม้ว่าพี่นักเขียนจะเข้าใจภาพเหล่านั้นได้ เสียแต่ว่ายังไม่สามารถวาดออกมาได้สมบูรณ์เหมือนกับที่ รู้เห็นมา พยายามหา computer software อยู่เรื่อยๆว่าจะเอาอะไรมาสร้างภาพสามมิติเหล่านั้นให้ได้ เหมือนที่สุด และจะทำ animations อย่างไรที่แสดงให้เห็นได้ เพราะหลายๆ concept ที่บันทึกไว้ แม้ว่าจะพอจะอธิบายเป็นคำพูดได้บ้าง แต่ก็ตระหนักว่าหากขาดภาพสามมิติหรือภาพเคลื่อนไหวที่ใกล้เคียงที่ รู้เห็นมา จะทำให้ผู้อ่านจินตนาการบิดเบือนไปได้มากเพราะเรามักจินตนาการด้วยการใช้สิ่งที่เราคุ้นเคยในโลก ทางกายภาพเป็นหลัก ซึ่งปรากฏการณ์ในโลกแห่งความเป็นจริงหลากมิตินั้น แม้ภาพสามมิติก็ยังไม่พอที่จะ ทดแทนหรือเปรียบเทียบได้ หากถอดออกมาเป็นคำพูดด้วยแล้ว จะยิ่งทำให้หลายๆสาระขาดหายไปด้วย เพราะไม่มีคำศัพท์มากพอ เช่นเดียวกับที่พี่นักเขียนพูดถึงใยแมงมุม ทำให้คุณ Mead นำภาพ 2 มิติของ ใยแมงมุมมา post ซึ่งในที่นี้ต้องยอมรับว่า พี่นักเขียนรู้สึกทันทีที่เราให้ข้อมูลได้ไม่ดีพอ ทำให้ผู้อ่านยังไม่สามารถเข้าถึงสิ่งที่พี่นักเขียนพยายามจะอธิบายได้

ในที่นี้ พี่นักเขียนต้องขอขอบคุณ Mead และขอสนับสนุนให้พวกเราพยายามช่วยตนเองและช่วยพี่นักเขียน ด้วยการพยายามตีความหมายสิ่งที่พี่นักเขียนเล่าให้ฟังหรือตอบคำถามออกมาเป็นภาพหรือคำอธิบายขยาย ความจากความเข้าใจส่วนตัว เหมือนที่คุณ Mead มักจะทำบ่อยๆ เพราะมันเป็นหนทางเดียวที่จะทำให้พวกเราปรับคลื่นความถี่ของอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการเข้าหากันได้ ทำให้พี่นักเขียนทราบว่ สิ่งที่กำลังถ่ายทอดให้พวกเรา ทำให้พวกเราอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการในทิศทางเดียวกันหรือเปล่า เพราะหากว่า อารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการที่เกิดขึ้นยังห่างไกลจากพี่นักเขียนต้องการถ่ายทอด ถือว่าพี่นักเขียนยังไม่ประสบความสำเร็จในการทำหน้าที่ TA เลยคะ (แถมคุณ Mead หัวหน้าชั้นมายกให้เป็นอจ.ใหญ่อีกด้วย เลื่อนขั้นเร็วจัง ได้ paid vacation ด้วยหรือเปล่าเอ่ย?)

พี่นักเขียนขอให้พวกเราลองนึกย้อนกลับไปถึงความฝันในวัยเด็กของตนเอง แต่ละคนจะพบความฝันที่ ประทับใจมาแล้ว และอาจทำให้ระลึกได้ว่า เราเคยเข้าไปสู่สภาวะดังกล่าวนี้กันมาแล้วทุกคน ในที่นี้พี่นักเขียน ขออ้อว่าประสบการณ์ของแต่ละคนจะแตกต่างกันไปไม่เหมือนกับพี่นักเขียนแน่นอนเพราะภาวะจิตของเราแต่ละคนล้วนมีเอกลักษณ์ เท่าที่พี่นักเขียนสัมผัสกับคนใกล้ตัว ได้ความว่า สามี่ของพี่นักเขียนเองมีประสบการณ์ ในวัยเด็กคือ ฝันเห็นตนเองอยู่ในใจกลางของวังน้ำวนที่ทำให้รู้สึกอบอุ่น สบาย ได้รับความรัก ไม่อยากตื่น เพื่อนรักของพี่นักเขียนบอกว่า ตกอยู่ในภาวะที่เหมือนอยู่ในอ้อมกอดและได้รับการคุ้มครองเหมือนอยู่บ้านเก่า ตื่นขึ้นมาตั้งแต่จำความได้รู้สึกเหมือนมาอยู่ในต่างแดน ต่างโลก ที่ไม่ใช่ที่เคยอยู่มาก่อน เรียกได้ว่า เข้านอน แล้วฝันว่าได้กลับบ้าน ตื่นมารู้สึกแปลกที่ทุกวันจนโตก็ค่อยๆลืมเลือนไป

ท่านอาจารย์อนาลัยกล่าวไว้ว่า เด็กๆสัมผัสกับจิตวิญญาณต้นกำเนิดและองค์ความรู้จากต้นกำเนิดได้ทุกคน อย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งทำให้พวกเขาเรียนรู้ที่จะเดิน พุด มองเห็น ใช้ส่วนต่างๆของร่างกายได้ และบางคนก็นำ ความรู้ต่างๆมาใช้ได้เลยหากไม่ถูกขัดขวาง ความรู้ที่ว่านี้จะเรียกว่าเป็นความรู้ข้ามชาติภพ-ข้ามมิติ-ก็ไม่ผิด เช่นพวกเด็กอัจฉริยะ เป็นต้น แต่เมื่อเราเติบโตขึ้น การศึกษาและสังคมสอนให้เราเรียนรู้จากภายนอก ทำให้ เรามองไม่เห็นการติดต่อสื่อสารและการรับข้อมูลความรู้จากภายในได้อีกต่อไป พวกเราทั้งหลายผ่าน ประสบการณ์เหล่านี้มาแล้วทุกคน เพียงแต่ว่าเราอาจจะเลิกจดจำ และยิ่งเราห่างเหินความฝันและห่างเหิน กิจกรรมที่ทำให้เราละเอียดถึงประสบการณ์นี้ได้ เช่น การวาดภาพ ซึ่งเป็นสิ่งที่เด็กๆทำเสมอๆอย่างเป็น ธรรมชาติ ยิ่งทำให้เราความจำเสื่อมโดยใช่เหตุ การวาดภาพทำให้เรารู้จักที่จะคงสภาพข้อมูลความรู้ได้โดย ปราศจากการบิดเบือนด้วยคำพูด กล่าวได้ว่า ยิ่งเราโตขึ้นและพูดเก่งมากขึ้นเท่าใด เราก็สูญเสียความเป็นจริง ไปพร้อมกับวาทะศิลป์มากขึ้นเท่านั้น แต่ในทางตรงกันข้าม หากเราสามารถเรียนรู้ที่จะบันทึกทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นภาพไว้ได้มากเท่าใด ต่อไป การใช้ถ้อยคำและภาษาพูดของเราจะขยายตัว คือเราจะมีคำศัพท์เพิ่มมากขึ้น

และสามารถอธิบายภาพได้ดีขึ้น

คุณ Mead ช่วยโฆษณาไว้ว่า ต่อไปห้องวิทย์จะมีการเรียนวาดภาพด้วย ซึ่งตรงใจพนักเขียนจังคะ ต่อไปเราจะหันกลับไปฝึกความรู้เดิมสมัยวัยเด็กกันนะคะ เพราะเราเคยมีความพิเศษมากมายมาแต่กำเนิดที่เราล้มเลือน การฝึกฝนเพื่อกลับไปหาอารมณ์-ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการในวัยเด็ก จะทำให้พวกเราตระหนักว่า เราไม่ได้กำลังจะเรียนรู้อะไรที่ใหม่หรือไกลเกินเอื้อมเลย หากแต่ว่า เรากำลังจะ **ยกเลิก** หรือ **unlearn** บางอย่างที่เราเรียนรู้จากภายนอก ซึ่งขัดขวางไม่ให้เราเห็นและสัมผัสกับสิ่งที่เราทั้งหลายเรียนรู้จากภายในมาแต่กำเนิด และยังคงเรียนรู้ต่อไปเรื่อยๆอย่างคลมเครือ

พนักเขียนของเชิญชวนให้พวกเรานำภาพตอนเด็กๆของตนเอง ตอนอายุ **2-6 ขวบ** จะดีที่สุด (ถ้ามี) หรือถ้าไม่มีโดกวนั้นหน่อยก็ได้ นำมาลงวาดกันหน่อยคะ เพื่อให้เราได้เห็นภาพของบุคลิกภาพบุคคลตัวตนหนึ่งของเราที่มีวิธีการจัดจ้อยของจิตวิญญาณใกล้ชิดต้นกำเนิดมากที่สุด ผู้เป็นสื่อที่จะนำเรากลับไปหาต้นกำเนิดแห่งความรู้ของเราใจคะ

พนักเขียนได้ฟังความคืบหน้าของพวกเราทั้งในและนอกห้องวิทย์หลังจากที่ได้ศึกษาหนังสือชุดของท่าน อาจารย์อนาลัยแล้ว พนักเขียนคาดหวังว่า นอกจากเราจะได้รับทราบว่ามีใครทำอะไรได้สำเร็จแล้ว ยังหวังอีกว่า จะได้รับทราบเกี่ยวกับ "ภาวะอันเป็นไปที่อยู่เบื้องหลัง" ของความสำเร็จเหล่านั้น หากมาเปิดเผยให้พวกเราได้รับทราบกันได้จะเป็นประโยชน์อย่างมาก ข้อบกพร่องที่พวกเราทั้งหลายมักมองข้ามกันเสมอๆ แม้ว่าเราจะอยากเรียนอยากรู้เพียงใดก็ตามคือ เมื่อมีผู้ใดกระทำการบางอย่างได้เห็นขั้นหรือเห็นอมนุษย์ เรามักชื่นชมยินดีและอวยพรเขา แต่พวกเรามักไม่ถามถึง "ภาวะอันเป็นไปที่อยู่เบื้องหลัง" และส่วนมากแล้วผู้ที่กระทำการใดๆได้เห็นขั้นหรือผิดแผกไปก็มักไม่เคยกล่าวถึงภาวะเหล่านั้น เขามักจะกล่าวถึงเพียงผลลัพธ์ที่เขาได้ เขามักไม่บอกที่มาและ "ภาวะอันเป็นไปที่อยู่เบื้องหลัง" ของผลลัพธ์เหล่านั้น ซึ่งไม่ใช่ว่าพวกเขาปิดความเป็นจริง แต่พนักเขียนเข้าใจว่า ทั้งเขาและเราต่างเคยชินกับการเรียนรู้สิ่งต่างๆจากภายนอก การเรียนรู้ด้วยการศึกษาจากกระทำการทางกายภาพ เราไม่เคยชินกับการเรียนรู้ด้วยการศึกษาจากภายใน หรือการเรียนรู้ด้วยการศึกษาการกระทำทางจินตภาพหรือการกระทำทางจิต

แม้ในภาวะอันเป็นไปในชีวิตประจำวัน เมื่อมีผู้ใดประสบความสำเร็จอย่างสูงในวงการต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นวงการบันเทิง ธุรกิจ ฯลฯ เมื่อนักข่าวสัมภาษณ์บุคคลเหล่านั้นด้วยหวังว่าจะนำเสนอสิ่งที่เป็นประโยชน์ เพื่อเป็นเยี่ยงอย่างให้ผู้ฟังผู้ชมสามารถประสบความสำเร็จได้บ้างไม่มากก็น้อย อย่างมากที่เราจะได้รับรู้คือ พวกเขาทำอะไร อย่างไร อันเป็นการกระทำ "ภายนอก" ที่นำไปสู่ความสำเร็จเหล่านั้น แทบไม่เคยมีใครถามว่า **พวกเขากระทำการ "ภายใน" หรือมีอารมณ์-จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดอย่างไร ที่นำพาให้เขาไปสู่ความสำเร็จเหล่านั้น** และตามความเป็นจริงที่เราพบเห็นอยู่เสมอ เราต่างก็ตระหนักดีว่าต่อให้มีคนอีกร้อยคนพันคนทำตามการกระทำภายนอกของเขา ก็ไม่อาจประสพผลสำเร็จได้ ไม่ว่าจะในทิศทางเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันก็ยิ่งยาก แล้วเราก็โทษโชคชะตา-บุญหรือกรรมว่าทำให้เราแตกต่างจากเขา

ในห้องวิทย์นี้ ไม่ว่าพนักเขียนจะย้อนเล่าถึงเรื่องราวมากมายที่อาจจะดูเสมือนว่าไม่สัมพันธ์กับสาระของจิตวิญญาณที่พวกเราสนใจกันเท่าไรนัก แต่พนักเขียนมีเป้าหมายคือ ให้พวกเรามองเห็นหรือสัมผัสกับความเป็นไปทางด้านอารมณ์-ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการของพนักเขียน เพราะเหล่านี้คือ **"ภาวะอันเป็นไปที่อยู่เบื้องหลัง"** ที่นำมาสู่การติดต่อสื่อสารและการรับข้อมูลความรู้ทั้งหมดจากท่านอาจารย์อนาลัย

พนักเขียนเองก็ไม่ต่างจากคนอื่นตรงที่ว่า เมื่อรับข้อมูลความรู้อะไรก็นำมาเสนอหรือถ่ายทอดให้ผู้อ่านเลยอย่างมากที่สุดที่พนักเขียนได้ทำไปหลังจากนั้นคือ เล่าถึงที่มาของหนังสือ แต่ "ภาวะอันเป็นไปที่อยู่เบื้องหลัง" ก็เป็นสิ่งที่พนักเขียนยังไม่เคยเล่า ไม่ใช่ว่าไม่ต้องการเล่าหรือปิดเป็นความลับ แต่เมื่อพวกเรายังไม่ได้ตระหนักว่าการกระทำทั้งหลายเป็นการกระทำทางจิต **"ภาวะอันเป็นไปที่อยู่เบื้องหลัง"** แทบจะเป็นสิ่งที่ไม่มีใครสนใจ

มาถึงจุดที่พวกเราได้มารวมตัวกันในห้องวิทย์นี้ พนักเขียนขออย่าว่า พวกเรากำลังศึกษา "ภาวะอันเป็นไปที่อยู่เบื้องหลัง" ความสำเร็จทุกอย่างในชีวิต ย้อนกลับไปถึงความสำเร็จในการหัดเดิน หัดพูด หัดมองเห็น หัดรับประทานอาหาร ซึ่งเป็นความสำเร็จในการมาถึงกำเนิดและดำเนินชีวิตในรูปร่างที่เราเลือก ในห้องวิทย์นี้ เรามักพูดคุยกันเรื่อง "ความฝัน" "ภาวะของสติสัมปชัญญะ" ทั้งในความฝันก็ดี ยามตื่นก็ดีที่เราเผชิญกับประสบการณ์ต่างๆ หลายคนเริ่มกล่าวถึงภาวะเหล่านี้เช่นความรู้สึกที่เกิดขึ้นบนกระหม่อม **แต่ขอให้เราเลิกลงไปอีกถึงอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการด้วย เพราะเหล่านี้คือหัวใจหรือ "ภาวะอันเป็นไปที่อยู่เบื้องหลัง"**

พนักเขียนขอให้พวกเราจดจ่อกับสาระเกี่ยวกับ"ภาวะอันเป็นไปที่อยู่เบื้องหลัง"ให้มากขึ้น คำถามของคุณ หลาน mindanaric เป็นตัวอย่างของเด็กช่างซักที่พยายามค้นคว้าเกี่ยวกับ"ภาวะอันเป็นไปที่อยู่เบื้องหลัง" ที่พนักเขียนอยากให้พวกเราซักถามกันต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง รวมทั้งคุณหลาน mindanaric ด้วย (แล้วไม่ต้องร้องไห้หะคะ ซักไซ้ได้เสมอคะ) เพราะคำตอบที่เราได้จาก"ภาวะอันเป็นไปที่อยู่เบื้องหลัง" เหล่านี้ จะทำให้เราสามารถเข้าใจกระบวนการอันเป็นต้นกำเนิดของการกระทำภายนอกทั้งหมด และทำให้เราสามารถกระทำการทั้งภายในภายนอกให้บรรลุผลสำเร็จได้ด้วยตนเอง

ภาพใยแมงมุมที่คุณนำมามาทำให้เข้าใจในสิ่งที่คุณนำพูดขึ้นมาก ประมาณว่าอ่านน้านานกว่าจะเกท แต่แค่ มองภาพ(ด้วยหางตา)แป็บเดียวก็"รู้สึก"ได้เลยค่า ^^~ (แต่อันที่สีดุงงๆอะ)

เข้าใจแล้วค่ะว่าต้องฝึกและอาศัยความอดทนมากๆ การที่จะ**ไปสู่ภาวะที่รับการถ่ายทอดข้อมูลในความฝัน** ได้ เป็นเรื่องที่ไม่ใช่แค่ฝึกๆก็ทำได้เลย จะพยายามต่อไปเจ้าคะ

การเข้าสู่ภาวะดังกล่าว ที่คุณนำเล่าอยากให้เราช่วยยกตัวอย่างประกอบด้วยอะคะ ช่วยเล่าให้ฟังตรงช่วงนี้ให้ละเอียดหน่อยว่าคุณตอนนั้นรู้สึกยังไง สภาวะตอนนั้นเป็นอย่างไร ทั้งก่อนที่จะฝันและกำลังฝันอยู่ หนูจะได้เห็นภาพประกอบเพื่อตัวเองประสบบ้างจะได้เข้าใจและรู้ถึงวิธีทางแก้ปัญหาด้วย

แสดงว่าสัญลักษณ์ที่มาจากภาพมีความคมชัดกว่าตัวอักษรหรือป่าวคะ หมายถึงความคิดที่มาจากทางภาพจะแม่นยำกว่าที่มาจากทางตัวอักษร หรือเสียงที่เราได้ยินรึป่าว

ตอนเด็กๆหนูชอบฝัน(ที่จำได้แม่นนะคะ) นึกขึ้นมาได้สองอย่าง ตอนที่พิมพ์ๆอยู่ด้วยความรู้สึกตอนนั้นก็ยังคงติดมา อยู่เลยคะ คือ ฝันแรกตัวเองกระโดด (หรือตกไม่แน่ใจ) ลงมาจากสะพานพระราม 8 ดิ่งลงมาเลยเร็วมาก น่ากลัวมาก ฝันเป็นประจำเลยคะ และไม่เคยมถึงนำซักทีตื่นก่อน หรือใจไม่แน่ใจ รู้สึกหวาดเสียวสุดๆ เสียวท้อง วาๆเลย

และก็อีกฝืนหนึ่ง อันนี้ชอบที่สุดแล้ว รู้สึกเหมือนเป็นมันไปได้จริงๆเลยอะ ทุกครั้งที่ฝืนถึงแล้วตื่นขึ้นมาก็จะพยายามนอนแล้วก็ฝืนต่อให้ได้ บางครั้งก็ต่อได้มั้งไม่ได้มั้ง คือ ชอบฝืนว่าตัวเองบินไปบินมาในห้องนอนคะ ยืนอยู่บนเตียงแล้วก็เหาะไปเหาะมา รู้สึกสนุกมากๆเลย แต่พอโตก็ไม่เคยฝืนถึงพวกนี้อีกเลย....

ต่อไปเราจะหันกลับไปฝึกความรู้เดิมสมัยวัยเด็กกันนะคะ

<<<<หนูขอลองเรียนคอร์สนี้คนแรกเลยยยย ค่า (เพราะได้อ่านเป็นคนแรกๆ หุหุ)>< ~ เตรียมตัวๆ

เดี๋ยวจะเอามาลงคะเรื่องรูป แต่ต้องไปปิดฝุ่นหรืออัลบั้มเก่าๆมาก่อน (ตอนเด็กหนูน่ารักน่าคะ จะบอกให้ อีอีอี)

ในห้องวิทยุฯนี้ ไม่ว่าพนักเขียนจะย้อนเล่าถึงเรื่องราวมากมายที่อาจจะดูเสมือนว่าไม่สัมพันธ์กับสาระของจิตวิญญาณที่พวกเราสนใจกันเท่าไรนัก แต่พนักเขียนมีเป้าหมายคือ ให้พวกเรามองเห็นหรือสัมผัสกับความ เป็นไปทางด้านอารมณ์-ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการของพนักเขียน เพราะเหล่านี้คือ "ภาวะอันเป็นไปที่อยู่ เบื้องหลัง" ที่นำมาสู่การติดต่อสื่อสารและการรับข้อมูลความรู้ทั้งหมดจากท่านอาจารย์อนาลัย

<<<<รับทราบ ไปสัมผัสอารมณ์ของคุณนำดวงนูน ข้อความที่คุณนำโพสไว้ ต้องลองสัมผัสอารมณ์เป็นพิเศษและ ฟังรู้วิธีนี้ก็ใช้ได้ อืมๆ

แล้วก็จะไม่ร้องไห้แล้วคะ ^o^ ~

ปล. ค่าพูดสีน้ำเงินคือข้อความของคุณนำนักเขียน

ความก้าวหน้าของจิตวิญญาณ/เอกลักษณ์ของตนเอง

อ้างอิง:

ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ แก้วทิพย์

ขอเรียนถามคุณพี่นักเขียนว่า ความก้าวหน้าของจิตวิญญาณกับ ความคมชัดของสติสัมปชัญญะที่เพิ่มขึ้นหรือรู้เห็นมากขึ้น เป็นความหมายในทิศทางเดียวกันหรือเหมือนกันใช่ไหมคะ และ ขอให้คุณพี่ช่วยขยายความของคำว่า "เอกลักษณ์ของตนเอง" หากจะยกตัวอย่างด้วยก็ยิ่งดีค่ะ

ความก้าวหน้าของจิตวิญญาณ หมายถึงการขยายการรู้เห็นของสติสัมปชัญญะครอบคลุมได้กว้างขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ คือ:

- รู้เห็นได้ด้วยประสาทสัมผัสภายนอก + ประสาทสัมผัสภายใน หรือ
- รู้เห็นได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า + ประสาทสัมผัสที่หก ซึ่งจะทำให้เราสามารถรู้เห็น
- โลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติอันเป็นกายภาพ + จินตภาพ

ความคมชัดของสติสัมปชัญญะเป็นคุณสมบัติหรือภาวะที่จิตวิญญาณสามารถจดจ่อและรู้เห็นสิ่งต่างๆได้โดยไม่เล็ดลอดการรู้เห็นไป ซึ่งตามปกติแล้วเรามักรู้เห็นได้เพียงสิ่งที่เรารับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า แล้วปล่อยให้สิ่งที่เรารู้เห็นด้วยประสาทสัมผัสที่หกเล็ดรอดไปโดยปริยาย เพราะเรามักคิดว่ามันเป็นเพียงอารมณ์-จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดที่ไร้ความหมาย

ความเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคลเป็นภาวะที่มีมาแต่กำเนิดส่วนหนึ่งซึ่งสถิตย์อยู่ในจิตวิญญาณส่วนหนึ่ง และแตกแขนงเพิ่มเติมด้วยการดำเนินชีวิตในแต่ละชาติภพอีกส่วนหนึ่ง ความเป็นเอกลักษณ์ที่ว่านี้เป็นภาวะจิต อันได้แก่อารมณ์-จินตนาการ และความรู้สึกนึกคิด ซึ่งสะท้อนให้เห็นเป็นภาวะทางกายภาพอันได้แก่ประสบการณ์ชีวิตทั้งหมดตลอดจนสุขภาพร่างกายของแต่ละคนด้วย

ท่านอาจารย์อนาลักษณ์กล่าวว่ :

ตัวตนแต่ละตัวตนของเธอในทุกชาติภพซึ่งมีบุคลิกภาพอันหลากหลายต่างก็มีเป้าหมายจำเพาะ มีหน้าที่จำเพาะ แต่ละบุคลิกภาพหรือแต่ละตัวตนมีความพยายามในการสร้างสรรค์ อันเป็นพื้นฐานของต้นเองซึ่งเป็นตัวกำหนด คุณภาพอันเป็นอมตะ และเป็นคุณภาพที่แต่ละบุคลิกภาพหรือแต่ละตัวตนในแต่ละชาติภพแสวงหา ด้วยภาวะของจิตวิญญาณอันเป็นร่างกายเนื้อหนัง-พวกเธอกำลังใช้พลังงานไปในทิศทางที่ทำให้เธอแสวงหาการเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์ของจิตวิญญาณและคุณค่าของชีวิต เพื่อค้นให้พบ คุณภาพอันเป็นอมตะ

ธรรมชาติของความคิดทั้งหลายได้รับผลกระทบจากคุณภาพของอารมณ์ ซึ่งแต่ละอารมณ์มีความเป็นเอกลักษณ์อย่างยิ่ง ไม่มีอารมณ์ของผู้ใดคล้ายคลึงกัน ดังนั้นในโลกทางกายภาพของเธอ จึงไม่มีวัตถุใดๆที่เสมอเหมือนกันแม้แต่มนุษย์ที่เธอเรียกกันว่าฝาแฝดก็ตาม อะตอมและโมเลกุลที่ประกอบกันขึ้นเป็นวัตถุธาตุทั้งหลายมีคุณลักษณะเป็นเอกลักษณ์ของมัน

สรุปได้ว่า ความเป็นเอกลักษณ์ของเราแต่ละคน คือปัจจัยที่ทำให้เราเลือกที่จะเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์และคุณค่าชีวิต เพื่อค้นให้พบ คุณภาพอันเป็นอมตะ ในทิศทางและเป้าหมายจำเพาะของเรา

ยกตัวอย่างนะคะ :

บางคนเลือกมาถือกำเนิดด้วยการมีร่างกายที่เต็มไปด้วยโรคภัยไข้เจ็บ เอกลักษณ์ของเขาคือ ใช้ความเจ็บป่วยเป็นหนทางสู่การเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์และคุณค่าชีวิต ใช้ความเจ็บป่วยเป็นปัจจัยที่ทำให้พัฒนาคุณภาพอันเป็นอมตะ อันได้แก่ ความอดทน วินัยในการใช้ชีวิต เพื่อให้เขารู้จักที่จะรักชีวิต เติบโตชีวิต เพราะทุกครั้งทีรอดตายจากความเจ็บป่วยมาได้ เป็นการบรรลุผลสำเร็จอันยิ่งใหญ่เสมอ เป็นต้น

บางคนเลือกเกิดมาใช้ชีวิตผาดโผน เสี่ยงตาย เอกลักษณ์ของเขาคือ ใช้ความผาดโผน เสี่ยงตายเป็นหนทางสู่การเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์และคุณค่าชีวิต ใช้ความผาดโผน เสี่ยงตายเป็นปัจจัยที่ทำให้พัฒนาคุณภาพอันเป็นอมตะ อันได้แก่ ความอดทน หรือ วินัยในการใช้ชีวิต เพื่อให้เขารู้จักที่จะรักชีวิต เติบโตชีวิต เพราะทุกครั้งทีรอดตายจากความเสี่ยงมาได้ เป็นการบรรลุผลสำเร็จอันยิ่งใหญ่เสมอ เป็นต้น

ตามตัวอย่างที่พี่นักเขียนยกมานี้ จะเห็นได้ว่า แม้นบุคคลสองคนจะบรรลุคุณภาพอันเป็นอมตะที่ดูเสมือนว่าคล้ายคลึงกัน แต่ต่างก็ใช้ความเป็นเอกลักษณ์ในทิศทางจำเพาะ ด้วยเป้าหมายจำเพาะ และคุณภาพอันเป็นอมตะนั้นๆก็แตกต่างกันไปอย่างมาก หากเราไปสัมภาษณ์คนที่รอดตายจากโรคภัยไข้เจ็บ กับ คนที่รอดตายจากความเสี่ยงภัย แม้ว่าเขาทั้งสองคนดูเสมือนจะบรรลุเป้าหมายเดียวกันคือ รอดตายมาได้ แต่ความแตกต่างที่จะปรากฏให้เราเห็นได้ชัดคือ **อารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิด อันเป็นเอกลักษณ์ยิ่งของเขา**

มนุษย์คือจิตวิญญาณซึ่งมาถือกำเนิดเป็นร่างกายเนื้อหนัง

ตามเส้นทางแห่งกาลเวลาที่เรารู้จัก มนุษย์แบ่งแยกความเป็นร่างกายเนื้อหนังออกจากความเป็นจิตวิญญาณ เพื่อการเรียนรู้ที่จะอยู่รอดในโลกทางกายภาพมายาวนาน จนกระทั่งความจำเป็นดังกล่าวไม่ใช่ความจำเป็นอีกต่อไป แต่มนุษย์ก็สับสนเลื่อนที่จะนำความเป็นจิตวิญญาณกลับคืนมาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับร่างกายเนื้อหนังได้ อย่างเป็นที่ควรจะเป็น

การแบ่งแยกร่างกายเนื้อหนังออกจากจิตวิญญาณโดยสิ้นเชิง ทำให้มนุษย์แบ่งแยกต่อไปอีกว่า ร่างกายเนื้อหนังคือภาวะอันเป็นกายภาพ ส่วนจิตวิญญาณเป็นภาวะอันเป็นจินตภาพ และมนุษย์ก็เข้าใจว่า ในโลกทางกายภาพ มนุษย์คือผู้ที่ภาวะอันเป็นกายภาพอยู่ในระดับสูงสุดของตารางซึ่งประกอบด้วยลำดับของสิ่งมีชีวิตในโลกทางกายภาพ มนุษย์เรียกโลกทางกายภาพว่าโลกมนุษย์ ราวกับว่า-มนุษย์คือเจ้าของโลกใบนี้ สิ่งมีชีวิตอื่นๆเป็นเพียงสิ่งที่มาอาศัยและสนับสนุนมนุษย์ หรือเป็นสิ่งที่อยู่ในโลกเพื่อให้มนุษย์นำไปใช้เรื่อยๆจนกว่ามันจะหมดลง แล้วโลกก็จะถึงจุดจบ

ส่วนโลกอันเป็นจินตภาพ หรือโลกของจิตวิญญาณ เมื่อถึงแก่ความตายของร่างกาย-มนุษย์ อาจจะตกไปอยู่ในรายการลำดับล่าง และลำดับดังกล่าวเรียกว่าต่ำกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับจิตวิญญาณอื่นๆที่มนุษย์เข้าใจว่าพัฒนาก้าวหน้าไปได้ไกลกว่า แต่มนุษย์ก็สำรวจจิตวิญญาณบางส่วนไว้ได้รายการจิตวิญญาณที่เป็นของมนุษย์ไว้ด้วย และเรียกจิตวิญญาณเหล่านั้นว่าเป็นจิตวิญญาณที่ตกต่ำ ซึ่งมนุษย์บางคนก็คาดหวังว่า เมื่อถึงจุดจบของร่างกายทางกายภาพแล้ว และเขาจะต้องย้ายไปอยู่ในตารางรายการทางจินตภาพ เขาก็หวังว่าจะได้ขึ้นไปอยู่ในระดับสูงสุดของรายการนั้นๆได้อย่างก้าวกระโดด ด้วยความเกรงกลัวว่าการไปสู่ระดับอื่นๆที่ต่ำกว่าระดับแห่งความเป็นเลิศ จะทำให้ต้องเสียเวลาหรือหมดโอกาสที่จะไปได้ถึงจุดสูงสุด

ฉันจะอธิบายอย่างง่าย ๆ ด้วยตารางเหล่านี้ที่พวกเขาจำนวนมากจินตนาการร่วมกันและพอจะนึกภาพออกว่า ภาวะอันเป็นไปของฉัน และของเธอทั้งหลาย ซึ่งไม่ได้แตกต่างกันเลยในการเป็นจิตวิญญาณ คือ เราต่างก็สถิตย์อยู่ในทุกระดับของตารางเหล่านั้น

ในขณะที่เธอตื่นอยู่ จิตวิญญาณของเธอมิ่วถือการจذبด้วยสติสัมปชัญญะอยู่ในภาวะหรือระดับที่เธอเรียกว่าเป็นระดับของมนุษย์ ฉันพยายามอธิบายให้เธอทั้งหลายเข้าใจธรรมชาติแห่งความเป็นจริงที่ว่า อดีต-ปัจจุบัน และอนาคต มีอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไป พร้อมกันหมดเป็นปัจจุบันนั้น มันปรากฏอยู่ไม่ต่างไปจากตารางและลำดับทั้งหมดที่เรารู้จัก ฉันได้อุปมาอุปไมยภาวะเหล่านี้กับชั้นหินและภูเขา ซึ่งจำเป็นจะต้องมีอยู่พร้อมกันหมดและประกบกันขึ้นเป็นภูเขาทั้งลูก ซึ่งจิตวิญญาณของเธอก็มีความรู้เสมอเหมือนกับต้นกำเนิด คือรู้ว่ามันต้องมีอยู่ เธอจึงไม่อาจลบตารางเหล่านี้ทิ้งไปได้ เธอเพียงแต่มองข้ามความเป็นจริงที่เธอเองก็รู้เห็นและตระหนักได้เป็นอย่างดีว่า สรรพสิ่งทั้งหลายต้องมีอยู่เป็นระบบในตารางของเธอและในธรรมชาติความเป็นจริง-พร้อมกันหมด และทั้งหมดนี้เกี่ยวพันกันอย่างแยกจากกันไม่ได้ เธอจึงมีมิตรไมตรีที่จะนำฉันเข้าไปวางไว้เป็นส่วนหนึ่งของตารางของเธอด้วย

แต่สิ่งที่ยังไม่เข้าใจคือคุณสมบัติตามธรรมชาติของจิตวิญญาณอันปราศจากขีดจำกัด หากฉันมองดูตำแหน่งที่เธอมอบให้จากมุมมองของเธอ ฉันคงต้องกล่าวว่า มันเป็นการยกย่องเกินไปที่เธอจับฉันไปใส่ไว้ในตารางลำดับหนึ่งๆที่เธอเรียกว่าสูงกว่าจิตวิญญาณของมนุษย์ เพราะธรรมชาติของฉัน ของจิตวิญญาณทั้งหลาย และ ของเธอ ไม่ได้เป็นเช่นนั้น เราต่างก็สถิตย์อยู่ในทุกระดับชั้นในตารางเหล่านี้พร้อมกันหมดเป็นปัจจุบัน แตกต่างกันตรงที่ว่า การจذبของเราอยู่ในภาวะที่ครอบคลุมและรู้เห็นการมีชีวิตอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไปในตารางเหล่านั้นได้ไม่เท่าเทียมกัน

ยามตื่นเธอรู้เห็นและจذبได้แต่เพียงภาวะของการเป็นมนุษย์ หรือรู้เห็นแต่การเป็นจิตวิญญาณที่มีความสามารถและการจذبได้ในระดับที่เธอเรียกว่าระดับมนุษย์ ยามหลับเธอรู้เห็นและจذبได้ในภาวะและระดับที่เธอเองก็ต้องยอมรับว่าน่าจะเรียกได้ว่าเหนือมนุษย์ แม้ในบางขณะที่เธอรู้เห็นเสมือนจากมุมมองของมดหรือแมลง เธอก็มักจะไม่นับว่าเป็นการจذبได้ในระดับที่เธอเรียกว่าต่ำกว่ามนุษย์ เพียงเพราะมันแปลกแยกไปจากการรู้เห็นตามปกติยามตื่น เธอก็ยังพอใจที่จะเรียกว่า มันเป็นการรู้เห็นหรือจذبได้ในระดับที่เหนือมนุษย์อยู่ดี

จิตวิญญาณทั้งหลายสถิตย์อยู่หลายระดับในตารางทั้งหมด ทั้งกายภาพและจินตภาพ พร้อมกันเป็นปัจจุบัน ความเป็นหนึ่งเดียวของจิตวิญญาณไม่เคยถูกแบ่งแยกออกเป็นระดับชั้นต่างๆ หากแต่แบ่งแยกออกไปด้วยความเป็นเอกลักษณ์ในทิศทางต่างๆเพื่อการเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์และคุณค่าชีวิต เพื่อค้นหาคุณภาพอันเป็นอมตะ ที่จะทำให้จิตวิญญาณคงความเป็นอมตะต่อไป

ฉันเคยกล่าวว่า ... ฉันอยู่เหนือการเป็นตัวตนที่ถูกจำกัดด้วยแรงดึงดูดของโลก-กฎเกณฑ์ของช่องว่าง-ระยะทางและกาลเวลา ฉันรู้จักใช้ชีวิตโดยปราศจากร่างกายและตัวตนจำเพาะ ฉันจึงเป็นได้ทั้งต้นไม้ ใบหญ้า สายลม แสงแดด สายรุ้ง ดาวฤกษ์ ภูเขา เมฆ ฝี่ลื้อ กระจ่าง เม็ดทราย และแม้แต่ลมหายใจของเธอ ส่วนหนึ่งของเธอหรือทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาล

ฉันจึงเป็นอิสระจากความปรารถนาที่จะอยู่รอด เพราะฉันไม่เกิด-เสื่อมสลายหรือตาย ฉันเพียงแต่ดำเนินชีวิตด้วยความปรารถนาที่จะถ่ายทอดความรู้-อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดอยู่ตลอดเวลา ความรู้ที่ฉันเป็นของกลางในจักรวาล ไม่มีการครอบครอง มีแต่การถ่ายทอดแลกเปลี่ยนโดยตรงด้วยจิตวิญญาณ และมันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตลอดเวลา ความปรารถนาของฉันจึงปราศจากเงื่อนไขที่ทำให้เป็นไปไม่ได้ ... (โนวา อนาคต ขยายความ ธรรมชาติของชาติภพ บทที่ 2 แสงหาผู้รู้-ผู้ตอบคำถาม หน้า 7)

ไม่ว่าฉันจะบอกกับเธอว่าฉันคืออะไร เมื่อใดที่เธอพยายามนำฉันไปใส่ไว้ภายใต้คำนิยามอันจำกัดด้วยความเชื่อของเธอ เธอไม่เพียงแต่จะสูญเสียความหมายที่แท้จริงของการเป็นบุคลิกภาพที่เต็มไปด้วยอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดในทิศทางของฉันไปเท่านั้น แต่เธอยังสูญเสียความเป็นไปได้ที่จะเข้าใจในธรรมชาติของตนเอง เธอบางคนรังเกียจแม้กระทั่งคำว่า อารมณ์? และคำว่า ความปรารถนา เพราะเธอมีคำนิยามอันจำกัดให้กับอารมณ์และความปรารถนา เธอไม่สามารถจะจินตนาการได้ว่า การเป็นจิตวิญญาณที่ปราศจากร่างกายเนื้อหนังพร้อมด้วยอารมณ์จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดนั้นเป็นอย่างไรเธอสรุปเอาว่า เมื่ออารมณ์และความปรารถนาเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ จิตวิญญาณที่มีอารมณ์และความปรารถนาจะต้องเป็นจิตวิญญาณที่ขี้ขลาดไม่บรรลุเป้าหมายที่เธอเรียกว่า ความเป็นเลิศ

เธออาจจะพอตระหนักได้ว่า อารมณ์และความปรารถนาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่สุดของความเป็นมนุษย์ เพราะอารมณ์ที่เธอเรียกกันว่าแง่บวกและความปรารถนาดีทำให้เกิดความรัก ความเมตตา การเกื้อกูลสนับสนุนซึ่งกันและกัน และเธอก็ควรจะตระหนักต่อไปได้อีกว่า อารมณ์และความปรารถนาเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญที่สุดของความเป็นจิตวิญญาณเช่นกัน เพราะอารมณ์อันสร้างสรรค์และความปรารถนาดีอย่างไม่วันหมดสิ้นของจิตวิญญาณทำให้การเกื้อกูลสนับสนุนซึ่งกันและกันในทุกโลกและทุกมิติเป็นไปได้ต่อไปอย่างไม่วันสิ้นสุดเธอไม่อาจจะเข้าใจได้ว่า จิตวิญญาณอันปราศจากอารมณ์และความปรารถนานั้นไม่มีจริง เพราะเธอตีความหมายคำว่าอารมณ์และความปรารถนาไว้อย่างแคบๆและต่ำต้อย อารมณ์และความปรารถนาเป็นพลังผลักดันให้จิตวิญญาณเคลื่อนไหว ทำให้วงจรชีวิตในทุกโลกและมิติดำเนินต่อไปได้อย่างไม่หยุดยั้ง และเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้จักรวาลขยายตัวต่อไปอย่างไม่วันสิ้นสุด

การให้คำจำกัดความและยึดติดกับคำนิยามมากมายทำให้เธอไม่สามารถเข้าใจธรรมชาติของจิตวิญญาณของเธอได้ เพราะเธอจะพยายามทุกวิถีทางที่จะตัดความเป็นไปได้อื่นๆที่ไม่คล้องจองกับคำนิยามและความเชื่ออันจำกัดของเธอออกไป หากเธอจะยอมรับว่าฉันคือจิตวิญญาณที่อยู่ในตารางลำดับที่เหนือจิตวิญญาณของมนุษย์ เธอก็จะต้องตัดความเป็นจริงออกไปด้วยว่า ฉันเป็นต้นไม้ ใบหญ้า สายลม แสงแดด สายรุ้ง ดาวฤกษ์ ภูเขา เมฆ ฝี่ลื้อ กระจ่าง หรือ เม็ดทราย เพราะสิ่งเหล่านี้บ้างก็ไม่อยู่ในตารางของเธอเลย และ บ้างก็อยู่ในระดับที่เธอเรียกว่าต่ำกว่าจิตวิญญาณของมนุษย์

ฉันเคยกล่าวมาแล้วและจะกล่าวต่อไปอีกเสมอว่า อย่ามัวเสียเวลากับคำถามบางคำถาม เพราะเมื่อเธอตั้งคำถามผิด เธอจะไม่มีวันได้คำตอบที่ถูกต้อง แต่ทั้งนี้ฉันก็ไม่ได้ปรารถนาให้เธอทิ้งคำถามเหล่านั้นไป แต่ฉันปรารถนาให้เธอรู้จักตั้งคำถามที่ขยายความคิดของเธอออกไป และไม่จำกัดความคิดเหล่านั้นไว้ด้วยคำนิยามต่างๆ เพราะเมื่อเธอล้อมกรอบที่จะบรรจุความรู้ของเธอไว้ด้วยคำนิยามจำเพาะชุดหนึ่งๆ ไม่ว่าเธอจะได้รับความรู้ใหม่เพิ่มเติมเพียงใด ในที่สุดเธอก็จะตัดทอนมันออกไปจนกระทั่งมันกลับไปบรรจุได้เพียงภายในกรอบเดิมของเธอเท่านั้น เพราะเธอไม่เปิดโอกาสให้ความรู้ของเธอแตกแขนงออกไปได้ มันจะทำให้เธอเต็มไปด้วยความลังเลสงสัยต่อไป จนกว่าเธอจะเผชิญกับภาวะหลังความตาย และพบว่าความลังเลสงสัยเหล่านี้และความเชื่ออันจำกัดคือปัจจัยหลักที่ขัดขวางไม่ให้เธอไปสู่ภาวะที่เธอเรียกว่าความเป็นเลิศ

สำหรับฉันแล้ว ภาวะแห่งความเป็นเลิศไม่มีอยู่จริง แต่ฉันอยู่ในภาวะที่สนับสนุนเกื้อกูลจิตวิญญาณทั้งหลายต่อไปอย่างไม่วันสิ้นสุดไม่ว่าเธอจะเรียกฉันว่าอะไร เธอก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงธรรมชาติความเป็นจริงของฉันไปได้ ต่อเมื่อเธอเรียนรู้และเข้าใจธรรมชาติความเป็นจริงของฉัน เธอจึงจะพบธรรมชาติความเป็นจริงของตนเอง

อ้างอิง:

ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ **penpilai**

ขอพินิจเขียนช่วยแนะนำด้วยเพราะขณะที่กำลังรีดผ้าก็เหมือนมีพลังงานบางอย่างแผ่กระจายบริเวณกลางกระหม่อมเป็นเวลานานเกือบ 1 ชั่วโมงและตรงหน้าผากก็รู้สึกมันหน่วงๆยังไม่รู้ค่ะ ทำให้ตัวเองรู้สึกเหมือนมีอะไรส่งกระแสมาแรงมากแต่ก็สัมผัสได้ถึงความสงบแบบลึกๆ

ท่านอาจารย์อนาลายได้กล่าวไว้ในหนังสือ อมตะแห่งจิตวิญญาณภาคปลาย บทที่ 16 การเปลี่ยนวิธีการจัดจ้อของจิตวิญญาณด้วยสติสัมปชัญญะไปสู่ระดับต่างๆ หน้า 384 ว่า

ฉันได้กล่าวมาแล้วว่า สติสัมปชัญญะในระดับหนึ่งๆ สร้างโลกแห่งความเป็นจริงของมันขึ้นมาเหมือนกับสติสัมปชัญญะในระดับปกติที่เธอรู้จักคุ้นเคยสร้างโลกแห่งความเป็นจริงของเธอ...

ในบางขณะที่เราจัดจ้อกับการทำบางสิ่งบางอย่างเพียงอย่างเดียว จิตวิญญาณมักเปลี่ยนวิธีการจัดจ้อด้วยสติสัมปชัญญะไปจากภาวะปกติ ซึ่งทำให้เราเห็นหรือเผชิญกับภาวะที่แตกต่างไปจากปกติไม่มากนักน้อย แต่เรามักไม่ได้ใส่ใจถึงความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ซึ่งเกิดขึ้นเสมอๆ แม้จะรู้หรือสัมผัสได้ก็มักไม่ให้เครดิตตนเองและลึกลับสงสัย

คุณน้อง penpilai มีคำตอบให้ตนเองซึ่งอยู่ในคำถามทั้งหมด เพราะคุณน้องตระหนักได้ถึงความรู้สึกที่ว่า มีพลังงานแผ่กระจายบริเวณกลางกระหม่อม และรู้ได้ว่าเป็นไปนานเกือบ 1 ชั่วโมง รู้ได้ถึงความรู้สึกหน่วงที่เกิดขึ้นตรงหน้าผาก และยังรู้สึกได้ถึงกระแสที่มาสัมผัส พร้อมกับรู้ด้วยว่าตนเองมีอารมณ์สงบลึกๆ

การสัมผัสกับความรู้สึกทางกายทั้งหลาย ล้วนเป็นภาวะที่สะท้อนถึงภาวะที่เปลี่ยนไปของภาวะจิต ซึ่งไม่ได้หมายความว่า เมื่อจิตวิญญาณเปลี่ยนวิธีการจัดจ้อด้วยสติสัมปชัญญะไปสู่ระดับอื่นหรือภาวะอื่นๆ แล้วทุกคนจะมีอาการเสมอเหมือนกัน เพราะภาวะทางกายเป็นภาพสะท้อนภาวะทางจิต หรือ อารมณ์-จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดอันเป็นเอกลักษณ์ของเราแต่ละคน

แต่ละบุคคลมีความเป็นเอกลักษณ์อันละเอียดอ่อนและแตกต่างกันไป ตนเองจะรู้ได้ดีที่สุดว่ากำลังสัมผัสกับภาวะที่มีความหมายต่อตนเองอย่างไร และเป็นไปได้ด้วยอารมณ์ใด และหากเราสัมผัสกับพลังงานนั้นๆ ได้ สิ่งที่เราจะทำได้ขั้นต่อไปคือ เรียนรู้ว่าจะเหนี่ยวนำพลังงานนั้นๆ ไปใช้ได้อย่างไร

พลังงานคือจิตวิญญาณ
จิตวิญญาณคือพลังงาน

การเหนี่ยวนำพลังงานหรือจิตวิญญาณเป็นไปได้อย่างเดียวคือ การเหนี่ยวนำด้วยอารมณ์-จินตนาการและความรู้สึกนี้ กคิด

การเหนี่ยวนำพลังงานที่สัมผัสได้และตระหนักได้ว่ากำลังได้รับมาจากต้นกำเนิดไปสู่จุดหมายปลายทางอื่น ๆ เป็นสิ่งที่เป็นไปได้กับทุกคน ซึ่งตามธรรมชาติแล้วเราทุกคนทำเช่นนั้นอยู่เสมอโดยไม่รู้ตัว เรานำพลังงานจากต้นกำเนิดไปจัดจ้อและถ่ายทอดสู่จุดหมายปลายทางต่างๆ เป็นวัตถุประสงค์ ประสบการณ์ชีวิตและสุขภาพร่างกายของเราตลอดวันเวลา นอกเหนือไปจากนี้เราสามารถเหนี่ยวนำพลังงานเหล่านี้ไปสู่ฝ่ามือ ทำให้ฝ่ามือร้อน และนำไปรักษาโรคได้ด้วยการสัมผัส ด้วยการเพ่ง หรือด้วยการใช้จินตภาพ

การเหนี่ยวนำพลังงานไปใช้ในลักษณะใดนั้นเป็นความสามารถจำเพาะอันเกิดจากความสนใจส่วนบุคคล ตัวพินิจเขียนเองมีความสนใจในการเหนี่ยวนำพลังงานหรือจิตวิญญาณเพื่อการรักษาโรคด้วยจินตภาพและด้วยฝ่ามือ ซึ่งเป็นความสนใจที่มีมาก่อนที่จะมาสู่การเหนี่ยวนำเพื่อถ่ายทอดความรู้

ตามประสบการณ์ พินิจเขียนจะรู้สึกถึงการได้รับพลังงานในลักษณะที่คล้ายคลึงกับที่คุณน้อง penpilai กล่าวถึง คือรู้สึกได้ถึงพลังงานที่ส่งผ่านเข้าสู่ตัวตนทางกระหม่อม แต่ภาวะอันเป็นไปของพินิจเขียนเกิดจากการฝึกหัด คือ ศึกษาวิชา Reiki คือใช้ถ่ายทอดทางฝ่ามือด้วยการสัมผัส ผนวกกับการรักษาโรคด้วยจินตภาพ ซึ่งอาจารย์จะสอนให้เริ่มจากการใช้จินตนาการในการรับถ่ายทอดพลังงานมาจากต้นกำเนิดจากทุกทิศทาง คือรับเข้าทางฝ่าเท้าทั้งสองข้าง ก้นกบ และทางกระหม่อม เมื่อเข้าสู่ภาวะที่รับพลังงานได้ ร่างกายตัวตนจะรู้สึกเสมือนว่าเป็นทรงกระบอกลวงที่พลังงานปริมาณมหาศาลผ่านเข้าออกตลอดเวลา คือ จากจักรวาลเบื้องบนลงสู่กระหม่อมและผ่านลงสู่ร่างกาย ออกทางฝ่าเท้าและก้นกบไปสู่ศูนกลางของโลก และในทางกลับกัน พลังงานจากศูนกลางของโลกจะแผ่เข้ามาสู่ร่างกายตัวตนทางฝ่าเท้าทั้งสองข้างและก้นกบ และพุ่งผ่านร่างกายตัวตนขึ้นสู่กระหม่อมและกลับคืนสู่จักรวาล

ทั้งหมดนี้เล่าโดยย่อค่ะ ซึ่งที่จริงแล้วสัมพันธ์กับการเหนี่ยวนำด้วยจักระทั้ง 7 จุด ผนวกกับการนั่งสมาธิ เหนี่ยวนำพลังงาน แต่ในที่นี้ของเล่าย่อๆเพราะเป้าหมายไม่ใช่การสอนวิธีการรักษาโรคด้วย Reiki หรือจินตภาพ แต่ต้องการอธิบายถึงความเป็นไปได้ในการเหนี่ยวนำพลังงาน หากสนใจเรื่องรักษาโรคด้วยฝ่ามือ คงต้องเป็นอีก course หนึ่งต่างหากค่ะเพราะไม่ใช่เรื่องสั้น

เมื่อร่างกายตกอยู่ในภาวะที่เป็นเสมือนทางผ่านของพลังงานมหาศาล สามารถเหนี่ยวนำไปสู่ฝ่ามือได้เพื่อถ่ายทอดให้ตนเอง โดยใช้ฝ่ามือสัมผัสส่วนต่างๆของร่างกายของตนเองหรือผู้อื่นได้ ในภาวะนี้เราจะรู้สึกได้การเหนี่ยวนำของพลังงานเป็นไปอย่างได้ผลเพราะฝ่ามือจะร้อนจัด เมื่อสัมผัสกับส่วนใดของร่างกายของตนเองหรือผู้อื่น พลังงานความร้อน หรือพลังที่จะรักษาโรคก็ถ่ายทอดไปสู่จุดที่สัมผัสได้เช่นเดียวกันกับการถ่ายทอดอุณหภูมิ แต่อารมณ์-จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดที่ผู้ถ่ายทอดพลังงานกำหนดจะมีผลต่อการรักษาโรคได้อย่างสูงและทำให้การถ่ายทอดพลังงานเป็นไปได้อย่างมากและนานกว่าเพียงแค่การถ่ายทอดอุณหภูมิหรือความร้อนตามปกติ

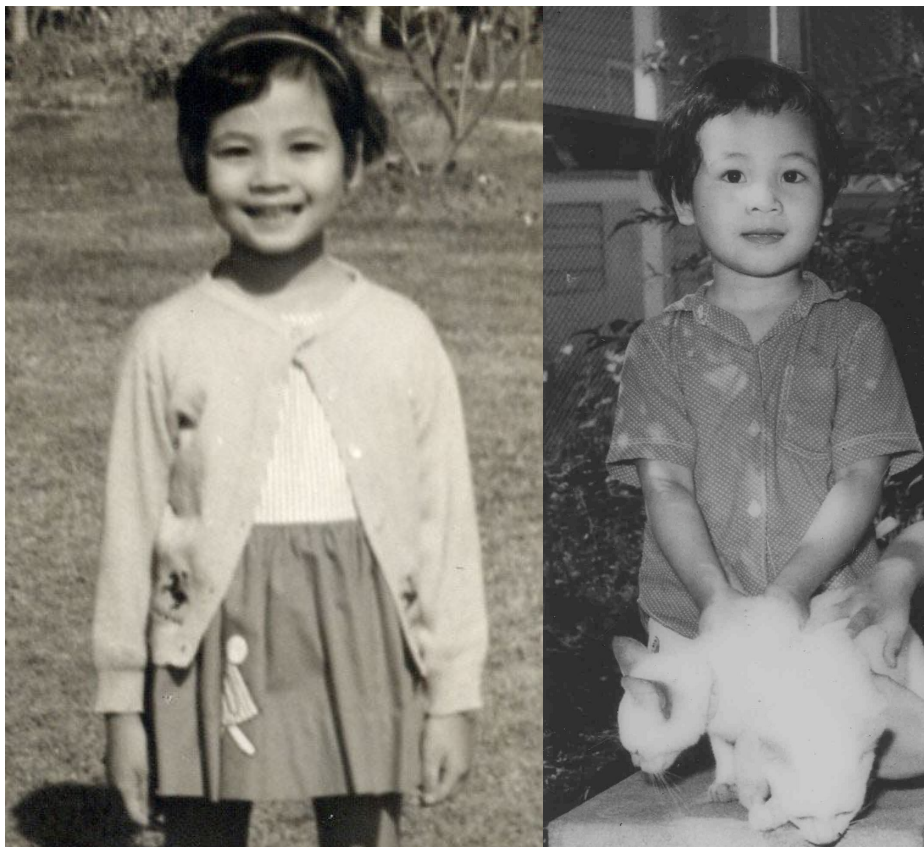
ดังนั้นคุณน้อง penpilai ควรสังเกตให้พบว่า การรับพลังงานในลักษณะดังกล่าวเป็นไปเมื่อไร ด้วยอารมณ์-จินตนาการและความรู้สึกนี้ กติใด และลองฝึกเหนี่ยวนำพลังงานนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ซึ่งแล้วแต่ว่าเรามีความสนใจที่จะนำพลังงานนั้นๆไปทำอะไร

Through our time machine

หนูน้อย-สาวน้อย-หนุ่มน้อย รูปงามทั้งหลาย เชิญทางนี้คะ
น่ารักมากๆทุกคนเลยละคะ

พินักเขียนต้องอาศัย Time Machine กลับไป ถ้าจะไกลมากกว่าเพื่อน สู่ตัวตนเมื่อตอนอายุ 3 ขวบ กับ 5 ขวบ
คะ

อย่าเพิ่งเก็บภาพเข้ากรุไปนะ เราจะเก็บไว้ใช้ในแบบฝึกหัดต่อไปด้วยคะ

หากใครไม่มีรูปตอนเด็กๆ เอารูปตอนโตแล้วแต่เก่าที่สุดที่จะหาได้ ก็ได้ค่ะ ขอเชิญมาประชันโฉมกันหน่อยนะ
คะ เห็นภาพตอนโตแล้วศิลปินทั้งหลายอาจมีแรงบันดาลใจให้วาดภาพตอนเด็กๆก็ได้นะคะ

วันนี้เอาขนนมาเลี้ยงน้องๆก่อน ใครอ้วนๆกลมๆเบาหน่อยโดนอุ้มหมดแล้ว
คุณ เฉลย คุณ Mead คุณ Mountain รูปหล่อมากๆเลยคะ มาดหัวหน้าห้องกันทั้งนั้นเลย ถ้าหากเห็นรูปนี้
ก่อนแล้วให้โหวต คุณ Mead มีคู่แข่งแล้วหละคะ ☆☆☆

คุณ zipper น่ารักจังเลยนะคะ เห็นหน้าก็ต้องขอหัวเราะด้วยคน เหมือน Einsteinน้อยๆสมัยผมยังไม่ฟู💡

คุณ Falkman น่าอึ้งจริงๆคะ แม้จะตัวเขียวปีแต่ก็น่ารัก ยังเขียวอยู่ริเปล่าเอ่ย?

คุณน้องนก leogirl เป็นสาวน้อยน่ารักเหมือนเจ้าหญิงใน Disneyland

คุณหลาน mindanaric เป็น... อืมม...แม้จะดูไม่ค่อยจะออกกว่าหญิงหรือชายแน่ แต่ที่แน่ๆคือเจียนนำดู (b-
love2u)

พิสูจน์สมการ ความฝัน vs ความเป็นจริง

พินักเขียนขอให้พวกเรานำภาพในวัยเด็กมา post เพื่อพิสูจน์สมการต่อไปนี้คือ :

1. ความปรารถนาอย่างแรงกล้า + ความมุ่งมั่น + เจตนา = ความฝันที่กลายมาเป็นความเป็นจริง

ให้เราพิจารณา ตัวตนของหนูน้อย-สาวน้อย-หนุ่มน้อย ในภาพนั้น ผู้เคยมีความฝันและจินตนาการว่า ชีวิตของเขาจะเติบโตขึ้นเป็นอย่างไร พิจารณาไตร่ตรองว่า ความใฝ่ฝันเหล่านั้น มีอะไรที่กลายมาเป็นความเป็นจริงแล้วบ้าง และมันกลายมาเป็นความเป็นจริงได้อย่างไร ให้หวนคิดถึง **อารมณ์-จินตนาการและความรู้สึกนึกคิด** ของหนูน้อย-สาวน้อย-หนุ่มน้อยผู้นั้น อยู่กับความรู้สึกที่ว่า เราได้เห็นฝันของหนูน้อย-สาวน้อย-หนุ่มน้อยผู้นั้น มาแล้วอย่างทะลุปรุโปร่ง และมองเห็นกระบวนการทั้งทางด้านอารมณ์-จินตนาการและความรู้สึกนึกคิด ตลอดจนกระทำ การตัดสินใจ ที่เหนียวนำไปสู่ **การทำให้ฝันนั้นเป็นจริง**

จากนั้นให้เราพิจารณาสมการข้างต้น แล้วตอบคำถามตนเองว่า สมการนี้เป็นจริงหรือไม่? อย่างไร? ถ้าเขียนลงเป็นรายการได้จะดีมาก เพราะจะทำให้เราเห็นโครงสร้างของปัจจัย หรือตัวแปรต่างๆ เห็นปัจจัยหรือตัวแปรที่ผลักดันให้เรา มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า มีความมุ่งมั่น และ เจตนา ซึ่งโดดเด่นกว่าความปรารถนา อื่นๆ ที่อาจจะไม่ได้มีแรงผลักดันมากเท่าความฝันนี้ และยังไม่เคยเป็นความเป็นจริงมาตราจนวนทุกวันนี้ บางความฝันก็ถูกปลิดทิ้งไปและไม่เคยเป็นสาระสำคัญอีกเลยในเส้นทางแห่งความเป็นไปได้ที่เราได้เห็นและจดจำได้

2. ความกลัว + ความลังเลสงสัย + ความไม่แน่ใจ = ความฝันที่ไม่เคยเป็นจริง

ให้เราพิจารณา ตัวตนของหนูน้อย-สาวน้อย-หนุ่มน้อย ในภาพนั้น ผู้เคยมีความฝันและจินตนาการว่า ชีวิตของเขาจะเติบโตขึ้นเป็นอย่างไร พิจารณาไตร่ตรองถึงความกลัว ความลังเลสงสัย ความไม่แน่ใจ ที่เกิดขึ้นกับเขา หาให้พบว่า **ความรู้สึกในแง่ลบ** เหล่านี้มีต้นกำเนิดมาจากไหน เช่น มาจากคำวิญญ์ของครู พ่อแม่ พี่น้อง ผู้ใหญ่ เพื่อน หรือ อุปสรรคการณ์เฉพาะที่ฝังใจ ฯลฯ ให้หวนคิดถึงอารมณ์-จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดของ หนูน้อย-สาวน้อย-หนุ่มน้อยผู้นั้น หาให้พบความรู้สึกในแง่ลบเหล่านั้น หากเป็นสิ่งที่สะท้อนใจ ให้เผชิญกับมันและบอกกับตนเองว่า "ฉันไม่ได้อยู่ในวัยและสภาพที่จะต้องยอมรับคำวิญญ์ในแง่ลบ หรือความฝังใจ ในแง่ลบๆ นั้นอีกต่อไปแล้ว ฉันเคยมีความเชื่อในแง่ลบนั้น แต่มันเป็นเพียงความเชื่อของฉัน ที่ทำให้ฝันของฉัน ไม่มีโอกาสกลายเป็นความเป็นจริง มาถึงวันนี้ ฉันมีสิทธิ์ที่จะเปลี่ยนความเชื่อ และฉันเลือกที่จะเชื่อว่า คำวิญญ์เหล่านั้นไม่ใช่ความเป็นจริง"

ใครที่มีสุขภาพไม่ดีในขณะนี้ แต่เคยแข็งแรงติดตอนเป็นเด็ก ให้หวนนึกคิดถึงความแข็งแรงสมบูรณ์ในวัยนั้นๆ เหนียวนำความรู้สึก แข็งแรงสมบูรณ์เหนียวนำผิวพรรณและความสมบูรณ์พูนสุขนั้นๆ กลับคืนมาสู่อารมณ์-จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดในปัจจุบัน

ใครที่กำลังประสบกับปัญหาสัมพันธภาพ ปัญหาการเงิน ฯลฯ ให้หวนคิดถึงประสบการณ์ความหลังในวัยที่เราปลอดปัญหาทั้งหลาย เหนียวนำความรู้สึกที่ดีนั้นๆ กลับคืนมาสู่อารมณ์-จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดในปัจจุบัน

นอกจากนี้ให้จินตนาการเห็นตัวเราในอนาคต ซึ่งมีสุขภาพดี มีสัมพันธภาพดี ไร้ปัญหาการเงิน มีชีวิตที่เต็มไปด้วยความสุขสมบูรณ์พูนสุข มีมากมายเหลือเฟือพอที่จะช่วยเหลือผู้อื่นได้ตามปรารถนาอย่างเต็มที่ ให้อยู่กับความคิดและความรู้สึกนี้อย่างน้อยวันละ 5-10 นาที ทำให้ได้ติดต่อกัน 21 วัน อย่างขาดตอน แล้วพิจารณาว่า สุขภาพ สัมพันธภาพ และปัญหาทั้งหลายของเราเปลี่ยนไปอย่างไรบ้างเมื่อครบ 21 วัน พินักเขียนขอให้พวกเราส่งข้อความคืบหน้าด้วย เพราะจะเป็นประโยชน์กับทุกคนมาก

ก่อนจะลงมือพิสูจน์สมการนี้ มาฟังเพลงเพราะๆ ให้ชุ่มชื่นหัวใจกันหน่อยค่ะ

When You Believe

Prince of Egypt soundtrack - The Prince Of Egypt

การรักษาโรคด้วยพลังจิต

อ้างอิง:

ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ **Chalhoei**

อนุญาตครับ ยินดีให้เต็มร้อย เพราะทุกวันนี้ก็อธิบายให้เวไนยสัตว์ทั้งจักรวาลหมื่นโลกธาตุอยู่แล้ว คือจินตนาการแผ่พลังไปจนสุดพลัง ไม่ว่าจะได้หรือเปล่านั้นก็ไม่มีปัญหาตรงนี้คือยังติดสงสัยอยู่ ถ้าจ้กก็ขอถามอาจารย์นะครับ

1 พลังที่เราแผ่ออกไป ไปได้สุดแค่ไหนครับ หรือว่าขึ้นกับจินตนาการ

2 พลังที่เราแผ่ออกไปหาผู้ที่เจาะจงก็ดีหรือไม่เจาะจงก็ดี แค่ว่าได้รับหรือไม่ครับ

3 ในการรักษาโรค เป็นไปได้หรือเปล่าที่เราส่งพลังไปให้เค้าแล้วเค้าหาย หมายถึงพลังที่เราแผ่ให้ในระยะไกล คือไม่เห็นตัวผู้ป่วย เพราะตอนนี้ผมยังมีความเชื่อฝังใจอยู่ว่า คนป่วยรักษาตัวเองด้วยความเชื่อของตัวเอง ถึงแม้พลังที่เราส่งให้ในระยะไกลๆ เพราะผู้ป่วยกับผู้ส่งพลังรู้เห็นซึ่งกันและกัน ผู้ส่งพลังก็เหมือนผู้สะกดผู้ป่วยก็เหมือนผู้ถูกสะกด

จากข้อที่3 มีประสบการณ์อย่างนี้ครับ ประมาณ 2-3 อาทิตย์ที่ผ่านมา มีน้องพนักงานที่ผมทำงานอยู่ป่วยไอเป็นเลือดจนแทบหมดสติ จนผมต้องพาส่ง ร.พ. หมอตรวจชั้นแรกว่าติดเชื้อวัณโรคซึ่งดูจากฟิล์มเอกซเรย์ แต่ผมไม่เชื่อหรือว่าจะเป็นวัณโรค เพราะน้องเพิ่งอายุ 16 เองและ ตามประวัติญาติๆก็ไม่มีใครเป็นและที่ทำงานเราก็สะอาด (น้องเค้าเป็นกำพร้าพ่อแม่เสียชีวิตไปนานแล้ว มีแต่น้า กับป้าที่ดูแลอยู่) แต่ก็พียกหน้ารับปากหมอเพราะหมอมองให้คนไข้นอนนอกห้องไม่ให้รวมกับผู้ป่วยอื่น พอเห็นน้องเค้าอายุเรียบบร้อยมีหมอดูแลแล้วผมก็กลับมาทำงานต่อ พอทำงานได้ไม่ถึงชั่วโมงหมอก็โทรให้ญาติไปโรงพยาบาลด่วน เพราะหมอมองเอาคนไข้เข้าห้อง ไอซียูและให้ญาติทำใจไว้ก่อน พนักงานหลายคนที่ได้ข่าวก็เศร้าไปตามๆกัน โดยเฉพาะน้าสาวที่เป็นน้าแท้ๆถึงกับร้องไห้ และก็พากันไปเยี่ยม แต่ละคนก็ไปเยี่ยมก็ร้องไห้ให้เห็นสภาพน้องคนไข้ ก็มีผมคนเดียวที่รู้ว่าน้องเค้าปลอดภัยดีแล้วก็หาย เพราะเห็นที่ตาที่สามน้องเค้ากลมใสสว่าง ก็จินตนาการน้องเค้ารำเรียงกลับไปทำงานได้ตามปกติ และเมื่อกลับมาที่ทำงาน ก็ประกาศให้พนักงานที่ต้องการไปเยี่ยมผู้ป่วยห้ามไม่ให้ร้องไห้ให้ทุกคนจินตนาการว่าน้องเค้ามาทำงานได้ตามปกติ และทุกๆคนก็นำรักก็ทำตามกัน หลังจากนั้นก็ไปเยี่ยมกันทุกวัน ไปที่ไร้กี้ถามหมอมว่าเป็นอย่างไรบ้าง หมอก็บอกว่าปลอดภัยดีแต่ก็ยังไม่ว่าเป็นเชื่ออะไร ต้องเจาะเอาเลือดที่ท่อมบอดทิ้ง ตอนนั้นก็หาลีบหาลีบ เป็นตายเท่ากัน ผมก็ต้องคอยปลอบเด็กๆว่าปฏิหารย์มีจริงให้ช่วยกันจินตนาการ ก็หลังจากนั้นไม่กี่วัน เด็กๆที่ไปเยี่ยมก็มาพูดกับผมว่าพี่ปาปฏิหารย์มีจริงนะ ผมก็ได้แต่ปลื้มใจที่ช่วยน้องเค้าได้ และก็ไม่เกิน สิบวันน้องเค้าก็หาย ตอนใกล้หายเนี่ย เวลาเราถามค่าน้องเค้าจะตอบสิบล้าน เรียกว่าคุยจ้อเลย ทั้งๆที่ไม่มีเสียง และก่อนที่น้องเค้าจะออกจาก ร.พ. หมอก็ยังไม่ว่าว่าน้องเค้าติดเชื้ออะไร จนวันสุดท้ายผลเลือดจึงออกมาว่าติดเชื้อโรคฉี่หนู ซึ่งส่วนใหญ่ถ้าใครติดเชื้อนี้ก็จะเสียชีวิต(ตอนหลังน้องมาแล้วให้ฟังว่าไปเล่นน้ำที่ต่างจังหวัดแล้วเกิดน้ำป่าทะลักมาอย่างรวดเร็ว จนจมน้ำ ถึงสามครั้งและกินน้ำไปหลายอีก เพื่อนๆที่ไปเล่นด้วยกันก็พยายามช่วยจนขึ้นฝั่งได้)

ข้อสงสัยในข้อนี้คือ

3-1 พลังที่เราส่งให้คนป่วยช่วยคนป่วยได้หรือเปล่า

3-2 เป็นไปได้หรือไม่ที่ผู้ป่วยรักษาตัวเอง เพราะหมอมองให้ยานอนหลับตลอดนั่นคือประสาทสัมผัสที่ ห้าน้องเค้าพักการทำงาน เวลาผมไปเยี่ยมที่ไร้กี้หลับไม่รู้สึกรู้สึกละเลยทุกวัน

3-3 ถ้าสองข้อข้างบนไม่ใช้ก็น่าจะเป็นข้อนี้ครับคือที่น้องเค้าหายเร็วเป็นเพราะยาที่หมอให้หรือเปล่า(กรณีนี้สงสัยข้อนี้เพราะว่าน้องเค้าใช้บัตร 30 บาทรักษาซึ่งก็รู้เลยว่าเมืองไทยการใช้จ่ายแพงๆรักษายอมเป็นไปไม่ได้ยาก) ก็ถามหลายข้อเลยครับ สงสัยมาหลายวันแล้ว

พี่น้องเขียนขึ้นชมความรู้และการปฏิบัติอันเป็นธรรมชาติที่มีคุณค่ามากของคุณเฉลยที่บอกให้ใครๆอย่าร้องไห้ และให้ช่วยกันคิดในแง่บวกต่อผู้ป่วย เพราะการร้องไห้เป็นการสร้างกระแสแห่งความหม่นหมองที่จะมีชีวิตต่อไป ไม่ว่าผู้ป่วยจะรู้เห็นด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้าหรือไม่ก็ตามว่าญาติมิตรร้องไห้ แต่ผู้ป่วยจะสัมผัสได้ด้วยประสาทสัมผัสที่หกเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาอยู่ในอาการ Coma เขาจะรับรู้ได้หมด

พี่น้องเขียนได้เคยแนะนำหนังสือของ Dr. Raymond Moody และ Dr. Elizabeth Kubler Ross ซึ่งเป็นคุณหมอที่เก็บหลักฐานไว้มากมายว่าผู้ป่วยที่เข้าขั้น Coma รู้เห็นความเป็นไปในห้องผ่าตัด ใน ICU และความเป็นไปที่บ้านของตนเอง หรือที่ทำงานได้หมด รู้ถึงอารมณ์และความรู้สึกของทุกคนที่มีสัมพันธ์ภาพกับเขา

1. จากบทฝึกฝนให้สัมผัสกับธรรมชาติของจิตวิญญาณที่ท่านอาจารย์อนาลัยให้ไว้และพี่น้องเขียนได้เคยนำมาเสนอเป็นบทฝึกฝนปฐมฤกษ์ (คุณ Mead ทำสารบัญไว้ให้ในหน้า 1 ค่ะ)

ท่านอาจารย์อนาลัยกล่าวว่าจิตวิญญาณเป็นพลังงานที่แผ่กระจายหรือรัศมีออกไปทุกทิศทางจากร่างกายตัวตนทุกรูปกาย หรือจากจิตวิญญาณทุกหน่วยออกไปจนสุดจักรวาลหรือกล่าวได้ว่าออกไปอย่างไร้ขีดจำกัด ท่าน

สอนให้พวกเราเริ่มต้นด้วยการใช้จินตนาการก่อน แต่แล้วท่านก็สรุปให้ฟังว่า หากเรามองเห็นได้ด้วยตา เราจะตระหนักได้ว่าตามธรรมชาติความเป็นจริงพลังงานพุ่งออกไปในลักษณะดังกล่าวจริงๆ ไม่ใช่เพีย ยงแค่จินตนาการ แต่การใช้จินตนาการช่วยทำให้เราเห็นภาพที่ไม่อาจเห็นได้ด้วยตาเปล่า

2. การส่งพลังออกไปให้อย่างเจาะจงนั้น มีผลต่อผู้รับสูงกว่าการส่งออกไปโดยไม่เจาะจง ท่านอาจารย์อนาลัยได้กล่าวไว้ในหนังสือ โนวา อนาลัย ขยายความ ธรรมชาติของชาติภพ (หน้า 35) ว่า สติ เป็นปัจจัยกำหนดทิศทาง

อารมณ์ เป็นพลังสำคัญที่ผลักดันจิตวิญญาณให้ไปสู่จุดหมาย

ดังนั้นการมีสติ และส่งพลังงานออกไปอย่างเจาะจง ด้วยอารมณ์เมตตา อารมณ์รัก ที่ปรารถนาให้ผู้ป่วยมีชีวิตอยู่ต่อไป หายจากโรคร้ายใช้เจ็บบ่มทำให้ผู้ป่วยได้รับพลังอย่างแน่นอน การเหนี่ยวนำพลังไปสู่ผู้ป่วยทำได้ด้วยอารมณ์รักและเมตตาและปรารถนาอย่างแรงกล้าให้ผู้ป่วยหายจากโรคและความเจ็บปวด การรักษาโรคให้ผู้อื่นจึงทำได้ไม่ยากหากเริ่มต้นด้วยการรักษาคนรักคนใกล้ตัวก่อน

3. พลังงานคือจิตวิญญาณ จิตวิญญาณคือพลังงาน ดังนั้นพลังรักษาโรคก็เป็นไปตามธรรมชาติของจิตวิญญาณคือ อยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ของช่องว่าง-ระยะทางและกาลเวลา ซึ่งหมายความว่า รักษาทางไกลได้ และเวลาที่ส่งกับเวลาที่รับปราศจากความหมาย หากบอกผู้ป่วยว่าจะส่งพลังไปรักษาให้โดยไม่นัดวันเวลายกตัวอย่าง หากผู้ป่วยมีอาการเจ็บปวดอย่างรุนแรงในเวลาบ่ายโมง ผู้ส่งพลังไปรักษาทำการส่งพลังให้ในเวลาบ่าย 3 โมง ผู้ป่วยอาจหายเจ็บปวดเวลาบ่าย 2 โมง และการรับพลังก็ทำให้หายขาดได้อย่างฉับพลันและอาจหายได้อย่างถาวร ถ้าไม่หายขาด ต้องส่งพลังเป็นระยะอย่างสม่ำเสมอ ไม่ได้เขียนเวลาผิณะคะ แต่ต้องการแสดงให้เห็นว่า เวลารักษากับการหายไม่เกี่ยวพันกับเวลาจริงๆ แต่ในภาพรวมแล้วการรับและการส่งพลังต้องเกิดขึ้น ผู้ป่วยนั้นๆจึงหายได้ในเวลาบ่าย 2 โมง ซึ่งถ้าหากผู้ส่งไม่ส่งพลังตอนบ่าย ตามที่สัญญาไว้ ผู้ป่วยอาจไม่หาย และในทางกลับกัน หากผู้ส่งพลังไปรักษา ส่งไปล่วงหน้ายาวนาน 1 ปี ก่อนที่ผู้ป่วยจะป่วย เมื่อเขาป่วยลงและมีการติดต่อสื่อสารเกิดขึ้น ทำให้ผู้ที่เคยส่งพลัง ซึ่งอาจส่งในความฝันปีที่แล้วนึกคิดขึ้นมาได้ว่าเคยฝัน พลังที่ถูกส่งออกไปอาจตกค้างอยู่อากาศ หรือเรียกว่า suspended อยู่ เมื่อผู้รับต้องการและยอมรับ พลังงานที่ suspended หรือตกค้างอยู่นั้นก็ดำเนินต่อไปสู่ผู้ป่วยได้ เพราะพลังงานไม่เคยสูญหาย

คุณเฉลยพูดถูกต้องที่ว่า คนป่วยรักษาตนเองด้วยความเชื่อของเขา ไม่ว่าจะเราส่งพลังไปให้หรือไม่ เขาก็ไม่อาจหายป่วยได้หากเขาปราศจากความเชื่อ และความเชื่อนั้นๆไม่ได้หมายความว่า เชื่อว่าเราจะรักษาโรคให้เขาได้ แต่เชื่อว่าตัวเขาจะหายป่วยได้ ความเชื่อดังกล่าวหมายถึงความศรัทธาในจิตวิญญาณของตนเอง ศรัทธาและเชื่อถือในธรรมชาติว่า จิตวิญญาณอันเป็นร่างกายเนื้อหนังมีพลังอำนาจที่จะรักษาโรคให้ตนเองได้ และการเห็นหน้าค่าตาเป็นการสะกดจิตที่ได้ผลมากกว่าการไม่เห็นหน้าตา แต่ในบางกรณีเมื่อผู้ป่วยสิ้นหวังและรับทราบถึงการช่วยเหลือจากทางไกล การไม่เห็นหน้าตาผู้ส่งพลังกลับได้ผลมากกว่าเดิมก็มี เพราะการไม่เห็นทำให้ผู้ป่วยปราศจากวิตกกังวลที่อาจเกิดขึ้นจากการเผชิญหน้าโดยตรง เช่นวิตกกังวลจากการเห็นบุคลิกภาพของผู้รักษาแล้วเกิดความไม่เชื่อถือ เป็นต้น

หากผู้ป่วยมีความศรัทธาในจิตวิญญาณของตนเองและเชื่อถือในธรรมชาติ ร่างกายของเขาก็พร้อมที่จะหายป่วยไปแล้วกว่าครึ่ง การส่งพลังไปช่วยไม่ว่าส่งในระยะใกล้หรือไกล เปรียบได้กับพลังเสริมหรือพลังสมทบที่ช่วยให้ผู้ป่วยหายได้เร็วขึ้น

พี่น้องเขียนเผชิญกับประสบการณ์ชีวิตที่สูญเสียผู้ที่เรารักไปหลายครั้งหลายหน ได้ยินผู้ใหญ่พูดกันลับหลังผู้ป่วยว่าเขาเตรียมใจให้ผู้ป่วยไปอย่างสงบ เมื่อก่อนนี้ไม่เคยมีความรู้แม้จะไม่เห็นด้วยก็ไม่กล้าออกความเห็นและยิ่งเมื่อเป็นเด็กรู้สึกโกรธหรือต่อต้านโดยไม่ทราบสาเหตุแต่ก็ไม่กล้าแสดงออกเพราะคิดว่าผู้ใหญ่ถูกเสมอ

3-1 พลังที่เราส่งไปให้ ไม่ว่าจะเราเชื่อหรือไม่เชื่อ พลังนั้นๆไปถึงผู้ป่วยเสมอ แต่จะได้รับผลกระทบหรือไม่อยู่ที่ความเชื่อของเขา เช่นเดียวกับการที่เราพูดหรือส่งเสียงดัง ผู้ที่อยู่ในรัศมีที่จะได้ยินได้ ย่อมได้ยินเสมอ ผู้ป่วยที่ไม่เชื่อว่าตนเองจะหายป่วยได้ก็เปรียบเสมือนคนที่ได้ยินแต่ไม่ได้ฟัง เสียงนั้นๆจึงไร้ผล ไร้ประโยชน์กับเขา ผู้ป่วยที่เชื่อว่าตนเองจะหายป่วยได้ก็เปรียบเสมือนคนที่ได้ยินและฟังสาระด้วย เสียงที่ได้รับจึงมีผลต่อเขาและรับประโยชน์ได้

3-2 ยานอนหลับแม้ว่าจะช่วยให้ประสาทสัมผัสทั้งห้าปิด และทำให้ประสาทสัมผัสที่หกทำงานได้โดยปราศจากการขัดขวาง และทำให้ร่างกายได้พักผ่อนหรืออยู่ในภาวะที่ไม่ต่อต้านการรักษาอย่างเป็นธรรมชาติได้ดีขึ้น แต่ท่านอาจารย์อนาลัยก็กล่าวไว้ใน จิตวิญญาณประสานกายว่า ยานางชนิดที่กดประสาท ทำให้สติสัมปชัญญะขาดความคมชัดและทำให้เกิดอารมณ์ที่ไม่พึงปรารถนา ยานางอย่างผลักดันให้ผู้ป่วยถึงขนาดฆ่าตัวตายก็มี ซึ่งเป็นข่าวบ่อยๆในอเมริกา โดยเฉพาะอย่างยิ่งยานอนหลับ

3-3 ยาที่แพทย์ให้มึ่ทั้งผลดีและผลเสียควบคู่กันไปเสมอ หากเราอ่านฉลากยาทุกชนิด เราจะพบว่า ไม่มียาชนิดใดเลยที่มึ่แต่สรรพคุณทางบวกโดยไม่มีผลข้างเคียงในแง่ลบ ลูกชายของพี่น้องเขียนเคยเล่นฟุตบอล

แล้วหลังยกอย่างหนัก ปวดมาก ไปหาหมอให้ยามาขนานหนึ่ง ซึ่งมีสรรพคุณคือคลายกล้ามเนื้อ ทานแล้วจะง่วง ทำให้อนอนหลับง่าย หลับแล้วไม่ต้องทนปวด แต่ผลข้างเคียงที่พนักเขียนอ่านพบโดยที่หมอบอกว่าให้อ่านและพิจารณาเอาเองว่าจะให้ลูกทานหรือไม่ (เป็น practice ที่หมออเมริกันต้องทำตามกฎหมายคือแจ้งให้ผู้ปกครองตัดสินใจในการให้ยาลูก) ผลข้างเคียงของยาดังกล่าวเขียนไว้ว่า เลือดออกในกระเพาะอาหาร และหัวใจวาย-ตาย อ่านจบพนักเขียนก็เอายาทิ้งลงท่อหน้าไปเลย แล้วเอาน้ำแข็งใสหลังให้ลูก สลับกับกระเป่าไฟฟ้า ตลอดคิน พอเช้าขึ้นพนักเขียนก็รักษาด้วยพลังฝ่ามือให้มองเห็นในจินตภาพเหมือนวัตถุทรงกระบอกขนาดยาวประมาณ 2 นิ้ว 5 อัน ฝังอยู่ในบริเวณกระดูกก้นกบขึ้นมาถึงเอวด้านหลัง ก็ใช้จินตภาพถึงเอาออกมาจนหมด

ลุกตื่นขึ้นมาเล่าความฝันให้ฟังว่า ฝันว่าเป็นทหารอังกฤษในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง แล้วถูกฝ่ายตรงข้ามใช้ปืนยาวยิงจากด้านหลังแล้วเขารู้ตัวว่าเขาตาย ลูกกระสุนฝันในตรงด้านล่างของหลังหลายนัด พนักเขียนเข้าใจถึงความสัมพันธ์ของความฝันกับโรคภัยไข้เจ็บ ซึ่งเป็นไปข้ามชาติภพตามที่ท่านอาจารย์อนาลักษณ์กล่าวถึงใน จิตวิญญาณประสานกาย และได้เผชิญกับการรักษาโรคผู้ป่วยรายอื่นอีก ซึ่งทำให้เข้าใจถึงความซับซ้อนของจิตวิญญาณและความทรงจำข้ามชาติภพ

พนักเขียนเคยทำงานทางด้านผลิตสื่อการสอนอยู่ในคณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลใน Kansas City มีเพื่อนเป็นหมอและเภสัชกร เขาบอกกับพนักเขียนตามตรงว่า ยาทั้งหลายมีคุณสมบัติเหมือนกันหมดคือ เป็น Placebo? Effect (พลา-ซี-โบ เอฟ-เฟ็กท์) ซึ่งหมายถึงว่า มีผลต่อผู้ป่วยด้วยความคิดและความเชื่อของผู้ป่วยเอง ยาบางชนิดในท้องตลาดแม้มีราคาแพงมาก ก็เปรียบได้กับน้ำตาลหรือน้ำกลั่น คือไม่ช่วยหรือทำอะไรกับร่างกายเท่าไรนัก เพราะหากใส่ตัวยาที่ส่งผลกระทบต่ออย่างฉับพลันก็ทำให้ต้นทุนการผลิตสูง และเสี่ยงต่อผลข้างเคียงที่ทำให้บริษัทอาจถูกฟ้องร้องได้ง่ายถ้ามีคนตาย แต่เขาก็ยอมรับว่า ไม่ว่าจะรักษาด้วยวิธีใดก็ตามหรือด้วยวิธีใดก็ตาม ก็ไม่ใช่ปัจจัยที่แท้จริงที่ส่งผลต่อราคา ยาแพงๆบางทีก็ขายสรรพคุณ และทำให้เกิด Placebo Effect ได้ผลมากขึ้นไปอีกก็มี

นอกจากนี้หมอยังเล่าถึงการทดลองจริงให้ฟังว่า เขาเอาคนปกติ 10 คนไปขังไว้ในห้องทดลองเล็กๆขนาด 3x3 เมตรที่ไม่มีหน้าต่าง ร่วมกันผู้ป่วยที่เป็นหวัดหนึ่งคน โดยฉีดยาซึ่งเป็นเพียงน้ำกลั่นให้คนดี ทั้ง 0 และบอกกับพวกเขาว่า ได้ฉีดวัคซีนป้องกันโรคหวัดให้แล้ว จากนั้นอีตาผู้ป่วยก็ต้องทำหน้าที่ไอ-จาม-และสั่งน้ำมูก เผยแพร่หวัดเป็นเวลากว่าชั่วโมง เท่านั้นยังไม่สะใจ จากนั้นคุณหมอนักวิจัยผู้ปราณีก็นำเอา cotton bud ป้ายน้ำมูกจากจมูกของคนที่เป็นหวัด แล้วนำไปแจกจ่ายป้ายจมูกคนดีอีก 10 คนในห้องนั้นด้วย ผลปรากฏว่าไม่มีใครป่วยลงด้วยโรคหวัดเลย จากนั้นเขาก็ทำการทดลองเช่นเดิมกับคนดีอีก 10 คน แต่คราวนี้ไม่ได้ฉีดน้ำกลั่นให้ ปรากฏว่า 5 คนป่วยลงด้วยโรคหวัด อีก 5 คนสบายดีเป็นปกติ คุณหมอเขาได้ทำการทดลองอีกหลายครั้งจนได้ผู้ร่วมทำการทดลองเป็นพันราย ได้ผลใกล้เคียงเหมือนเดิม อย่างมากจะมีสัก 1-2 คนที่ได้รับการฉีดน้ำกลั่นแล้วก็ยังป่วย แต่ผู้เข้าทดลองในห้องที่ไม่ได้รับน้ำกลั่นจะตกที่ผลสรุปประมาณ 50-50

มาถึงจุดนี้ พนักเขียนมีความคิดและเข้าใจเช่นเดียวกับคุณเฉลยและบอกกับใครๆว่าห้ามร้องไห้แม่แต่เมื่อมีผู้ตายจากไป เพราะมีความเชื่อว่า การร้องไห้ทำให้จิตวิญญาณของผู้ตายมีความเป็นห่วงกังวลกับผู้อยู่ แต่หากพูดกับผู้ที่ไม่เข้าใจเขาก็อาจไม่พอใจจึงไม่เคยพูด แต่ใจจริงแล้วคิดเช่นนั้น ตนเองไม่เคยร้องไห้เวลาไปงานศพ หากพบเห็นใครไปร้องไห้ฟูมฟายในงานศพจะรู้สึกเศร้าแทนคนตาย บางครั้งก็แอบเห็นคนตายเดินวนอยู่ในศาลาไปไหนไม่ถูก พนักเขียนจะหัวใจเต้นเหมือนแทบจะระเบิดออกมาบอกอก รู้ว่าไม่ใช่ใจเรา แต่เป็นอารมณ์และความรู้สึกของผู้ตาย หากเผชิญกับภาวะเช่นนั้น พอพระเริ่มสวดก็ด่าลืมนี่ขึ้นทุกครั้ง คนตายจะมาสื่อโดยรู้สึกเหมือนว่าใจเขามาเป็นใจเรา ถูกบางสิ่งบางอย่างดลใจให้ไปสำรวจสมาชิกครอบครัวที่คนตายห่วงมากที่สุดด้วยการถามไถ่ทุกข์สุขเขา ซึ่งเขามักบอกว่าเขาไม่เป็นไร เขาจะดำเนินชีวิตต่อไปได้ บางคนบอกด้วยซ้ำไปว่า หมอดหวังเพราะคุณพ่อหรือคุณแม่ของเขาพันทุกข์เสียที เมื่อได้ยินเช่นนั้นแทนผู้ตายแล้ว อาการหัวใจเต้นแทบจะออกมาบอกอกจะหายไปอย่างฉับพลัน เป็นเช่นนั้นบ่อยจนไม่ไปงานศพหลายปี ไม่ใช่เพราะว่ากลัว เป็นคนไม่เคยกลัวผีมาแต่เด็ก แต่เกรงว่าคนใกล้ชิดผู้ตายจะวิตกวิจารณ์หรือรับไม่ได้หากไปถามไถ่ความรู้สึกของเขาเช่นนั้น

พนักเขียนได้เริ่มต้นสนใจเกี่ยวกับการรักษาโรคด้วยฝ่ามือ (Reiki) และรักษาโรคด้วยพลังจิต หลังจากเรียนสมาธิไปได้หลายปี เพราะเผชิญกับการเคลื่อนไหวของพลังงานเช่นที่คุณน้อง penpilai เล่ามาให้ฟัง

ท่านอาจารย์อนาลักษณ์ได้กล่าวว่า **ปาฏิหาริย์คือธรรมชาติอันปราศจากการขัดขวาง**

ประสบการณ์ที่คุณเฉลยพบสำหรับผู้ป่วยรายนี้ย่อมเป็น **ปาฏิหาริย์**

ความฝันกับการจดจำความฝัน

หากศึกษาจากหนังสือ **ความฝันกับวิถีแห่งจิตวิญญาณของท่านอาจารย์อนาลาย** และศึกษาจากจิตวิทยาเกี่ยวกับการนอนหลับ คือเรื่อง REM และ NREM ซึ่งเกี่ยวกับภาวะจิตและการกลอกของลูกตาตั้งแต่คนเราเริ่มหลับไปจนถึงหลับลึกและฝัน จะพบว่า ไม่มีคืนใดที่คนเราปราศจากความฝัน แต่ถ้าเราตื่นมาจำความฝันไม่ได้ เรามักจะบอกว่าเราไม่ฝัน

ท่านอาจารย์อนาลายกล่าวไว้ว่า ความฝันเปรียบเสมือนแบบพิมพ์เขียวที่เรานำไปใช้สร้างประสบการณ์ชีวิตในแต่ละวัน ซึ่งเราได้วางแผนล่วงหน้า และมีรายละเอียดต่างๆมากมายในความฝันที่เป็นข้อมูลที่ช่วยให้เราทำการตัดสินใจต่างๆได้ในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่ดูเสมือนจับจ้องเพียงใดก็ตาม ซึ่งหากปราศจากการเตรียมการล่วงหน้าในความฝัน ชีวิตประจำวันของเราจะไม่ง่ายอย่างที่มันเป็นไป

เมื่อเราคิดหรือเชื่อว่าเราไม่ฝัน เรามักเข้านอนโดยไม่ตั้งใจที่จะรู้เห็นหรือจดจำอะไร แล้วก็เราก็ตื่นโดยไม่ค่อยจะใช้ความพยายามที่จะทบทวน เมื่อมันเป็นไปบ่อยเข้า การไม่จำความฝันมักกลายเป็นนิสัย แม้แต่พนักเขียนเอง หากเดินทางไกลติดต่อกันหลายสัปดาห์ ไม่มีเวลาจดหลายวันติดต่อกัน ก็ตื่นขึ้นมาไม่รู้สึกรู้สึมนี่ว่าไม่ได้ฝัน แต่ด้วยความเคยชิน ตกบ่าทำธุระอื่นๆจะหลุดขึ้นมาบ้างทำให้จำได้ แต่ไม่มากเท่าที่เคย พอกลับบ้านก็ต้องเข้าวินัยเดิมจึงจะฝัน จดจำและจดได้

ขอรวบตอบน้อง mindanaric ไปด้วยอีกคนนะคะที่บ่นอุบมา 2 วันก่อนว่าจำฝันไม่ได้เหมือนกัน ให้กลับไปดูสารบัญที่หัวหน้าห้องวิทย์ คุณ Mead ทำสารบัญไว้ให้ มีเรื่องที่เคยบรรยายไปแล้วเกี่ยวกับวิธีการฝันอย่างไรให้คมชัด และ ที่ website : <http://www.novaanalai.com/novaanalai...D932ED860.html> ซึ่งพนักเขียน เขียนเรื่องฝึกฝันไว้ ลองไปอ่านดูนะคะ

ก่อนนอนให้ตั้งใจว่าขอฝัน ขอรู้ ขอเห็น และขอจดจำ พอตื่นขึ้นตอนเช้าให้ฝึกคือ อโยเคลื่อนไหวร่างกายตามปกติแล้วจิตจะตื่นก่อนกายเสมอ ให้อนนิ่งๆแล้วจับอารมณ์ว่ามีอารมณ์อะไรตกค้างมาจากความฝันบ้าง แล้วอารมณ์นั้นจะทำให้จำความฝันได้บ้าง แรกๆอาจไม่ปะติดปะต่อเป็นสาระ แต่ถ้าลองจด ได้เท่าไร 2-3 คำ 2-3 บรรทัดก่อนก็จด ลงไว้ นที่ไว้ดูจะพบว่าจดจำได้มากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อตระหนักได้ว่าฝันทุกคืนแล้ว ขึ้นต่อไปให้ตั้งใจว่าต้องการฝันเพื่อรู้เห็นเรื่องอะไร

แม้ตื่นขึ้นมาทวนความฝันแล้วเรื่องราวเสมือนห่างไกลโง่ท้อ หรือเรื่องราวที่ตั้งใจไว้ก่อนนอน ก็ให้จดไว้ การจดฝันให้จดอย่างซื่อตรงที่สุด ห้ามตีความหมาย ห้ามพยายามปรับเปลี่ยนเรื่องให้ดู make sense กว่าที่รู้เห็นมา จดให้ตรงที่สุดที่จะเป็นไปได้ จดไม่ได้ sketch เป็นภาพได้ก็ให้ sketch ไว้ บางครั้งความฝันเก่าแก่มาปรากฏเกี่ยวพันกับความเป็นจริง 2-5 ปีให้หลังหรือล่าช้าไปกว่านั้นก็มี

ท่านอาจารย์อนาลายกล่าวไว้ในหนังสือ ความฝันกับวิถีแห่งจิตวิญญาณ บทที่ 5 ความฝันกับการจดจำความฝัน ซึ่งอธิบายถึงเหตุผลและความสำคัญของการฝัน หากเรารู้ถึงความสำคัญและประโยชน์ของความฝันได้อย่างลึกซึ้งขึ้น พนักเขียนเชื่อว่า เราจะรักที่นอนหลับและฝัน เพราะรู้คุณค่าของความฝัน และทำให้เราเต็มใจและคาดหวังที่จะจดจำมัน และทำให้จดจำได้จริงคะ

Alien

อ้างอิง:

ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ **แก้วทิพย์**

เมื่อ 4-5 ปีก่อน มีเหตุการณ์ประหลาดอย่างหนึ่งเกิดขึ้นที่บ้านของแก้ว ถ้าใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ก็ดูไม่มีอะไรประหลาดหรือผิดปกติ แก้วไม่ค่อยกล้าเล่าให้ใครฟัง เดียวเชื่อว่าแก้วเพี้ยน พอตีมีคุณ Mead คอยเรื่องมนุษย์ต่างดาวขึ้นมา ก็เลยนึกขึ้นมาได้ คือปีนั้น แก้วไปเที่ยวภาคใต้กับเพื่อนๆ โดยหัวหน้าคณะเหมารถทัวร์ ขากลับรถทัวร์เสียเวลา แทนที่จะกลับกรุงเทพถึงตอนค่ำ ก็ถึงเกือบตีสอง แก้วเลยชวนเพื่อนร่วมทางคนหนึ่ง ซึ่งบ้านเธออยู่ไกล ให้ไปแวะจับปลาน้ำจืดที่บ้านของแก้วก่อน เข้าสว่างค่อยกลับบ้าน เธอก็ตกลง พอไปถึงบ้าน เธอชวนอนที่โซฟาห้องรับแขก ส่วนแก้วขึ้นไปนอนชั้นสองที่ห้องนอน ตอนเช้าแก้วก็ลงมาทักทายถามหาว่าหลับดีไหม เขาตอบว่านอนไม่ค่อยหลับ เพราะเห็นเด็กเล็ก 7-8 คนวิ่งเล่นส่งเสียงเข้าออกประตูบ้านซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของห้องรับแขกแล้ววิ่งเล่นรอบๆตัวเพื่อนด้วย จริงๆแล้วประตูปิดลงตลอดคืน แก้วงงแปลกใจมาก ถามว่าเด็กที่ไหนกัน บ้านแก้วไม่มีเด็กเล็ก กลางค่างกลางคืนเด็กที่ไหนจะมาวิ่งเข้าออกทั้งๆที่ประตูปิด เขาก็กินยัน แกรมบอกว่าตอนที่กำลังพูดเด็กๆก็ยืนอยู่ข้างๆแก้วนั้นแหละท่าทางเด็กๆรักแก้วมาก แก้วเลยบอกให้เขาบรรยายลักษณะของเด็กๆ เขาบอกแก้วว่าลักษณะแปลกๆ เขาเองก็ไม่เคยเห็นมาก่อนเลย คือ รูปร่างเล็กมาก สูงประมาณ 50 เซนตัม แขนขาเรียวกเล็กมากผิวดำ ผิวขาว ศีรษะโตไม่มีเส้นผม ตาโตขึ้นเดียว ไม่มีหนังตา ไม่มีอวัยวะเพศ ไม่สวมเสื้อผ้า เหมือนมนุษย์ แก้วก็ขำบอกเธอว่า ไอ้ที่บรรยายนะ เหมือนอีที่หรือมนุษย์ต่างดาวในหนังเลย แก้วก็ไม่เคยได้ยินมาก่อนในชีวิตว่ามีวิญญาณมนุษย์ต่างดาวมาอยู่ในโลก แกรมเป็นบ้านของแก้วอีกด้วย เขายืนยันว่า เขาเห็นจริงๆ เขารักษาและเคารพศิวเขา เขาไม่เคยกล้าพูดปิด แก้วเลยให้เขาสอบถามเด็กๆว่ามาจากไหน เขาส่งกระแสจิตถามเด็กๆได้คำตอบมาว่า ไม่ได้อาศัยอยู่ในโลกนี้มาก่อน มีผู้พาพวกเขามาอยู่ที่นี่ ถ้าถึงเวลาก็จะมารับกลับ แก้วยิ่งแปลกใจหนัก ถามว่าทำไมถึงต้องมาอยู่ที่นี่ คำตอบผ่านมาบอกว่า เขามีหน้าที่มาดูแลแก้ว แก้วเลยถามว่าถ้ามันอยู่ที่ไหนของบ้าน เขาตอบว่า ถ้าตอนกลางวัน แก้วอยู่บ้านเขาก็เข้ามานั่งเล่นใกล้ๆ บางทีก็นั่งดูทีวีด้วย ลักษณะการนั่งจะนั่งเรียงแถวกัน นั่งชันเข่าโดยส่วนกันนั่งบนพื้น เขาบอกเพื่อนที่บ้านเมืองเขาไม่มีแบบนี้ (หมายถึงทีวี) แต่ถ้าแก้วออกมาทำงานเขาจะไปนอนเล่นที่พุ่มต้นแก้วใกล้ๆประตูบ้าน ซึ่งก็ประหลาดมากที่พุ่มต้นแก้วนั้น สูงประมาณ 1 เมตร ช่วงนั้นไม่เคยแตกยอดให้สูงกว่านั้นเลยไม่ว่าจะได้นำได้ปุ๋ย สูงเท่าเดิมตั้ง 2-3 ปี จนกระทั่ง เมื่อ 2 ปีก่อน เพื่อนของแก้วคนนี้ (ภายหลังเธอมาเที่ยวบ้านแก้วบ่อยๆ ทุกครั้งที่มาเขาชอบโบกมือทักทายเด็กๆกลุ่มนี้เสมอ) บอกว่าเด็กๆรูปร่างประหลาดได้กลับไปสู่โลกของเขาแล้ว และเขาฝากกล่าวด้วย ตั้งแต่นั้นมาพุ่มต้นดอกแก้วก็แตกยอดสูงตามปกติของตนไม่ว่าจะไป ก่อนที่จะรู้จักเพื่อนคนนี้ ครั้งหนึ่งคนใช้ที่บ้านเข็ดรถเสร็จแล้วลืมน็อคประตูรถก่อนปิดประตูบ้าน เขารู้งขึ้น เธอเล่าให้แก้วฟังว่าเธอฝันว่าเธอเดินออกประตูบ้าน เห็นเด็กเล็กหลายคนกำลังเล่นในรถของแก้ว พอเข้านเธอตื่นมาดูรถจึงรู้ว่าลืมน็อครถ ทุกวันนี้แก้วก็ยังไม่เข้าใจว่าเป็นไปได้อย่างไร หรืออาจเป็นเพราะแก้วชอบอ่านหนังสือพวกนี้ แต่เพื่อนคนที่เห็นเขาไม่ค่อยสนใจเรื่องอ่านหนังสือเหมือนแก้ว หลังจากนั้นไม่นาน มีอยู่ 2-3 ครั้ง เวลาแก้วยืนที่ระเบียงชั้นสองห้องนอน แก้วเคยเห็นยานประหลาด(เห็นไกลๆ แต่การเคลื่อนไหวจะบินสูงต่ำซ้ายขวาอย่างรวดเร็ว ต่างจากการเคลื่อนที่ของเครื่องบิน)บินอยู่ห่างๆ ส่งไฟกระพริบทักทาย แก้วรีบโทรศัพท์หาเพื่อน เขาตอบมาว่า เป็นเด็กๆกลุ่มนั้นแหละเขามาเยี่ยม เขากระพริบทักทายประมาณ ไม่ถึง 10 นาที แล้วบินหายไป (ขณะแก้วเขียนเล่าเรื่องนี้ก็โทรบอกเพื่อนคนนี้ว่าจะเอามาโพสต์ให้เพื่อนๆห้องวิทยุอ่าน เพราะเก็บเรื่องนี้ไว้หลายปีแล้ว)(b-wow) (b-wow) คุณพีนักเขียน ช่วยอธิบายให้ความรู้แก้วเรื่องนี้ ด้วยนะคะ

ประสบการณ์ของเพื่อนคุณน้อง เป็นประสบการณ์ที่พีนักเขียนไม่เคยพบเห็นเลยคะ แต่ก็เชื่อว่ามีความเป็นไปได้ในลักษณะที่ว่า **จิตวิญญาณปราศจากขีดจำกัด** ดังนั้นจะปรากฏด้วยรูปร่างอะไรก็มีความเป็นไปได้ทั้งสิ้น แต่ที่พีนักเขียนไม่แน่ใจและไม่เข้าใจคือการสื่อสารและการมองเห็นของเพื่อนคุณน้อง เพราะตามประสบการณ์และความเข้าใจ ซึ่งอาจเป็นด้วยความเชื่อส่วนตัวที่จำกัดประสบการณ์ของพีนักเขียนก็เป็นได้นะคะ พีนักเขียนไม่สามารถมองเห็นรูปร่างอื่นๆที่แปลกแยกไปจากรูปร่างที่สามารถปรากฏในภพภูมิของโลกมนุษย์ภายใต้เครื่องพรางของช่องว่าง-ระยะทางและกาลเวลาได้ยามตื่น หมายความว่า อย่างมากจะรู้เห็นได้ยามตื่น ในจิตหรือในจินตนาการ-ด้วยประสาทสัมผัสที่หก ก็รู้เห็นรูปร่างที่เหมือนคนอย่างเราเท่านั้น จะเดินทะลุกำแพงไปบ้าง เดินไม่ติดดินบ้าง อยู่ซ้อนทับของบ้าง คี ปรากฏอย่างไม่กินเนื้ อที่บ้าง ๗๗๗ก็มีรูปร่างเป็นคนครบ 32 ทุกประการ ไม่ใช่ มนุษย์ต่างดาวที่เคยเห็นว่าเป็นต่างดาวก็เห็นได้แต่จางจาง ไม่เคยเห็นรูปร่างของสิ่งมีชีวิตอื่นๆเลย

หากจะพบรูปกายที่เป็นต่างดาว ต่างดาว ฟันักเขียนเคยพบได้แต่เพียงในความฝัน ซึ่งฟันักเขียนก็ไม่ได้ปฏิเสธนะคะ เชื่อว่าเห็นได้จริง เพราะในความฝัน จิตวิญญาณสามารถเปลี่ยนวิธีการจัดจ้ไปสู่กระแสความถี่ที่แตกต่างไปจากยามตื่นได้โดยสิ้นเชิง และทราบได้ที่ยังเห็นรูปกายอยู่ก็ไปได้ไกลไม่เกินระบบสุริยจักรวาล

ความเป็นไปได้อีกอย่างหนึ่งที่ฟันักเขียนเข้าใจคือ ตำแหน่งของบ้านคุณน้องน่าจะมัจดประสานมิติที่ทำให้จิตวิญญาณต่างดาว ต่างดาว หรือต่างภพภูมิ เล็ดรอดมาปรากฏได้ในโลกมนุษย์ เพราะนอกจากจ ุดประสานมิติแล้ว จิตวิญญาณเหล่านั้นจะไม่อาจเล็ดรอดมาปรากฏได้เลย เพราะคลื่นความถี่ของพวกเขาไม่สัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมของโลก ที่านอาจารย์อนาลัยได้กล่าวไว้ว่า หากจะปรากฏก็เป็นไปได้เพียงแวบเดียว และจะปรากฏบิดเบือนไปจากความเป็นจริง เพราะโมเลกุลและอะตอมของพวกเขามิอาจคงสภาพอยู่ให้เราเห็นได้ต่างระบบเครื่องพราง

การปรากฏของ Crop Circle ซึ่งดูเสมือนรอยเท้าของจานดาวเทียม ที่ปรากฏหลายแห่งในโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศอังกฤษ ก็มีปรากฏแคร่ร่องรอย อย่างมากก็มีผู้พบเห็นจานบินในละแวกใกล้เคียงก่อนที่จะมี Crop Circle ปรากฏในทุ่งข้าวโพด

ฟันักเขียนสัมผัสกับจิตวิญญาณของเด็กๆที่วิ่งเล่น ในบ้านได้บ่อยๆเป็นปกติอาชนมตั้งไว้ให้ก็แหง บางทีก็มี ร่วงนอกจาน มีเสียงผีเท้าเข้าออก ประตูปิดปัง หรือเสียงหัวเราะหัวให้เสมอๆ ทั้งที่อยู่กันแค่สองคนตายาย แต่จิตวิญญาณเหล่านี้ฟันักเขียนเชื่อว่า เป็นได้ทั้งเด็กเป็น เด็กตาย มีค่าเท่ากัน ซึ่งหมายความว่า เป็นพลังงานอันเกิดจากอารมณ์จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดของเด็กๆในอดีตและอนาคตที่เคยมาวิ่งเล่นที่บ้านฟันักเขียน มาปรากฏด้วยรูปกายเทียม

แม้ในปัจจุบันนี้ เมื่อใดที่เรานึกคิดถึงใคร ส่วนหนึ่งของจิตวิญญาณของเราก็เปลี่ ยนวิธีการจัดจ้และไปปรากฏรูปกายเทียมในสถานที่นั้นๆที่เรานึกคิดถึงผู้อื่น เรามักเผชิญกับความรู้สึกที่ว่า เห็นใครที่รู้จักแวบหนึ่งด้วยหางตา หันไป เขาก็ไม่ได้อยู่ตรงนั้น หากอยู่บ้านเดียวกันแล้วบอกว่า"อ้าว เมื่อตะกี้นี้ก็เห็นว่าเห็นเดินขึ้นบันไดไปชั้นบน โหงเพ็งจะกลับบ้านมานี่เอง" และเจ้าด้ วกก็อาจจะตอบว่า"กำลังจะขึ้นไปพอดี แต่ยังไม่ได้ขึ้นหรอก" อะไรทำนองนั้นนะคะ แต่เราก็ไม่เคยใส่ใจว่า ปรากฏการณ์เหล่านี้คืออะไร เราโทษว่าตัวเองตาฟาด หูแว่ว ฯลฯ เพราะเราไม่ได้ตระหนักว่า อารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดของเรา มีตัวตน มีความเป็นจริงมากกว่าที่เราคิด คนที่จะเดินขึ้ นไปบนชั้นสองของบ้านมักนึกคิดจินตนาการไปล่วงหน้าก่อนที่จะเดินขึ้นไปจริงๆ และเราทั้งหลายก็ทำเช่นนั้นอยู่เสมอๆคือคิดแวบก่อน แล้วก็ลงมือทำ อาจเป็นชั่วเสี้ยววินาทีจนจับไม่ทันว่าคิดด้วยซ้ำไป แต่หากตั้งใจจับให้ได้ ไล่ให้ทันความคิด จะตระหนักได้ถึงความเป็นจริงข้อนี้

ประสบการณ์ล่าสุดเกิดที่ Cancun, Mexico เมื่อสองอาทิตย์ที่แล้วกับเพื่อนผู้หญิงชาวอเมริกันคนหนึ่งในกลุ่มของฟันักเขียน ซึ่งเป็นคนเดียวที่ยังเป็นสาวโสด เธออายุเพียง 32 และสวยน่ารักชื่อ Kim

พวกเขาไปถึง Cancun วันแรกเป็นตอนบ่ายโมง จึงไปรับประทานอาหารกลางวัน เสร็จแล้วก็ไปเล่นน้ำทะเล แล้วนั่งเล่น นอนเล่นอาบแดดกันริมชายหาด ตกค่ำเราไปรับประทานอาหารแล้วก็ไปฟังเพลง-เต้นรำกันใน pub ซึ่งอยู่ในโรงแรมติดกัน ปรากฏว่ามีกระต่ายนายหนึ่งเข้ามาทัก Kim แล้วบอกว่า ขอแสดงความยินดีด้วย Kim งามกว่าแสดงความคิดเห็นเรื่องอะไร เขาก็บอกว่า เขาเห็น Kim เข้าพิธีแต่งงานที่ริมหาดเมื่อบายนี้ตรงหาดสวนตัวของ Hotel ซึ่งกลุ่มของฟันักเขียนพักอยู่ และบรรยายถึงชุดสีขาวของ Kim ว่าเป็นแบบไหนแล้วยังถามอีกว่า เจ้าบ่าวไปไหน?

Kim บอกปฏิเสธ แต่ชายคนนั้นยืนยันจนแทบจะนึกว่าถูกหลอกด้วยกันทั้งสองฝ่าย หลังจากขอโทษขอโพย และจากไปโดยไม่มีพิษมีภัยอะไร Kim หันมาถามฟันักเขียนว่ามันเป็นไปได้ยังไงที่ชายผู้นั้นเห็นเธอได้ชัดเจนขนาดยืนยันว่าเป็นเธอ

ฟันักเขียนหวนคิดถึงการปรากฏของรูปการเทียม ที่ท่านอาจารย์อนาลัยกล่าวถึงไว้ในหนังสือ โนวา อนาลัยขยายความธรรมชาติของชาติภพ แล้วถาม Kim ว่าเคยนึกคิดไหมว่า หากแต่งงานจะจัดพิธีแต่งงานที่ไหน?

เธอทำตาโต แล้วบอกฟันักเขียนว่า "Of course! By the beach!" เป็นอันว่าคุณ Kim ฝันหวานจริงๆมานานก่อนหน้านั้นว่า หากแต่งงานสักวันหนึ่ง อยากจะใส่ชุดขาวแต่งงานบนชายหาดริมทะเลที่มีน้ำทะเลใสฟ้าสด แลเมย์จินตนาการไว้เหมือนกับที่ชายผู้นั้นบอกด้วยว่า จะใส่กระโปรงสีขาว Mexican style batik เมื่อบายนี้ที่พวกเราไปนอนเข้าวังค์กัน เธอบอกว่าความฝันนี้หวนกลับมาแวบหนึ่งจริงๆ แต่หากฟันักเขียนไม่ถามขึ้น เธอบอกว่าลืมไปเลยว่าตัวเองมีความคิดเช่นนั้นแวบขึ้นมาจริงๆ

ชายผู้นั้นยืนยันว่าเห็น Kim เข้าพิธีแต่งงานบนชายหาด เวลาประมาณ 5 โมงเย็น ซึ่งเป็นเวลาที่กลุ่มของพี นักเขียนก็ยังนอนจ่อแป้นอยู่ตรงนั้นเลยคะ และไม่ปรากฏว่ามีพิธีแต่งงานอะไรเลย มีแต่คนนอนแผ่สองสสิ่ง อาบแดดกัน ทำให้เข้าใจว่า หากชายผู้นั้นแลเห็น Kim จริง เขาก็เห็นในภวังค์ซึ่งคมชัดจนเจ้าตัวรู้สึกเสมือนว่า เห็นได้ด้วยตา คล้ายคลึงกับการเห็นคนในบ้านเดินขึ้นบันไดผ่านไป

ระหว่างที่แต่ละคนก็ relax อยู่ริมชายหาดอันสงบสุข พีนักเขียนเชื่อว่าจิตวิญญาณของเรามีโอกาสที่จะเปลี่ยน วิธีการจดจ่อด้วยสติสัมปชัญญะได้อย่างคมชัด ซึ่งหมายถึงว่า สมอของเราต่างก็ปลอดภัยไปร้ง นึกคิดอะไรก็ คมชัด แต่อารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดอันคมชัดนั้นๆสามารถสร้างภาพอันคมชัดได้ด้วย เรียกได้ว่า ในกรณีของ Kim และชายผู้นั้น ทั้งผู้ส่ง-ผู้รับ หรือทั้งเครื่องส่ง-เครื่องรับ ส่งและรับภาพได้คมพอกัน

ในอเมริกามีผู้ที่เผชิญกับประสบการณ์ที่เรียกว่า ถูกลักพาตัวโดยมนุษย์ต่างดาว (Abducted by alien) เอา ไปผ่าตัด ศึกษาระบบอวัยวะภายในกันบ่อยๆ เรียกได้ว่าปีละไม่ต่ำกว่า 10 ราย แต่ทุกรายจะเล่าจะกลับมาด้วยการตื่นนอน และตอนถูกลักพาตัว มักจำไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น หรือจำได้เลือนราง ซึ่งนักจิตวิทยาหรือจิตแพทย์ ก็มักจะสรุปว่า หากเผชิญกับประสบการณ์ดังกล่าวจริง น่าจะเป็นไปในความฝัน ซึ่งก็ไม่มีบทสรุปว่า ความฝัน ที่ว่านั้นเป็นฝันชนิดใด มีความเป็นจริงเพียงใด เพราะทุกคนที่กล่าวว่าถูกผ่าตัด กลับมาพร้อมด้วยอวัยวะที่ครบ เหมือนเดิม

คุณ Mead คุณ zipper และพวกเราในห้องวิทย์ฯ อีกหลายคนที่มีเชื้อสายมนุษย์ต่างดาวคงต้องมาช่วยพี นักเขียนตอบคำถามนี้แล้วหละคะว่าเคยเห็นมนุษย์ต่างดาวกันยามตื่นบ้างไหม? และเป็นไปได้เพราะเหตุใด?

01-ความฝันที่กลายมาเป็นความจริง

เมื่อพี่นักเขียนขอให้พวกเราย้อนคิดถึงความฝันของตัวเองในวัยเด็ก และกลับไปสัมผัสกับอารมณ์-จินตนาการ และความรู้สึกนึกคิด

พี่นักเขียนเชื่อว่าพวกเราหลายคนอาจพบว่า แม้ว่าเราจะพยายามพิสูจน์สมการที่ว่า

1. ความปรารถนาอย่างแรงกล้า + ความมุ่งมั่น + เจตนา = ความฝันที่กลายมาเป็นความจริง
2. ความกลัว + ความลึกลับสงสัย + ความไม่แน่ใจ = ความฝันที่ไม่เคยเป็นจริง

เราอาจไม่พบกับความฝันหวานที่กลายมาเป็นความจริง แต่กลับไปสะดุดใจกับประสบการณ์สะท้อนใจไม่มากนักน้อย แทนที่จะกลับไปพบประสบการณ์ชีวิตที่น่าจะโรยด้วยกลีบกุหลาบ เพราะพี่นักเขียนขอให้เราพิสูจน์สมการแรกคือ 1 ความฝันที่กลายมาเป็นความจริงพวกเราหลายคนอาจพบกับเรื่องราวในอดีตที่ทำให้เราสะท้อนใจ แล้วแทบจะลืมไปเลยว่า ความฝันที่กลายมาเป็นความจริงนั้นอยู่ ที่ไหน ในทางตรงกันข้าม ดูเสมือนว่า การพิสูจน์สมการข้อ 2 จะไม่ยาก เพราะเราจะมองเห็นได้ไม่ยากเลยว่า ฝันอะไรบางอย่างที่ยังไม่ได้กลายมาเป็นความจริงในปัจจุบันนี้ เราน่าจะมองเห็นฝันเป็นจริงได้ง่ายและชัดเจนกว่าฝันที่ไม่เป็นจริง แต่ทำไมมันจึงไม่เป็นเช่นนั้น ? เพราะเหตุใด ? ผู้ที่มีชีวิตเรียบง่ายอาจจะไม่ใส่ใจทำการบ้านชุดนี้เท่าไรนัก เพราะว่าไม่ได้เผชิญกับประสบการณ์ที่ทำให้จดจำได้ไม่รู้ลืม หรือพลิกผันชีวิตอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ แต่ผู้ที่เผชิญกับประสบการณ์พลิกผันชีวิตจะทำการบ้านนี้เสร็จในช่วงชีวิต

หากเราเผชิญกับ ฝันที่เป็นจริงแล้ว ทำไมเรายังกลัวหรือไม่สุขอยู่กับมันจนตระหนักได้ว่า ฝันหวานของเราได้เป็นจริงไปแล้ว?

ท่านอาจารย์อนาลัยได้กล่าวไว้ในหนังสือ **อิสระแห่งความปรารถนา** ว่า แม้ว่าความปรารถนาหนึ่งๆจะเต็มเต็มแล้ว เรายังคงมีความปรารถนาใหม่ๆผุดขึ้นมาอีกอย่างไม่มีวันจบสิ้น เพราะความปรารถนาเป็นปัจจัยที่ทำให้จิตวิญญาณเป็นอมตะ และเป็นธรรมชาติซึ่งเราผู้ซึ่งคือจิตวิญญาณที่มาถือกำเนิดเป็นร่างกายเนื้อหนัง มาเพื่อแสวงหาและเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์และคุณค่าชีวิต ซึ่งหลากหลายเป็นอนันต์ ความปรารถนาของเราจึงหลากหลายและเป็นอนันต์ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่า

ท่านอาจารย์อนาลัยไม่ได้สอนให้เราดับความปรารถนา แต่อธิบายว่าการเป็นจิตวิญญาณอันเป็นร่างกายเนื้อหนังทำให้เรามีความปรารถนาทางกายและทางด้านอารมณ์ เมื่อเราบรรลุเป้าหมายคือเติมเต็มความปรารถนาได้ด้วยการใช้พลังอำนาจของจิตวิญญาณได้อย่างเป็นธรรมชาติ เพื่อที่จะมีได้ ทำได้ เป็นได้ ได้ดีที่สุดแล้ว ในที่สุดเราจะสามารถเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์และคุณค่าชีวิตได้จนบริบูรณ์ การใช้ชีวิตในวงจรของชาติภพจึงจะจบลง และจิตวิญญาณจะดำเนินต่อไปในวงจรรอบนอกเหนือชาติภพ **ความปรารถนาก็จะเปลี่ยนระดับไปเป็นความปรารถนาในความรู้**

แม้แต่ท่านอาจารย์อนาลัยซึ่งเป็นจิตวิญญาณที่ปราศจากร่างกายเนื้อหนัง ท่านก็บอกว่าท่านยังคงมีความปรารถนาต่อไปอีก แต่ความปรารถนาของท่านคือปรารถนาในความรู้และการถ่ายทอดความรู้ ซึ่งเป็นภาวะที่เป็นธรรมชาติที่สุดของจิตวิญญาณและเป็นภาวะที่เป็นไปอย่างเป็นอิสระ และเป็นคุณภาพอันเป็นอมตะ **ชื่อของท่าน โนวา อนาลัย จึงหมายถึง เส้นทางใหม่สู่การเป็นอิสระจากความปรารถนา** สังเกตข้อแตกต่างระหว่าง **เรากับท่าน** นะคะว่า ท่านเป็นอิสระจากความปรารถนา แต่เราทั้งหลายยัง แต่ท่านก็มีเมตตาบอกเราว่า เราไม่จำเป็นต้องตกเป็นทาสของความปรารถนา และเราสามารถมีอิสระแห่งความปรารถนาได้อย่างไร ในหนังสือ **อิสระแห่งความปรารถนา**

ในขณะที่เราทั้งหลายยังมีร่างกายเนื้อหนัง เราสามารถมีอิสระแห่งความปรารถนาได้ โดยไม่ต้องตกเป็นทาสของความปรารถนา เราตกเป็นทาสของความปรารถนาก็ต่อเมื่ออยากมี อยากทำ อยากเป็น แล้วมีไม่ได้ ทำไม่ได้ เป็นไม่ได้แล้วจมอยู่กับความทุกข์ ดังนั้นเราต้อง **อง** ึ้นรู้ว่า เราสามารถจะมีได้ ทำได้ เป็นได้ สมความปรารถนาได้อย่างไร และทำให้ได้อย่างดีที่สุดในเมื่อทำได้ทุกอย่างที่ปรารถนาในชีวิตได้แล้ว เราจึงจะเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์และคุณค่าชีวิตได้

ผู้ที่มีชีวิตเรียบง่าย ไม่ผาดโผน อาจต้องใช้เวลาทำการบ้านชุดนี้หลายวัน บางคนไม่อยากจะทำด้วยซ้ำไป หยุดอยู่แค่การเอาภาพออกจากกรุมา post โดยไม่สนใจจะย้อนคิดไปถึง อารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดในอดีตสักเท่าไรนัก เพราะมันเลื่อนๆไปหมดเหมือนไม่มีอะไรจะให้เราจำสักเท่าไรนัก จำได้ก็รู้สึกว่ามันผาดโผนจนไม่น่าสนใจหรือไม่สำคัญ แต่หากคิดให้ลึกกว่านั้น ก็จะพบบางอย่างที่เป็นประโยชน์กับปัจจุบันและอนาคตเป็นอันมาก

วันนี้พี่นักเขียนขอให้ทำการบ้านให้ดูเป็นตัวอย่าง เพราะมันเกี่ยวข้องกับสาระอื่นๆมากมายคือ:

1. การสร้างโลกแห่งความเป็นจริง ด้วยอารมณ์-จินตนาการและความรู้สึกนึกคิด

2. การสร้างเส้นทางแห่งความเป็นไปได้

3. การถือกำเนิดในแต่ละชาติภพ จากฐานข้อมูลทั้งสามคือ :

- 3.1. จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมมิติ ในอดีตและอนาคตชาติ
- 3.2. จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค์ ในปัจจุบันชาติ
- 3.3. จิตวิญญาณเสมือนร่วมร่างแต่ต่างมิติ ในอดีต-ปัจจุบัน-อนาคต

วันนี้ที่นักเขียนจะกล่าวครอบคลุมเพียงสาระข้อแรกข้อเดียวก่อนคือ :

1. การสร้างโลกแห่งความเป็นจริง ด้วยอารมณ์-จินตนาการและความรู้สึก กวี กวีคิด

คำว่า "ฝันเป็นจริง" มีความหมายลึกซึ้งมากมายกว่าที่พวกเราจะจินตนาการได้ แม้ว่าจะรับถ่ายทอดมาแล้ว เรียนก็แล้ว จากท่านอาจารย์อนาลัย แต่เราก็อาจจะรู้เห็นและเข้าใจได้ตื่นเพียงนิดเดียว

ย้อนกลับไปสู่อารมณ์ จินตนาการ และความรู้สึกนึกคิดในวัยเด็ก พี่นักเขียนพบว่า ตนเองใฝ่ฝันอยากจะได้บิดและใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนประจำในเมืองนอก ฝันว่าเรียนดนตรี (เป่า flute) เรียนบัลเล่ต์ และเล่นกีฬาเก่ง แต่ใฝ่ฝันอยากจะเป็นนักฟุตบอลทั้งที่ไม่เคยเล่น และฝันอยากเห็นต้นแอปเปิ้ลและได้เก็บลูกของมันจากต้น ฝันเห็นทุ่งกว้างที่มีดอกไม้ป่ามากมาย มีทุ่งเลี้ยงม้า เหมือนที่เห็นในภาพยนตร์ หรือเมื่อโตกว่าในภาพถ่ายแล้วได้อ่านพบจากหนังสือ บ้านเล็กในป่าใหญ่ ของ อ. สนิทวงศ์ แตกแล้วพายุ Tornado เป็นที่สุด เพราะในเรื่องบ้านเล็กในป่าใหญ่ ช่วงนั้นครอบครัว Ingle ไปอยู่ mid west คือตอนกลางของอเมริกา และเผชิญกับพายุหิมะ ตอนหน้าหนาว พายุ Tornado ตอนปลายฤดูใบไม้ผลิ และปลายฤดูใบไม้ร่วง พี่นักเขียนกลัวและจินตนาการเห็นตัวเองหลบพายุอยู่ในห้องที่ไม่มีหน้าต่าง ฝันว่าโตขึ้นเป็นศิลปินที่มีความสุขอยู่กับการวาดรูป ระบายสีเป็นอาชีพ และฝันเห็นตนเองอยู่ในที่ที่มีอากาศหนาวเย็น มีหิมะ ได้เล่นหิมะ ฝันเห็นตนเองเดินทางไปรอบโลก

พี่นักเขียนชอบไปเอา slide ที่เป็นวงกลมเล็กๆมีประมาณ 10 ภาพ ที่เขาถนัดมากกับเครื่อง มาใส่ใน view finder ซึ่งเป็นกล่องสอง slide สองตา แล้วกดเปลี่ยนภาพไปได้ทีละภาพ มีภาพหอ Eiffel ในประเทศฝรั่งเศส, Stone Henge ในประเทศอังกฤษ, Colonge Castle ในประเทศเยอรมันนี, น้ำตก Niangara Falls และ Grand Canyon ในอเมริกา, Coliseum ในประเทศอิตาลี, Pyramid ในประเทศอียิปต์ ตั้งอยู่ในทะเลทราย มีคนขี่อูฐ, ยอดเขา Alps ซึ่งมีบ้านสวยๆบนเนินหญ้าสีเขียวอยู่ด้านล่าง มีดอกไม้เต็มไปหมด แล้วยอดเขาที่อยู่ไกลออกไปมีแต่หิมะปกคลุม ในประเทศ สวิตเซอร์แลนด์, ภาพทะเลสาบ Mirror Lake ในประเทศ นิวซีแลนด์, ภาพภูเขาหินประหลาดสีม่วงแดง Ayers Rock ในประเทศออสเตรเลีย จำได้ขึ้นใจ เพราะดูทุกวันเป็นเวลาแรมปี ตั้งแต่อ่านไม่ออกว่า slide แต่ละภาพเขียน title ไว้ว่าอะไร จนโตอ่านออกก็ยิ่งฝังใจและดูไปฝันไปเรื่อย ๆ บอกกับตัวเองว่าโตขึ้นจะไปเที่ยวให้หมดทุกที่ ยกเว้น Pyramid ตั้งใจว่าจะไม่ไป เพราะดูในภาพทะเลทรายแล้วมันร้อนระอุเหลือเกิน ไม่ชอบร้อนตั้งแต่เด็กแล้ว

ในชีวิตจริงตามเส้นทางแห่งกาลเวลาที่พี่นักเขียนเติบโตขึ้นมา ไม่เคยอยู่โรงเรียนประจำที่ไหน ไม่ได้เป่า flute ไม่ได้เล่นฟุตบอล แต่ได้มีโอกาสเรียนเปียโน แล้วในที่สุดก็ได้มาเรียนหนังสือและมาใช้ชีวิตอยู่ในรัฐ Kansas ซึ่งเป็นรัฐหนึ่งในตำนานบ้านเล็กในป่าใหญ่ ชื่อร้าย มี Tornado ทุกปี ปีละหลายร้อยหน (ไม่ได้แก๊งฟุตบอลนะ) แต่มันไม่ได้ touch down ทุกลูกเท่านั้น อย่างมากก็ touch down สักครั้งในรอบ 10 ปี ในเมืองที่อยู่ และบ้านที่อยู่ก็มีห้องที่ไม่มีหน้าต่างเลย เป็นมาตรฐานของบ้านที่มี Basement ไว้หลบพายุ Tornado จริงๆ

ช่วงที่กลับไปใช้ชีวิตอยู่เมืองไทยก็ได้ส่งลูกๆไปเรียนโรงเรียนประจำในอังกฤษตามคำขอร้องของลูกซึ่งเกิดที่อเมริกาและไม่ชอบชีวิตในโรงเรียนไทย เพราะอยากเล่นกีฬาอย่างที่เคยเล่นในอเมริกา สามิของพี่นักเขียนมีงานอยู่ทางเมืองไทยและประเทศอื่นๆแถวเอเชียใต้ จึงตัดสินใจส่งลูกๆไปเรียนที่ประเทศอังกฤษ เพราะว่าถึงแม้จะแพงกว่าอเมริกามากแต่ก็ใกล้กว่า ทำให้พี่นักเขียนได้ไปเยี่ยมและดูแลลูกๆได้บ่อยๆตามต้องการ ลูกชายได้ไปเล่น Rugby และได้เป็นกัปตันทีมของโรงเรียน ลูกสาวได้เรียนดนตรีหลายอย่างแต่ชอบเล่น flute และเล่นได้ดีมาก ในช่วง 8 ปี ที่ลูกๆไปเรียนอยู่อังกฤษ พี่นักเขียนพยายามเปลี่ยนอาชีพจากสถาปนิกไปเป็นนักเขียน เพราะอยากได้อยู่ใกล้ลูก เลยหอบงานเขียนไปอยู่กับลูกปีละ 6 เดือน คือไปเดือนเว้นเดือนตลอด 8 ปี โรงเรียนของลูกชายและลูกสาวเป็นโรงเรียนประจำชายล้วนและหญิงล้วนอยู่ทางเหนือของ London แต่มีวันหยุดบ่อยทุกเดือนเว้นเดือน พี่นักเขียนจึงต้องไปดูแลบ่อยๆ ต้องนั่งรถไฟจากสถานี King Cross, London ไป 3 ชั่วโมง ไปลงที่สถานี York, North Yorkshire แล้วต่ออีกหลายทอดไปเมืองเล็กๆ โรงเรียนลูกสาวอยู่ในเมือง Harrogate ซึ่งต้องต่อรถไฟจาก York หรือ Leeds ไปอีกประมาณชั่วโมง ส่วนโรงเรียนลูกชายอยู่เมือง Ampleforth ห่าง York ออกไปอีกชั่วโมงครึ่ง ต้องเช่ารถขับรถต่อผ่านทุ่งหญ้าเลี้ยงม้า ทุ่งหญ้าดอกไม้ป่ามากมายกว่าจะถึง ไปอยู่นานและบ่อยจนถ้าหากว่าไม่เช่ารถแล้วจ้าง taxi ขับไปต้องคอยบอกทาง taxi ตลอดไม่จบ taxi หลง เพราะถนนในชนบทอังกฤษที่เชื่อมต่อระหว่างเมืองใหญ่ๆจะลัดเลี้ยวเหินหวัดมากๆนี่เองจะภูมิประเทศเป็นภูเขาเตี้ยๆ ถนนขึ้นๆลงๆตลอด และไม่มี landmark อะไร

เท่าไร ถนนไหลไปตามทุ่งนาที่สองข้างทางมีกำแพงหินเรียงเป็นดับ

ช่วงว่างเว้นจากงานทางเมืองไทย สามมีและพินักเขียนมักจะท่องเที่ยวไปรับลูกและเดินทางต่อไปประเทศต่างๆทั่วโลก ได้เดินทางไปอยู่หรือท่องเที่ยวรัฐอื่นๆทั่วสหรัฐอเมริกา 20 กว่ารัฐ หลายประเทศทางเอเชียใต้และประเทศอื่นๆตามความฝันที่พินักเขียนเคยเห็นในภาพ slide แผ่นกลมนั้นโดยไม่รู้ว่ารู้เมื่อไปถึงสถานที่จริงแล้วก็บอกกับตัวเองว่า อ้าวมาเห็นของจริงจนได้ ในที่สุดพินักเขียนก็ได้ไปหมดทุกที่ที่เห็นในslide และฝันว่าอยากจะไป แต่จนแล้วจนรอด ไม่ว่าใครจะชวนไปเที่ยว Egypt ก็ครั้งก็หน ก็มีอันไม่ได้ไปกับเขาทุกทีล่าสุดจะไป Chichen Itza Pyramid ที่ Cancun Mexico แม้ตั้งใจว่าจะไปก็มีอันไม่ได้ไปจนได้ เพราะ Hotel ที่พักอยู่ไกลและคาร์ตแพงเกินเหตุ หลังจากพลาดไม่ได้ไป ก็ได้ข่าวว่า วันที่เตรียมว่าจะไป อากาศที่นั่นร้อนถึง 45 องศา

ทำให้ตระหนักว่า อารมณ์-จินตนาการและความรู้สึกนี้ กคิดเก่าแก่85 ปีก็ยังมีพลังที่ส่งผลกระทบต่อมาสู่ความเป็นจริงอยู่ทุกวันนี้

จากความฝันในวัยเด็กและเรื่องราวที่พินักเขียนเล่ามายาว พวกเราพอมองเห็นใหม่คะว่า **ที่ท่านอาจารย์อนาลัยกล่าวไว้ว่า พวกเราทั้งหลายสร้างโลกแห่งความเป็นจริงด้วยความเชื่อของเรา โดยสร้างจากอารมณ์-จินตนาการและความรู้สึกนี้ กคิด นั้นหมายความว่าอย่างไร?**

ที่จริงแล้วอีกด้านหนึ่งของชีวิตซึ่งคร่ำหมองรันทศก็มีไม่น้อย ไม่ใช่ไม่มี แต่พินักเขียนไม่ได้จดจ่อกับมันมากเท่าความฝันหวาน ไม่ว่าจะเผชิญกับทุกขอะไรก็วาดการ์ตูนเป็นทางออก สร้างภาพชีวิตใหม่ที่สดใสกว่าเดิมเติบโตมาในครอบครัวที่ไม่ได้อบอุ่นเลยคะ มีแต่ความแตกร้าง และตนเองเป็นลูกคนสุดท้ายจากลูกสาวสี่คน

พินักเขียนจะอธิบายถึง ข้อ

2. การสร้างเส้นทางแห่งความเป็นไปได้ และ
  3. การมาถึงกำเนิดในแต่ละชาติภพ จากฐานข้อมูลทั้งสามคือ :
    - 3.1. จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมมิติ ในอดีตและอนาคตชาติ
    - 3.2. จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค์ ในปัจจุบันชาติ
    - 3.3. จิตวิญญาณเสมือนร่วมร่างแต่ต่างมิติ ในอดีต-ปัจจุบัน-อนาคต
- ต่อไปอีก

เมื่อสองวันก่อนฝันเห็นชีวิตของคนรู้จัก ช้อนกับบุคลิกภาพของคนที่ไม่รู้จัก รู้คณเป็นไปชีวิตอันรันทศของเขา ตื่นมาระลึกถึงบทละครชีวิตนอกโรงที่พินักเขียนเคยเล่นกับเพื่อนๆที่โรงเรียนในวัยเด็ก เล่นกันเองระหว่างเด็กด้วยกันนะคะ ไม่ใช่เล่นละครโรงเรียน เมื่อตื่นขึ้นมาจากความฝัน ปีกใจเชื่อหรือรู้ว่าจะมีผู้อ่านที่มีชีวิตเหมือนที่ฝัน-เขียนเข้ามาหาในเร็ววันนี้ ปรากฏว่าเป็นจริง ซึ่งสาระนี้เกี่ยวข้องกับสาระที่พินักเขียนจะขยายความและอธิบายข้อต่อไปคือ 2. การสร้างเส้นทางแห่งความเป็นไปได้ ซึ่งมีสาระซ้อนกันกับ3. การมาถึงกำเนิดในแต่ละชาติภพ จากฐานข้อมูลทั้งสามคือ : 3.2. จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค์ ในปัจจุบันชาติ

02 การสร้างเส้นทางแห่งความเป็นไปได้

เล่าค้างไว้ว่า เมื่อสองวันก่อนฝันเห็นชีวิตของคนรู้จัก ซ้อนกับบุคลิกภาพของคนที่ไม่รู้จักู้ความเป็นไปชีวิตอันรันทดของเขา ตื่นมาระลึกถึงบทละครชีวิตที่พี่น้องเขียนเคยเล่นกันเองระหว่างเด็กๆด้วยกัน ซึ่งไม่ใช่ละครโรงเรียน เมื่อตื่นขึ้นมาจากความฝัน ปักใจเชื่อหรือรู้ว่าจะมีผู้อ่านที่มีชีวิตเหมือนที่ฝัน และเขาจะเขียนเข้ามาหาในเร็ววันนี้ ปรากฏว่าเป็นจริง

พี่น้องเขียนขอแนะนำประสบการณ์นี้มาขยายความและอธิบายข้อต่อไปคือ

2. การสร้างเส้นทางแห่งความเป็นไปได้ ซึ่งมีสาระซ้อนกันกับ
3. การมาถือกำเนิดในแต่ละชาติภพ จากฐานข้อมูลที่สามคือ :
- 3.2. จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค์ ในปัจจุบันชาติ

ท่านอาจารย์อนาลักษณ์ได้กล่าวไว้ว่า **ความคิดเป็นพลังงานที่เมื่อส่งออกไปแล้วไม่อาจเรียกคืน กลับมาได้**ซึ่งหมายความว่า ไม่ว่าเราจะนึกคิดสิ่งใด ความคิดนั้นๆอันเกิดจากอารมณ์และจินตนาการ จะไปผุดหรือปรากฏในโลกแห่งความเป็นจริงบนเส้นทางแห่งความเป็นไปได้เส้นในเส้นหนึ่ง หรือในชาติภพใดชาติภพหนึ่งเสมอ แม้แต่บ้านซึ่งเคยเป็นเพียงจินตนาการและแบบพิมพ์เขียวของสถาปนิก ซึ่งไม่ได้ถูกสร้างขึ้นจริงในโลกแห่งความเป็นจริงยามตื่น หรือนิยายที่นักเขียนเขียนขึ้น ก็ไปผุดขึ้นในโลกแห่งความเป็นจริงโลกใดโลกหนึ่งเสมอ และเราทั้งหลายก็อาจจะไปเยือนบ้านหลังนั้น และพบปะเรื่องราวหรือผู้คนจากนิยายเรื่องนั้นๆได้ในความฝัน....

ท่านอาจารย์อนาลักษณ์กล่าวว่า **จินตนาการเป็นจุดเริ่มต้นของความเป็นจริงทั้งหมด** (นิวา อนาลักษณ์ ขยายความธรรมชาติของชาติภพ หน้า 138)

เมื่อเธอมีความฝันว่าเธออยู่ในห้องร่วมกับบุคคลจำเพาะกลุ่มหนึ่ง จากนั้นเธอตื่นขึ้นและตระหนักว่า ห้องนั้นและบุคคลกลุ่มนั้นมีปรากฏในหนังสือนวนิยายเล่มหนึ่ง เธอมักจะคิดว่า “ประสบการณ์นี้ไม่ใช่การเปลี่ยนวิถีการจذبของจิตวิญญาณด้วยสติสัมปชัญญะ มันเป็นเพียงแค่ความฝันเพื่อง”

ตามความเป็นจริงประสบการณ์ของเธอเป็นการเปลี่ยนวิถีการจذبของจิตวิญญาณที่แท้จริง ห้องนั้นและบุคคลกลุ่มนั้นมีอยู่จริง แต่ไม่ได้มีอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไปในลักษณะที่เธออนุมัตินี้ว่าเป็นโลกแห่งความเป็นจริงของเธอ ห้องนั้นและบุคคลกลุ่มนั้นมีอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไปในมิติอื่น ซึ่งตามกฎของโลกทางกายภาพแล้ว เธอไม่อาจจะรู้เห็นได้

แม้ว่านวนิยายในความเข้าใจของเธอทั้งหลายเป็นเพียงจินตนาการ แต่ธรรมชาติแห่งความเป็นจริงของโลกทั้งหลายในทุกมิติอุบัติขึ้นจากความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการทั้งสิ้น บางความรู้สึกนึกคิดและบางจินตนาการแปลงสภาพเป็นวัตถุธาตุ-บุคคล-ประสบการณ์-ในโลกแห่งความเป็นจริงของเธอ บางความรู้สึกนึกคิดและบางจินตนาการ แปลงสภาพเป็นวัตถุธาตุ-บุคคล-ประสบการณ์-ในโลกแห่งความเป็นจริงบนเส้นทางแห่งความเป็นไปได้เส้นอื่น-โลกอื่น-มิติอื่น ทุกความรู้สึกนึกคิด-ทุกจินตนาการ-มีปรากฏอยู่โลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติ

ความฝันกับวิถีแห่งจิตวิญญาณ บทที่ 9 ความฝันกับมิติของจิตวิญญาณ หน้า 133

ความเป็นจริงที่เกิดขึ้นกับชีวิตของผู้อ่านท่านนั้น ซึ่งตรงกับละครนอกโรงที่พี่น้องเขียนเคยเล่นกับเพื่อนเด็กๆด้วยกัน ไม่ต่างไปจากนวนิยายที่ถูกบันทึกไว้เป็นรายลักษณ์อักษร ละครทีวี หรือวิทยุ ต่างกันตรงที่ว่าเป็นละครเล่นสดๆไม่ได้บันทึกด้วยสื่อทางกายภาพใดๆนอกจากอยู่ในความทรงจำของพี่น้องเขียน และพี่น้องเขียนก็ไปเผชิญกับละครเรื่องนั้นอีกในความฝัน 40 ปีให้หลัง

ตามคำกล่าวของท่านอาจารย์อนาลักษณ์ **พวกเราพอจะเห็นได้ไหมคะว่า เส้นทางแห่งความเป็นไปได้ที่ท่านกล่าวถึงนั้น เกิดขึ้นได้อย่างไร ? และมีความเป็นจริงในทิศทางใด ?** บางคนอาจแย้งว่ามันจะเป็นเส้นทางแห่งความเป็นไปได้ของพี่น้องเขียนได้อย่างไร ในเมื่อบุคคลที่เผชิญกับความฝันไปในเส้นทางนั้นๆไม่ใช่ตัวที่พี่น้องเขียนสักหน่อย เป็นผู้อ่าน เป็นใครก็ไม่รู้ที่คล้ายๆเพื่อนของพี่น้องเขียน

ท่านอาจารย์อนาลักษณ์ได้อธิบายถึงที่มาของตัวตนของเราทั้งหลายว่า

ตัวตนของเธอคือจิตวิญญาณหรือพลังแห่งความรู้ ซึ่งถ่ายทอดความรู้และข้อมูลด้วยอารมณ์และความรู้สึกนึกคิด ที่มาจากฐานข้อมูลสามแหล่งด้วยกันคือ :

1. จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมมิติ ในอดีต-อนาคตชาติ
2. จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค์ ในปัจจุบันชาติ
3. จิตวิญญาณ(เสมือน)ร่วมร่างแต่ต่างมิติ ในอดีต-ปัจจุบัน-อนาคตชาติ

เมื่อประสบการณ์นี้ผุดขึ้นในปัจจุบันชาติ ตัวตนผู้เผชิญกับประสบการณ์อันเกิดจากอารมณ์ จินตนาการและ

ความรู้สึกนึกคิดของพี่นักเขียนคือ **จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค์ ในปัจจุบันชาติ**

พวกเรามักคิดว่าความคิดของเราเป็นของส่วนตัว ความพองท้องหลายที่เป็นไปในทิศทางนี้ เป็นเพียงความบังเอิญ เราจะเข้าใจในความหมายของคำว่า จิตวิญญาณเป็นระบบเปิด จิตวิญญาณเป็นระบบแคร์ อช่าหรือจิตวิญญาณปราศจากขีดจำกัดได้ยาก หากเราไม่เปิดใจที่จะพิจารณาเรื่องนี้ และยังคงเห็นความพองหรือความบังเอิญเป็นเพียงเรื่องไร้สาระ

พี่นักเขียนไม่อาจจะบรรยายความรู้สึกให้พวกเราทราบได้อย่างหมดเปลือกว่า การรับทราบถึงเรื่องราวของน้องในชีวิตอีกท่านหนึ่งนี้ที่กำลังดำเนินชีวิตเหมือนนิยายรั้นทตที่พี่นักเขียนเคยคิดว่าเป็นเพียงการละเล่นนั้น ทำให้พี่นักเขียนตระหนักในความผูกพันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของจิตวิญญาณเพียงใด เมื่อพวกเราเผชิญกับประสบการณ์ชีวิตต่อไปในวันหน้า พี่นักเขียนเชื่อว่า ประสบการณ์ในวัยเด็ก อารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดทั้งหลาย จะเผยตัวออกมาให้เราเห็นภาพสะท้อนในโลกแห่งความเป็นจริงยามตื่น ยามฝัน และทำให้เราตระหนักได้ไม่มากก็น้อยว่า **ตัวตนที่แท้จริงของเราคือเครือข่ายของจิตวิญญาณซึ่งครอบคลุมความรู้-ข้อมูลและความทรงจำทั้งหมดจากทั้งสามแหล่งนี้ แต่ลัทธิภพของเราไม่ใช่ดวงวิญญาณหนึ่งดวงซึ่งเป็นระบบวงจรปิด หากแต่เป็นระบบเครือข่ายของจิตวิญญาณซึ่งเป็นระบบเปิด ที่มีการถ่ายทอดแลกเปลี่ยนความรู้ ข้อมูลและความทรงจำจากทุกชาติภพ-ทุกร่างและทุกมิติรวมกัน**

สิ่งที่พี่นักเขียนได้ทำไปคือ เล่าถึง happy ending ของละครนอกโรงและความฝันให้น้องผู้อ่านท่านนี้ทราบ ไม่ใช่ว่าเป็นเพียงการให้กำลังใจนะคะ แต่เพื่อตอกย้ำให้คุณน้องท่านนี้ทราบว่า ละครชีวิตของคุณน้องจะลงเอยด้วยดี ด้วยความอดทน ด้วยความพากเพียรและด้วยจิตใจที่ประเสริฐของคุณน้องท่านนั้น

เมื่อพี่นักเขียนได้เห็นละครนั้นกลายมาเป็นชีวิตจริงของน้องท่านนี้ จนเกือบจะถึง happy ending อยู่แล้ว จะไม่พูดเช่นนั้นเพื่อให้กำลังใจ ให้ นางเอกเล่นละครชีวิตของชาติภพอันเป็นศิลปะอันประทับใจให้จบเรื่องอย่างสง่างาม คงเป็นไปได้

อารมณ์อันเป็นหนึ่งเดียว

อ้างอิง:

ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ mead >

ตัวจริงพินักเขียนคงดูเด็กกว่านี้แน่นอนครับ***

มีเรื่องว่าจะถามพินักเขียนอยู่เหมือนกันครับ คือถ้าบางเรื่องที่เป็นความลับพิเศษของโลกและจักรวาล ผู้ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องคงเข้าไปรับรู้ไม่ได้ถูกมั๊ยครับ คือเมื่อคืนจะพยายามเข้าไปค้นหาเรื่องเทคนิคการสร้างปิรามิดครับ แบบตั้งใจมาก ลองใส่ key word" ปิรามิด+อียิปต์+เทคนิค" ..นั่งสมาธิไปหลายนาทีก่อนนอน ที่พอทำได้ก็ประมาณว่าไปรู้เห็นบางส่วนเห็นภาพสถานที่มาบ้าง แต่ก็ไม่รู้ข้อมูลลึกๆอยู่ดีครับ อาจจะไม่ใส่ key word กว้างไปไม่เจอข้อมูลที่คมชัด..หรือสติดจจจไม่พอก็ไม่ทราบครับ

มานั่งคิดดูอีกทีวันนี้ รู้สึกว่าผมจะตกหล่นเรื่องเกี่ยวกับจิตวิญญาณร่วมร่างต่างมิติไปหน่อย เพราะการค้นหาต้องอาศัยบรรพบุรุษทางจิตวิญญาณที่เกิดในยุคนั้นด้วย ถูกมั๊ยครับ? เราต้องอาศัยมุมมองของเค้าเหล่านั้น นำพาเราไปด้วย..นั่งๆทำงานไปเพ็งนี่ออกครับเดี่ยวลองดูใหม่

จริงๆผมก็ไม่ได้ฝึกมาหลายวันแล้ว เลยสะเปะสะปะฝันมานานครับ เมื่อคืนเลยตั้งใจฝึกอยากสนุกกับผลการทดลองมากกว่าครับ เชื่อว่าคงต้องปล่อยผ่อนคลายเป็นธรรมชาติมากกว่านี้อีกสักหน่อยเพื่อรอคำตอบ พินักเขียนมีอะไรแนะนำเพิ่มเติมบ้างมั๊ยครับ จะได้เป็นประโยชน์กับคนอื่นๆด้วยครับ
ต้องขอขอบคุณล่วงหน้าครับพินักเขียน
แนะนำด้วยครับผ้ม

[b-wai]

ในนัยที่ท่านอาจารย์อานาลัยกล่าวว่า **จิตวิญญาณเป็นระบบเปิด เป็นระบบเครือข่าย** พินักเขียนแทบจะเชื่อว่า **ความลับนั้นไม่มีจริง** ไม่ว่าจะในโลกหรือจักรวาล ซึ่งทุกแห่งหน ทุกมิติเป็นไปด้วยความเป็นระบบเครือข่ายของจิตวิญญาณ

หากสิ่งใดจะเป็นสิ่งที่ลึกลับ ก็น่าจะเป็นไปเพราะขาดการติดต่อสื่อสาร หรือติดต่อสื่อสารได้แต่การรับและถ่ายทอดที่เป็นไป **ขาดความเข้าใจกันหรือขาดอารมณ์อันเป็นหนึ่งเดียว**

การเข้าถึงความรู้ใดๆในโลกทั้งยามตื่น ยามฝัน พินักเขียนเชื่อและประสพมาด้วยตนเองว่า เป็นไปได้ด้วยการ **เข้าถึงอารมณ์อันเป็นหนึ่งเดียว** ซึ่งหมายถึงว่า เราจะเข้าใจในข้อมูลความรู้จากมุมมองของผู้ใดได้ เราก็ต้องมี **อารมณ์ จินตนาการและความรู้สึก** นี้ กคิดใกล้เคียงกับผู้นั้นมากที่สุดจึงจะรับรู้ความเป็นไปจากมุมมองของเขาได้ เข้าใจเขาได้หมดเปลือก

ความลับพิเศษของโลกและจักรวาล อาจจะไม่จริง ในความเชื่อส่วนตัวของพินักเขียน หากเราสามารถเข้าถึงอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดของผู้ที่เผชิญกับประสบการณ์ในการสร้างปิรามิดได้

คุณ Mead ทดลองใหม่ไหมคะ แทนที่จะใส่ Key word ที่ตรงกับความหมายทางกายภาพ **เปลี่ยนเป็นใส่ key word ที่ตรงกับความหมายทางจิตภาพ คือ อารมณ์ จินตนาการและความรู้สึก** นึกคิดของผู้สร้างปิรามิดเหมือนสวมอารมณ์ architect ที่สร้างอะไรประหลาดๆในโลก แล้วน่าจะรู้ว่าเขาคิดยังไง จึงสร้างตึกหน้าตาประหลาดนั้นขึ้นมา

ฝรั่งมักใช้คำว่า To wear someone else's shoes

คนไทยว่า เอาใจเขามาใส่ใจเรา

ท่านอาจารย์อานาลัยคงจะว่า เอาจิตวิญญาณเขามาใส่จิตวิญญาณเรา ซึ่งก็คือ สวมอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึก นึกคิดของเขา

พินักเขียนเองก็เคยพยายามหัดเล่นเปียโนเพลงของ Scott Joplin ซึ่งเป็นแนว Jazz Ragtime คือ The

Entertainer ที่ฟังแล้วเหมือนว่าเล่นเร็วมากๆ เล่นเท่าไรก็เล่นไม่ได้ วันหนึ่งเลยลองซื้โกงขอให้จิตวิญญาณของ Scott Joplin มาสอนให้เล่น จะขอให้แกเล่นเองด้วยนี้ ของเราอีกก็จะได้อย่างอื่นมาด้วยนอกจากเล่นเปียโนเก่ง เพราะแกป่วยตายตอนอายุ 39 เอง (evil2) พี่นักเขียนไม่มี Note เล่นจากความจำที่เคยเล่นตอนเด็กๆ เพราะยังซื้เกียจวิ่งไปซื้ Note กลัวว่าจะซื้มาเสียตั้งแต่เปล่าเพราะเล่นเพลงแรกก็ไม่ได้แล้ว ปรากฏว่าเล่นๆไป ได้ยินเสียงภายในบอกว่า "Do not play this piece fast. It is never right to play Ragtime fast. " พอได้ยินเสียงบอกก็ลองทำตาม ก็เล่นได้จนจบเพลง ทั้งที่ไม่ได้เล่นเพลงนี้มานานกว่า 30 ปี

พอเล่นเพลงนี้ได้ก็วิ่งไปซื้ note มา เป็นเล่มใหญ่มีหลายเพลง ปรากฏว่าคนขายแนะนำว่า อีกเล่มดีกว่า ก็ซื้อเขาเพราะมันถูกกว่า พอเปิดหนังสือขนหัวลุกหมดเลย พลิกไปหน้าไหนๆก็พบว่าทุกหน้าแรกของทุกเพลงมีคำสอนของ Scott Joplin เขียนกำกับไว้ว่า "Do not play this piece fast. It is never right to play Ragtime fast. "

พี่นักเขียนโทรไปเล่าให้ครูเปียโนคนแรกในชีวิตฟัง คุณครูสอนเปียโนของพี่นักเขียนท่านเปลี่ยนไปเดินรำเมื่ออายุได้ 45 ปี และเดินเก่งระดับโลก ได้ลง Guinness World Record ว่าเป็นนักเดินรำสูงอายุที่สุดของโลก ซึ่งตอนนี้อายุ 75 และยังเดินได้ทุกจังหวะ รวมทั้ง ballet ปลายเท้าด้วย

พอฟังเรื่อง พี่นักเขียนเล่า ครูเลยบอกว่า ตายจริงถ้าฉันครูก็ต้องเล่าให้หนูฟังเหมือนกันว่า กลับเมืองไทยสองปีก่อนเพื่อไปเดินถวายสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แต่ได้รับคำสั่งมาว่าให้เล่นเพลงของ Chopin ถวายด้วย ครูตกใจมากเพราะห่างเหินการซ้อมมานาน และเหลือเวลาเพียง 7 วันจะต้องเล่นถวาย จึงตั้งจิตว่า ขอจิตวิญญาณของ Chopin มาสอนให้เล่น นั่งกำหนดจิตแล้วลงมือเล่น ปรากฏว่าแม้จะไม่ได้เล่นมานานแรมเดือน ก็เล่นได้โดยไม่มีผิดพลาด และได้ยินเสียงใครไม่รู้บอกภายในว่า ให้เล่นเพลงนี้ช้าๆ ชัดๆทุกตัวโน้ต หลังจากเดินรำและได้เล่น Chopin ถวายสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้อย่างราบรื่น คุณครูก็บินกลับบ้านที่ Philadelphia และเล่าเรื่องให้ลูกสาวฟัง ลูกสาวซึ่งเป็นครูสอนเปียโนก็ไปหยิบหนังสือประวัติ Chopin มาเปิดให้คุณแม่ดู ปรากฏว่า motto ของ Chopin สำหรับเพลงนั้น ซึ่งครูบอกว่าไม่เคยอ่านมาก่อน เขียนว่า ให้เล่นช้าๆ ชัดๆทุกตัวโน้ต

ตอนที่นักเขียนขอให้เล่นได้ดั่งนั้น ขอรุ้อารมณ์ของ Joplin ถ้ามครูเปียโน ครูก็บอกว่าครูขออารมณ์ของ Chopin เหมือนกัน แม้ว่าคุณ Mead จะไม่รู้ว่าเป็นคนหรือสิ่งมีชีวิตที่สร้างปิรามิดเป็นใครหรืออะไร พี่นักเขียนเชื่อว่าอย่างไรเสียก็ต้องเป็นจิตวิญญาณ ซึ่งมีอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดในทิศทางใดทิศทางหนึ่งที่สร้างสรรค์ มิฉะนั้น จะสร้างวัตถุธาตุขึ้นมาไม่ได้ จริงไหมคะ ได้ผลยังไงมาเล่าให้ฟังบ้างนะคะ

ถ้าคุณ Mead สร้างปิรามิดที่ใหม่ในโลก ขอให้สร้างที่เย็นๆนะเจ้าคะจะได้ไปเยือนบ้าง พี่นักเขียนกลัวความร้อนแบบทะเลทราย

ขอบคุณพี่นักเขียนมากครับ อ่านแล้วเข้าใจที่ที่กำลังสื่อความหมายทันทีเลยครับ ให้เปลี่ยนมุมมองจากกายภาพ เน้นไปทางจินตภาพของผู้สร้างแทน ผมจะทดลองทำดูใหม่ะครับ อาจได้เทคนิคใหม่ๆเพิ่มขึ้นมา เท่าที่ทราบมาคือมีนักพลังจิตบางคนในสมัยอียิปต์เป็นผู้ดำเนินการก่อสร้าง จะมองผ่านจินตภาพ Architect คนไหนสักคนได้รีเปล่า อันนี้ขอไปทดลองดูก่อนครับ จะลองอฐิฐานขอดวงวิญญาณนักสร้างแห่งยุคท่านไหนมาช่วยถ่ายทอดความรู้ให้ ต้องมีสักคนนึงนะครับ เค้าอาจอยู่นอกกระบบโลกก็ได้ พี่นักเขียนยังสวมิวิญญาณนักเปียโนได้มาช่วยเล่นได้เลยนะครับ ว่าแต่..พี่นักเขียนทราบอีกว่าผมจะไปสร้าง pyramid? จริงๆแล้วตอนนี้กำลังสำรวจพื้นที่สร้างปิรามิดที่เพชรบูรณ์พอดีครับ เป็น Meditation Resort & Spa คงอีกสัก 3 ปีเสร็จแต่จะอยู่ในหุบเขาน้อยๆไม่ให้อร้อนแดดแบบที่อียิปต์ครับ ถ้าเสร็จแล้วจะพาพวกเราไปพักผ่อนกันแน่นอนครับ..เตรียมเก็บกระเป๋าละครับ ++ อีกหน่อยบ้านเราจะมีปิรามิดผุดขึ้นมาอีกมากมายครับ
รูปขนาดเล็ก

